NETTA MUSKETT

Dragoste răsplătită

Traducerea şi adaptarea în limba română

de FLAVIA VOINEA

ALCRIS M94

Capitolul 1

Gail se privi prelung în oglindă si se strâmbă, nemulţumită. Se simţea foarte ciudat în rochia lungă, care imita moda elizabetană, închiriată special pentru această ocazie, si se întrebă cum acceptase să fie implicată în asa ceva. Juca rolul Katherinei în varianta locală a piesei „Îmblânzirea scorpiei”, dar nu era actriţă.

Cel care o convinsese era domnul Chives, seful ei din ultimii trei ani. Îi era foarte îndatorată acestuia, pentru că-i oferise o slujbă atunci când avea mare nevoie de un ajutor - nu avea nici bani, nici casă. Sinuciderea tatălui ei, la puţină vreme după ce iesise din închisoarea unde ispăşise o condamnare pentru fraudă fiscală, o distrusese. În plus, scolile scumpe pe care le absolvise nu o pregătiseră deloc pentru o viaţă atât de dură.

Domnul Chives avusese multă răbdare cu ea si-i acceptase foarte multe. Oricât de mult i-ar fi displăcut, Gail nu se simţea în stare să-i refuze această rugăminte. Şeful ei era directorul Societăţii Teatrale din oras si se implica în activitatea acesteia. Când cea care ar fi trebuit să joace rolul Katherinei se îmbolnăvise, domnul Chives apelase la ea, ca ultimă soluţie.

- Dar nu ştiu să joc, se opusese Gail. N-am jucat niciodată!

- Nu contează. Eşti foarte frumoasă şi poţi să fii scorpie. {tiu asta!

Dar ea nu era sigură că rochia roşie de catifea se potrivea cu părul ei de culoarea marmeladei. Aşa îi plăcea ei să spună, deşi era mai degrabă şaten.

Spectatorii se adunaseră în sală. Printre ei se aflau soţii Miller, care veniseră însoţiţi de un prieten de familie, apărut în ultimul moment. Kip Delaney tocmai tocmai terminase un proiect foarte important şi, ca întotdeauna când avea câteva zile libere, fugise la cei pe care-i considera „familia lui" şi unde se simţea „acasă".

- Kip, noi tocmai plecam, exclamase Cora. Chiar nu putem să lipsim!

- Dar poate să vină cu noi, spusese Ethne, luându-l de braţ.

- Sigur că da! Ce bine! intervenise Rex, în vârstă de numai doisprezece ani.

- O să te plictiseşti, bătrâne, spusese domnul Miller. Teatrul nostru prezintă „Îmblânzirea scorpiei". Vrei să bei ceva? A mai rămas nişte whisky de la Crăciun.

- Da, e foarte bine. Dar de ce crezi că o să mă plictisească spectacolul? Au trecut ani buni de când am jucat, dar sunt sigur că-mi amintesc toate replicile lui Petruchio. Nimeni nu uită o piesă de Shakespeare! Cum e Katherina voastră?

- Nu joacă foarte bine, dar arată grozav, răspunsese Rex. Petruchio este Bob Jay, de la băcănie. Dacă vezi cum arată cu perucă!

- Rex, nu e frumos! îi făcuse observaţie mama lui. A fost foarte amabil că a acceptat să joace, având în vedere că nu se simte bine.

Până la urmă, familia Miller intră în sală însoţită de Kip

Delaney. Din spatele cortinei, tânăra care juca rolul Biancăi văzu sosirea lor.

-Soţii Miller au venit cu un bărbat, spuse ea. Ce chipeş este! Mă întreb cine e...

Domnul Wilkie, regizorul spectacolului, interveni:

-Doamnelor, gata! Începem! Bob, stai linistit, totul o să fie în ordine!

Cortina se ridică si reprezentaţia începu.

Kipling Delaney urmări cu interes piesa, fără urmă de superioritate, desi era clar că nimeni nu avea talent artistic. În nici un caz, Katherina! Ce bine ar fi jucat Gay Manners acest rol! îsi spuse el. Era o scorpie adevărată, dar Kip se săturase de ea. Tânăra care juca rolul principal, însă, i se părea interesantă. Privirea îi era rece, dar gura era extrem de feminină. Nu-si putea da seama ce vârstă avea. Părea că avusese destule necazuri în viaţa ei, dar, fără să poată explica, Kip avea impresia că nu era vorba de probleme sentimentale.

La un moment dat, ceva se întâmplă cu bietul Petruchio. Costumul era prea greu, peruca îi căzuse pe un ochi. Emoţiile îl coplesiră si părăsi în fugă scena, lăsându-i nedumeriţi atât de spectatori, cât si pe colegii din scenă. Domnul Wilkie ceru să se coboare cortina si, după câteva minute, apăru pe scenă, asigurând publicul că spectacolul va fi reluat.

-Ar trebui să-l lase în pace pe bietul Bob, spuse doamna Miller. Încă de azi dimineaţă se simte foarte rău. Emoţiile l-au dat peste cap! Ştiţi ce a făcut azi dimineaţă? Mi-a cântărit o kilogram de cârnaţi, desi eu îi cerusem brânză.

- Nu pot continua fără actorul care joacă rolul principal, comentă Ethne.

-Nu aveţi dubluri?

- Nu sunt destui actori pentru asta.

- Ce rău îmi pare! spuse Cora. Oamenii au asteptat cu nerăbdare spectacolul ăsta. Iar actorii vor fi atât de dezamăgiţi! Dar cred că n-avem ce face...

Kip îi sopti ceva doamnei Miller, apoi se strecură nevăzut în culise si se duse direct la regizorul care se pregătea să anunţe publicul că reprezentaţia se anula.

- Mă gândeam că aş putea să vă ajut, se oferi el. {tiu destul de bine rolul lui Petruchio. Hainele o să-mi vină destul de bine, pentru că am văzut că-i erau cam largi lui Bob.

Domnul Wilkie se uită la el, neîncrezător. Era convins că avea în faţă un snob din Londra, care se credea mare actor, şi care habar n-avea să joace. Dar era gata să accepte orice soluţie ca să nu renunţe la spectacol.

- Spui că ai jucat rolul ăsta?

- Da, zâmbi Kip, mulţumit că nu fusese recunoscut.

- {i eşti sigur că o să te descurci? Ai grijă, noi ne mândrim foarte mult cu piesele pe care le pune în scenă Societatea Teatrală din Heatherly. Dar oricine ştie că nu eşti membru...

- Aşa este. Dacă nu mă ridic la nivelul celorlaţi actori, sper să am parte de îngăduinţa spectatorilor.

- Da, cred că da, domnule... N-am reţinut numele!

- Geer, spuse el cel de-al doilea nume de botez.

- Mă duc să anunţ publicul. Totuşi, nu cred că o să anunţ numele dumitale. Te deranjează?

- Nu, chiar prefer aşa. Unde pot să mă schimb?

Domnul Wilkie chemă pe cineva care-l conduse la cabină. Costumul arăta mult mai bine decât pe Bob Jay, mai ales pentru că Kip renunţase la perucă. Domnul Wilkie se strâmbă nemulţumit când văzu asta, dar nu comentă.

- Sper ca totul să fie bine, spuse el. Am vorbit cu domnişoara Marlin, cea care joacă rolul Katherinei, şi a spus că ştie şi rolul dumitale, aşa că te va ajuta. Nu uita, joci un rol! Încearcă să nu fii tu însuţi!

-Am înţeles! N-o să uit! spuse el, serios.

Dar avea o sclipire ciudată în ochi. Câteva momente mai târziu, regizorul i-o prezenta pe Gail Marlin.

-E foarte frumos din partea dumneavoastră că ne ajutaţi, spuse Gail, pe un ton formal.

- Cu multă plăcere, răspunse el cu un zâmbet larg.

Privirea lui insistă pe buzele ei pline, foarte frumoase. Gail rosi violent când înţelese si se înfurie.

Domnul Wilkie, care se agita în jurul lor, le spuse că publicul aplaudase încântat când află că unul dintre spectatori, care prefera să-si păstreze anonimatul, se oferise să joace rolul lui Petruchio.

- Nu-ţi face griji, îl bătu el pe mână pe Kip.

Gestul părea foarte ciudat, pentru că domnul Wilkie îi ajungea până la umăr lui Kip.

- N-o să fie foarte critici faţă de tine. Nu-i asa, domnisoară Marlin? Dacă faci vreo greseală, nu te speria si nu te opri! Domnisoara Marlin si cu mine o să te ajutăm.

Gail văzu privirea lui usor superioară. Poate că n-ar mai fi atât de arogant dacă o să descopere că a uitat rolul! îsi spuse ea în gând.

Dar înţelese rapid că speranţele ei erau zadarnice. Noul Petruchio era foarte stăpân pe sine, iar talentul lui, evident de la prima replică, îi impresionă pe toţi. Piesa căpătă un suflu nou, pentru că toţi ceilalţi actori reacţionau la interpretarea lui. Chiar si Katherina. Sau, mai corect spus, mai ales Katherina! Jocul ei se schimbase complet si acum era, cu adevărat, o scorpie; lucrul acesta era imposibil cu

Bob, care aproape că-si cerea scuze când se purta dur cu proaspăta lui mireasă.

În scena finală, când Katherina îsi recunostea supunerea, tonul era perfect. Sărutul ce urmă depăsi cu mult o simplă interpretare, iar Kip suportă zâmbind privirea dură a Gail. O luă în braţe si o scoase din scenă, asa cum cerea scenariul.

Gail vru să plece, dar el o prinse de mână.

- Nu fugi, Katherina, râse el.

Ştia că era furioasă, dar el se bucura că reusise să scoată la suprafaţă focul care ardea în spatele înfăţisării ei rezervate.

- Trebuie să mergem în faţa publicului.

- Du-te tu! încercând în zadar să se elibereze. Oricum, pe tine vrea să te vadă, nu pe mine.

Domnul Wilkie se apropie de ei.

- Cum ne-am descurcat? întrebă Kip, zâmbind.

- Foarte bine! Chiar foarte bine, având în vedere situaţia de faţă.

Regizorul era destul de uimit că noul Petruchio nu avusese
nevoie de nici o corecţie.

- Cred că ar trebui să faci parte dintr-o companie de teatru, spuse el. Cu puţin ajutor, cu câteva modificări, ai putea deveni un actor amator foarte bun. Mi-ar plăcea să mă ocup chiar eu de tine.

- Îmi pare rău că nu voi avea cinstea aceasta, răspunse Kip. Dar Bob Jay se va întoarce în spectacol curând, iar eu nu vreau să-i iau locul. Publicul aplaudă în continuare. Mergem, Kate?

- Nu trebuie să ţii mâna pe mine, se opuse ea.

Avea impresia că noul ei partener îl luase în derâdere

pe domnul Wilkie, care nu părea să-şi dea seama că acest bărbat, oricine ar fi fost, era un actor mai bun decât toată compania lor de amatori.

- Ba da, răspunse el, înconjurându-i umerii cu braţul. Trebuie să lăsăm impresia că suntem doi îndrăgostiţi şi că ai acceptat să fii îmblânzită numai pentru că ai ajuns să cunoşti dragostea adevărată.

Împreună, intrară în scenă şi se înclinară în faţa aplauzelor publicului. După a treia ieşire, doi tineri care aveau în mână agende şi pixuri îi barară drumul lui Kip.

- Domnule, vreţi să ne spuneţi cum vă numiţi?

- Îmi pare rău, prefer să rămân incognito, încercă el să-i evite.

- Nu merge! Sunteţi Kipling Delaney, nu-i aşa?

Lângă el, Gail tresări, iar Kip îi dădu drumul.

- Da, recunoscu el. N-are rost să mă ascund. Am putea face cumva ca informaţia asta să nu ajungă în ziarele voastre?

- Nici o sansă, domnule Delaney, răspunseră ei într-un glas. Ne puteţi spune ce faceţi aici? Căutaţi talente?

-Am venit pentru câteva zile să mă odihnesc si să scap de presă. Dacă trebuie neapărat să spuneţi că am jucat în seara asta, să nu fiţi foarte duri cu Bob... ăă, Bob Jay. La cât de rău se simţea, e o minune că a putut să vină la teatru.

- Bine, domnule Delaney. O să avem grijă.

Kip se schimbă rapid, alături de ceilalţi actori, apoi rămase cu ei în hol, discutând cu lejeritate. În cele din urmă, apăru si Gail, dar se opri brusc când îl văzu.

- Domnisoară Marlin...

-Vă rog, domnule Delaney! Trebuie să plec, spuse ea cu o voce clară, încercând să-si ascundă stânjeneala.

- Lasă-l să te astepte, o tachină el. N-o să moară din asta!

- Dar nu e nimeni care...

Gail se opri brusc. Ce fraieră fusese! Kip voia să afle amănunte, iar ea căzuse în capcană, ca o scolăriţă.

- De ce esti atât de supărată pe mine, Katharina? Ce-am făcut?

-Ce-ai făcut? Crezi că n-am înţeles că ţi-a făcu plăcere să te porţi asa? Ai râs de noi, ţi-ai bătut joc... Şi mai ales de bietul domn Wilkie. L-ai lăsat să vorbească asa, să se ofere să te ajute! E un om foarte drăguţ si nu merită să râzi de el!

Kip o prinse de braţ.

-Ascultă, Katharina! Cred că ţi-ai făcut o impresie gresită. N-am râs de nici unul dintre voi! Am vrut să vă ajut să iesiţi dintr-o situaţie dificilă si cred că am reuţit. Recunosc că domnul Wilkie m-a amuzat, dar nu mi-am bătut joc de el.

-Atunci, de ce nu i-ai spus? De ce l-ai lăsat să vorbească despre asta? îi ceru ea socotează, supărată.

- N-am vrut să afle adevărul. Am crezut că n-o să mă recunoască nimeni. Dar de ce discutăm în contradictoriu, Katharina? Nu vreau asta.

Apariţia lui Ethne Miller le întrerupse discuţia.

- Kippy, vii?

- Vă cunoaşteţi, nu-i aşa? întrebă el. Ethne este o veche prietenă a mea. Recunosc că obişnuiam să-i fac baie.

- Kippy! îl admonestă tânăra, îmbujorată.

- Ce, nu e aşa?

- Hai să mergem!

El se întoarse către Gail.

- Putem să te conducem? Sau poate vrei să mai stai cu noi în oraş...Eu stau la hotelul „Lamb”, dar nu mă grăbesc să ajung acasă. {i ştiu că puştoaica asta ar vrea să stea în oraş toată noaptea. Ceilalţi au plecat, Ethne?

- Da. Mama a spus că pot să te aştept. Putem să mergem la „The Coomb”, domnişoară Marlin.

Dar Gail refuză.

- Nu vreţi să mergem mâine la o plimbare? întrebă Kip.

Simţea că are în faţă o femeie singură.

- Unii mai şi muncesc!

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

- Foarte drăguţă! comentă Kip, luând-o de mână. Dar e puţin cam ciudată, ca şi când s-ar teme de ceva. Întotdeauna e aşa?

- N-o cunoaştem foarte bine. Nu-i place să se amestece cu cei de teapa noastră.

Kip îi dădu un ghiont.

- Ce subtilă eşti, draga mea! Ce ţi-a făcut biata Gail Marlin?

- Nimic. E cam cu nasul pe sus, dar n-are absolut nici un motiv să facă asta! Tatăl ei a fost corupt. Îţi aminteşti cazul? Jeremy K. Marlin, cunoscutul om de finanţe, care a furat sute de mii de dolari şi apoi s-a sinucis, ca să scape de închisoare... Era tatăl ei.

- Serios? Da, îmi aduc aminte.

Nu-şi amintea amănunte, pentru că atunci fusese prea ocupat cu Gilda, dar cazul făcuse vâlvă.

- Biata fată!

- Bieţii oamenii care au rămas fără bani, replică Ethne. {i tu, care ai invitat-o mâine la plimbare cu noi! N-ar fi venit! Puteam să-ţi spun şi eu asta, pentru că nu iese nicăieri, niciodată.

În vocea ei se simţea dispreţul.

- Ascultă, puştoaico! O să ne certăm dacă mai vorbeşti aşa despre oamenii lângă care trăieşti! Mie mi s-a părut o tânără foarte drăguţă şi am impresia că este mai degrabă timidă decât arogantă. Lucrează la „The Coomb”, nu-i aşa?

-Da, răspunse Ethne, bosumflată. {eful ei este domnul Chives.

Kip nu luă în seamă supărarea ei, ştiind că-şi va reveni repede.

-Chives? Este cumva bărbatul care e atât de interesat de vechile costume naţionale? Am o carte scrisă de el şi chiar am luat legătura o dată, când lucram la o piesă şi am avut nevoie de părerea lui.

-Da, mi se pare că se ocupă de aşa ceva. A vrut să se ocupe de costumele de la piesa din seara asta, dar n-am avut destui bani. Domnişoara Marlin este asistenta lui personală.

-Interesant, spuse Kip şi schimbă subiectul.

Capitolul 2

- O masină! exclamă Gail. Asteptaţi pe cineva?

John Chives se uită pe fereastră.

- Vezi cine e, draga mea. Dacă e bărbatul din Solomon, o să discut cu el.

Dar nu era bărbatul din Solomon, ci Kip Delaney.

Când îl văzu iesind din masină, Gail trase adânc aer în piept. Abia atunci îsi dădu seama cât de mult se gândise la el în cursul acelei dimineţi.

- E domnul Delaney, spuse ea cu voce tare. Vreţi să-l primiţi? Domnul Chives aflase deja totul despre seara trecută, pentru că
îi ceruse lui Gail să-i povestească totul despre spectacol, până la cel mai mult detaliu. Se amuzase teribil de farsa pe care celebrul actor le-o jucase tuturor si în special tăcutei si rezervatei sale secretare.

- Da, categoric, răspunse el.

Câteva momente mai târziu, Kip intră în încăpere, aducând cu el o gură de aer proaspăt si rece. Un strat gros de zăpadă se întindea pe câmp si pe acoperisurile caselor.

- Domnule Chives, eram în apropiere si n-am vrut să pierd ocazia de a vă saluta.

Strânse mâna bărbatului mai în vârstă şi se înclină. Gail îşi spuse că gestul lui era teatral, dar trebuia să recunoască faptul că prestanţa domnului Chives justifica atitudinea lui Kip.

- Sunt mai mult decât bucuros că aţi venit, spuse Chives. Cu ce pot să vă servesc? Whisky? Sau poate aţi căpătat gustul pentru sherry?

Kip râse.

- Mă tem că da.

- Gail, te ocupi tu? Adu sticla şi două pahare.

- {tiţi că n-ar trebui să beţi.

- {tiu, tirană ce eşti! Nu e pentru mine, ci pentru tine. Doar n-o să-l laşi pe oaspetele nostru să bea singur, chicoti el.

- Foarte drăguţă, comentă Kip după ce Gail ieşi din cameră. S-a descurcat foarte bine aseară, deşi a avut emoţii.

- Da. Ar trebui să iasă mai mult. Nu iese decât atunci când o trimit după ceva şi se întoarce foarte repede, ca şi când s-ar teme să nu întâlnească pe cineva. Eu nu prea pot să plec din casă, din cauza reumatismului care mă chinuie, dar ea... De pildă, ştiu că în seara asta o să se patineze la heleşteu.

- Da, merg şi eu cu familia Miller. Îi cunoaşteţi?

- Puţin. Doamna Miller este o femeie foarte cumsecade şi are o fată drăguţă. Mai mică decât Gail a mea, dar cred că s-ar putea împrieteni dacă ea s-ar apropia de ei. Păcat! Ar trebui să aibă mai mulţi prieteni, să aibă şi alte preocupări potrivite cu vârsta ei. Ce-ar fi s-o iei cu dumneata în seara asta, la patinaj?

- Sigur, dacă vrea, iar dumneavoastră puteţi să vă lipsiţi de ea. Sunt sigură că familia Miller s-ar bucura.

Când Gail se întoarse, domnul Chives o întrebă direct:

- {tii să patinezi, Gail?

- {tiam cândva. De ce?

- În seara asta se va patina la heleşteu şi cred că e o idee bună să te duci şi tu. Kipling Delaney mi-a spus că va merge cu prietenii lui, familia Miller. Ai putea să te duci cu ei.

- Nu cred că mă mai atrage patinajul, răspunse ea, distantă. Băutura dumneavoastră, domnule Delaney.

- Bei si tu, Gail? Foarte bine! O să te mai încălzească puţin. Nici să n-aud că nu vrei. I-am spus deja domnului Delaney că o să te duci.

-Vin să vă iau, domnisoară Marlin, se oferi Kip. La ce

oră? Pe la sapte? O să fie grozav!

Discutară puţin despre iernile frumoase din acea regiune si, înainte să plece, Kip acceptă să se uite pe niste schiţe ale unor costume vechi, reproduse după niste poze.

- Sunt foarte interesante, spuse Kip după ce le cercetă cu atenţie. Şi foarte bine executate. Cine le-a făcut?

- Gail, răspunse domnul Chives, mulţumit că munca ei era apreciată. Se pricepe foarte bine la asa ceva.

-Vă felicit, domnisoară Marlin.

Văzu cu plăcere că ea se îmbujoră, lucru rar întâlnit la tinerele din cercul în care se învârtea Kip.

- Trebuie să fiu atent la dumneata. Nu vezi prea des asa ceva acum, când modernismul capătă tot mai multă putere. Vă mulţumesc, domnule Chives. Astept cu nerăbdare noua dumneavoastră carte. Poate că domnisoara Marlin mă poate anunţa când va fi publicată.

John Chives oftă.

- Sunt un om bătrân, Kipling. Uneori am impresia că am trăit prea mult si mă întreb dacă voi mai avea puterea să termin următoarea lucrare. Oare lumea va pierde mult dacă asta nu se va mai întâmpla?

- Nu spuneţi asta! se opuse Kip. Nici măcar să nu gândiţi asa!

După câteva minute, Gail îl conduse până la iesire.

-Asadar, ne vedem diseară?

Ea încercă să aducă un ultim argument:

- Nu am patine.

El privi în jos, către picioarele ei micuţe.

- Mă ocup eu de asta. Ne vedem la şapte. O să fii gata? Să te îmbraci gros, pentru că o să fie foarte frig. Cel puţin, aşa sperăm.

Gail păstră în minte zâmbetul lui cald, prietenos şi se întoarse la şeful ei.

- Prin urmare, acesta este Kip Delaney, spuse John

Chives. Îmi place. Nu ascunde nimic! E un tip simplu, sincer, căruia îi place foarte mult munca lui. Notează adresa şi numărul de telefon pe care ni le-a lăsat. Mi-ar plăcea să păstrăm legătura cu el.

- Soţia lui a murit într-un accident de tren acum câţiva ani, nu-i aşa? întrebă Gail, încercând să amâne momentul reîntoarcerii la lucru.

- Da? Adică, da... Mi-aduc aminte. Un lucru îngrozitor! Să nu uit! Ar fi bine ca mâine să te duci din nou la muzeu şi să te mai uiţi la pozele acelea. Parcă ziceai că nu eşti foarte sigură de ele.

Gail şi şeful ei se întoarseră în trecut. Cu toate acestea, se gândea numai la prezent şi la viitor. Deşi obligată să iasă, să se distreze, să întâlnească oameni noi, Gail îşi dădea seama că aştepta cu bucurie acest lucru. Tinereţea ei îşi cerea drepturile! În trecut, cu destul timp în urmă, îi plăcuse să patineze şi fusese de multe ori, împreună cu tatăl ei, în Elveţia şi Austria, unde practicaseră diferite sporturi de iarnă. Undeva, printr-o valiză, se afla vechea ei rochiţă de patinaj. Nu ştia de ce o păstrase atâta vreme şi poate că soarta făcuse să n-o arunce, atunci când îndepărtase toate lucrurile care îi puteau aduce aminte de trecut.

Când termină lucrul, urcă în camera ei şi căută rochia, rugându-se să nu fie mâncată de molii. Nu avea nevoie decât să fie călcată, pentru că silueta ei nu se modificase prea mult şi era la fel de zveltă. Rochia era roşu cu alb - fusta era scurtă, roşie cu marginea albă, iar bluza era albă, cu guler roşu. Căciuliţa era roşie, la fel ca şi mănuşile. Găsi şi cizmele albe, păstrate cu multă grijă; reuşea să-şi amintească fiecare ocazie în care le purtase.

Se uită în oglindă aşa cum n-o făcuse de multă vreme şi-i plăcu ce vedea - tenul era curat, catifelat, ochii mari şi luminoşi. Părul şaten, ondulat, îi încadra chipul.

Făcu prin cameră câţiva pasi de dans, râzând din toată inima.

- O să mă distrez! îsi promise siesi, cu voce tare.

Când auzi soneria care anunţa venirea lui Kip, alergă către usă, entuziasmată.

- Ti-am adus patinele, spuse el, fără să spună că îsi petrecuse toată după-amiaza prin magazine. Hai să vedem dacă se potrivesc. Am luat două numere, pentru orice eventualitate.

Gail se aseză pe un scaun, să le probeze, iar el o privi. Înfăţisarea ei îl mirase, dar îsi aminti ce-i povestise Ethne - Gail era fiica lui Jeremy K. Marlin si era obisnuită cu banii si lucrurile scumpe. Costumul ei părea nou, iar el se întrebă ce efect va avea asupra oamenilor din Heatherley. Prima pereche de patine i se potrivi perfect.

Pe drum, Gail avea impresia că se întorsese în trecut. Numai că acum, în locul tatălui ei cărunt, se afla un tânăr foarte prezentabil.

- Grumpy l-ar fi plăcut, îsi spuse ea. Şi el l-ar fi plăcut pe Grumpy.

Era ciudat că, pentru prima oară în toţi acesti ani, Gail se referea la tatăl ei folosind numele de alint.

- Ascultă-mă, îi ceru el când ajunseră.

Pe lac, câteva perechi patinau mai bine sau mai rău, după priceperea lor.

- În seara asta esti a mea! Să nu pleci cu alţi bărbaţi!

Ea zâmbi.

- Nu-ţi face griji pentru asta. Nu am foarte mulţi cunoscuţi si cei mai mulţi au venit aici cu prietenii lor. Dar să nu uiţi că Ethne Miller o să vrea să-i acorzi o parte din timpul tău.

- N-o să uit. O să-mi fac datoria, dar cred c-o să aibă destui parteneri de vârsta ei. După părerea ei, eu sunt deja bătrân.

O privi pe Gail, curios să vadă dacă si ea avea aceeasi părere.

- Câţi ani ai? întrebă Gail.

- Treizeci si cinci. Şi tu?

- Douăzeci si unu. Cum poţi să spui că esti bătrân?

- Sunt, pentru o puştoaică de şaisprezece ani. Uite! îi arătă el. Uite-o acolo pe Ethne cu unul din prietenii săi. Hai să ne punem patinele.

După o scurtă privire către patinatori, Gail înţelese că apariţia ei va provoca vâlvă. Nimeni nu purta un costum special, ci aveau haine obişnuite - pantaloni, fuste lungi, paltoane. Ea nu mai patinase niciodată în Anglia şi nu s-ar fi gândit niciodată să se îmbrace altfel pentru o asemenea ocazie.

- N-ar fi trebuit să vin, spuse ea când Kip o ajuta să se încalţe. În nici un caz îmbrăcată aşa!

- De ce nu? replică el, fără să înţeleagă. Eşti îmbrăcată foarte bine.

- Cei din Heatherley nu vor crede acelaşi lucru. Uită-te la ceilalţi!

El nu dădea importanţă acestui aspect, dar înţelegea ce voia să spună.

- O să te simţi mai bine când vom fi pe gheaţă, încercă el s-o încurajeze. La urma urmei, tu eşti îmbrăcată potrivit, nu ei.

- Tocmai asta e! N-am fost niciodată acceptată în Heatherley. Oamenii mă cred arogantă şi încrezută şi vor spune că m-am îmbrăcat aşa doar pentru că mă consider superioară. Dar eu... {tii ceva despre mine? Cine sunt eu? Cine era tata?

Tonul ei, hotărât şi în acelaşi timp amar, îl impresionă.

- Da, răspunse el cu blândeţe, în timp ce-şi punea patinele. {tiu câte ceva.

- Cine ţi-a povestit?

- Ethne Miller.

- Vezi? Ce ţi-am spus eu! Asta vor crede mereu despre mine - că sunt fiica lui Jeremy K. Marlin. N-o să se uite niciodată la mine, Gail Marlin. Iar în această seară vor avea o nouă dovadă că sunt fata lui, pentru că nimeni nu mai are un asemenea costum.

- Nu fi atât de dură cu ei, Gail. De fapt, cred că încerci să te convingi pe tine de asta. Le-ai dat ocazia să te cunoască? Sunt oameni buni, cumsecade, veseli, dar e normal să gresească dacă nu ajung să te cunoască pe tine, cu adevărat. Gata cu vorba! Am venit aici să patinăm si asta o să facem! Gata?

O luă de braţ si străbătură împreună distanţa de la masină până la lac. În clipa în care ajunse pe gheaţă, Gail uită toate gândurile negre si grijile. Cei doi patinau foarte bine, ca si când se cunosteau de când lumea. Ajunseră rapid în centru si atraseră toate privirile. După cum se astepta Gail, oamenii începură să comenteze, dar o făceau cu prietenie si chiar cu admiraţie.

Cineva adusese un gramofon, iar muzica învălui rapid perechile care dansau pe luciul apei.

- Te simţi bine? întrebă Kip.

Îsi dădu seama că întrebarea era inutilă când văzu strălucirea din ochii ei.

- Mă bucur de fiecare clipă, spuse ea.

Glasul îi vibra, iar Kip simţi ceva ce nu mai trăise de multă vreme

- provocare, nerăbdare, dorinţă de aventură.

- Trebuie să mă duc la Ethne, îi spuse el la un moment dat, regretând că era nevoit să spună asta.

Steluţa din privirea ei se stinse.

- Nu te supăra! De ce te temi? Esti la fel de speriată ca o păsărică ţinută în colivie.

-Poate că asa si sunt, spuse ea, cu o voce tremurătoare.

-Atunci, iesi din colivie! Nimeni n-o să-ţi facă rău! Cu excepţia ta, dar e ciudat să se întâmple asta, nu crezi? E un bărbat care nu si-a luat ochii de la tine de când ai venit aici si sunt sigur că vrea să patineze cu tine. Îl vezi? Cel cu fular alb cu albastru, care vorbeste cu doamna Miller.

Gail se uită în direcţia indicată.

-Da. Este Joe Tenner, farmacistul.

-Îl cunosti?

-Da.

Joe avea întotdeauna câteva cuvinte frumoase pentru ea, de câte ori se ducea să cumpere medicamente pentru domnul Chives. Într-o zi, Joe o invitase la film, dar ea refuzase atât de categoric, încât el nu mai îndrăznise să repete propunerea.

-Bine. Atunci, patinează cu el. Eu mă duc la Ethne şi la Cora, după care mă întorc, ca să luăm cina împreună. N-o să te laşi convinsă de Joe să iei masa cu el, nu-i aşa?

-Nu, promise Gail abia auzit.

Kip o conduse către locul unde stăteau cei care nu patinau şi i se adresă lui Joe:

-Am văzut că te uitai la partenera mea. Sper că n-ai de gând să-mi prepari vreo băutură otrăvitoare pentru că am ţinut-o atâta timp doar pentru mine! glumi el. Vrei să...

-Da, răspunse farmacistul, îmbujorat. Dacă vrea şi domnişoara Marlin... Doriţi, domnişoară?

Gail alunecă pe gheaţă alături de Joe, regretând siguranţa mişcărilor lui Kip. Cu toate acestea, se simţea neaşteptat de bine cu el, pentru că Kip îi dăduse încredere în sine.

Ceva mai departe de ei, Kip patina cu Ethne, o începătoare foarte curajoasă.

- Te distrezi cu domnişoara Marlin, nu-i aşa? îl întrebă ea.

- Nici tu nu poţi să te plângi, tânără domnişoară, râse el, strângând-o uşor de mână. Te descurci bine! Îndoaie mai mult genunchii. Aşa, foarte bine...

- Cât o să dureze până o să patinez precum Gail?

- O să înveţi în două-trei săptămâni.

- Dar nu avem gheaţă atâta vreme! Oare unde a învăţat ea? Cred că s-a distrat de minune în tinereţe!

- În tinereţe? râse el. Vorbeşti de parcă acum ar avea o mie de ani! Fii drăguţă cu ea, Ethne! Ar vrea să fie prietenă cu toată lumea, dar are impresia că voi o consideraţi fiica lui Marlin şi nimic mai mult. Din cauza asta, e foarte rezervată.

Ethne îi aruncă o privire scurtă.

- De ce te interesează atât de mult persoana ei?

- Nu vorbi asa cu mine!

Kip izbucni în râs, dar apoi rămase tăcut, gândindu-se la cuvintele ei. Chiar îl interesa Gail Marlin? La urma urmei, de ce nu? Ce era rău în asta? Era puţin probabil să se mai întâlnească vreodată, pentru că el urma să plece la Londra în dimineaţa următoare, să înceapă lucrul la o nouă piesă.

Doamna Miller nu voia să patineze.

- În primul rând, nu mă pricep deloc, spuse ea. Iar în al doilea rând, cineva trebuie să aibă grijă si de bufet, nu? Dar patinează cu domnisoara Marlin, îl îndemnă ea, zâmbind cu subînţeles.

Kip îi urmă sfatul si se duse la Gail, care patina cu un alt partener.

- Facem o tură si apoi mâncăm? sugeră el.

Ea acceptă bucuroasă si se destinse în braţele lui puternice.

După câteva minute, Kip îi aduse un scaun si o pătură, apoi aduse sandvisuri, prăjituri si cafea. Mai mulţi locuitori

veniră la ei, încântaţi că puteau să-l vadă atât de aproape pe Kip Delaney, dar el îi acordă mai multă atenţiei lui Gail.

Destul de repede, îsi dădu seama că era obosită, cu toate că - sau poate tocmai din acest motiv - se simţea foarte bine.

- Nu vreau să plecăm, spuse Gail, cu o voce tărăgănată, când el îi sugeră să o conducă acasă. Nu sunt obosită!

- Ba esti, se opuse el. Toată emoţia din seara trecută, munca de astăzi si apoi patinajul... Ştii că suntem aici de aproape cinci ore? Ascultă! Bate miezul nopţii si începe să ningă din nou.

- Bine, hai să mergem, spuse ea, cu regret în voce.

În masină, Kip o luă de mână. Era un gest prietenesc, nu unul menit s-o sperie sau s-o stânjenească.

- Îţi mulţumesc pentru seara aceasta, zise el. N-o s-o uităm prea curând, nu-i asa?

Ea aprobă cu o miscare a capului. Avea o privire blândă, ca cineva care tocmai se trezise dintr-un somn lung.

- O s-o ţin minte toată viaţa.

- Eşti foarte drăguţă, Gail.

Simţind că era periculos să stea lângă ea, în întuneric, Kip porni motorul şi demară. Vorbiră foarte puţin pe drumul spre casă şi nu-i spuse decât în ultimul moment că urma să plece a doua zi.

- Mi-ar plăcea să cred că ne vom mai vedea, dar scurta mea vacanţă se termină. Mâine trebuie să mă întorc la treabă.

-Ai spectacol mâine? întrebă ea. Trebuie să mă duc la Londra, să rezolv ceva pentru domnul Chives şi s-ar putea să ajung la matineu.

Îşi dorea foarte mult să-l revadă, chiar dacă el va fi pe scenă, iar ea în sală.

- Nu, o să începem repetiţiile la o nouă piesă, răspunse Kip. Dar dacă pleci mâine dimineaţă, ce-ar fi să plecăm

împreună? E mai confortabil decât cu trenul, chiar dacă nu pot să te şi aduc înapoi...

Regretă imediat cuvintele spuse, pentru că ştia că era o greşeală să păstreze legătura cu ea. Pentru binele amândurora, acest lucru nu trebuie să se întâmple! Dar nu-şi putrea retrage invitaţia, iar Gail acceptă fără întârziere.

- Mi-ar plăcea, răspunse ea, bucuroasă. O să fiu gata oricând vrei. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Stabiliră o oră, apoi îşi luară rămas bun. Văzând strălucirea din ochii ei, Kip se certă în gând, dar nu putea şi nici nu voia să-i curme elanul.

- Noapte bună, domnule Delaney.
- Prietenii îmi spun Kip.
- Dar nu îndrăznesc să vă spun aşa!
- De ce? Până şi Ethne îmi spune pe nume!
- În cazul ăsta... Noapte bună, Kip! spuse ea, şoptit.

Din nou, Kip se certă în gând. De ce era atât de slab în faţa acestei tinere? În ultimii ani, refuzase destule tinere, aşa că se presupunea că are antrenament. {i totuşi, pe Gail o privise şi-i vorbise într-un anume fel... Ca si când asta n-ar fi fost de-ajuns, înainte să coboare din masină o trăsese spre el, gata s-o sărute, dar ea se feri.

- Noapte bună, Gail. Ne vedem mâine dimineaţă!

Pe drumul spre motel, îsi promise că nu se va mai întâlni cu ea.

Este mult prea periculoasă, iar eu prea vulnerabil, îsi spuse Kip. Sunt gata să-mi pierd capul în faţa unei fete care nici măcar nu stie ce efect are asupra mea!

Dar în dimineaţa următoare, când opri în faţa Muzeului Naţional, o invită la prânz, iar Gail acceptă.

Gay Manners, actriţa care juca de obicei rolul principal feminin si de care Kip se săturase până peste cap, se enervă cumplit când află că nu era liber pentru masa de prânz.

- Dar întotdeauna luăm masa de prânz împreună în timpul repetiţiilor, se alintă ea.

Era blondă, mică de înălţime, foarte frumoasă si avea peste treizeci de ani, desi nimeni nu stia cu certitudine acest lucru. Una din marile ei dorinţe era să se mărite cu Kip, dar acest lucru era imposibil. Asa cum fusese si în urmă cu sase ani, când Kip fusese atras de ea si avuseseră o relaţie de scurtă durată.

-Îmi pare rău, Gay, dar aceasta nu este o repetiţie. E o discuţie, nimic mai mult. Nici măcar nu s-au distribuit rolurile.

Ea ridică din umeri.

-Nu sunt sigură că-mi place piesa ta, Kip. Eroina nu e potrivită deloc!

-E foarte potrivită pentru piesă, replică el.

- Dar nu e potrivită pentru mine! Nu sunt sigură că e bine pentru mine să mă implic în acest proiect.

Gay se înselase amarnic dacă se astepta ca Kip s-o implore să se răzgândească.

-Nici eu nu sunt sigur, spuse el, perfect calm. Trebuie să plec, altfel o să întârzii. Pot să te duc undeva?

-Mulţumesc, răspunse ea, supărată. Ai făcut destule!

Kip urcă în maşină şi se grăbi spre întâlnirea cu Gail. I se păru că era puţin retrasă, stânjenită, aşa că preferă să-i vorbească despre ce i se întâmplase lui în acea dimineaţă.

-Am avut o zi mizerabilă, spuse el. Am concediat-o pe actriţa principală.

-Sper că nu Gay Manners!

Cei doi formau un cuplu bine cunoscut în lumea teatrului, aşa că uimirea lui Gail era justificată.

-Ba chiar Gay Manners! Sunt producătorul propriei mele piese, iar ea nu se potriveşte rolului. Ce mult mi-ar fi plăcut să fii actriţă, Gail! Îndeplineşti destule condiţii, să ştii - arăţi

bine, te mişti bine, ai voce plăcută şi dicţie bună. {i eşti tânără.

Ea începu să râdă. Îi plăcea să fie alături de Kip, chiar dacă farmecul nopţii trecute nu se putea repeta.

- Nu mai continua! Nu sunt actriţă şi n-am să fiu niciodată. Am reuşit să mă descurc în rolul Katharinei doar pentru că sunt o scorpie în viaţa reală!

Fu rândul lui să izbucnească în râs.

- Nu cred una ca asta! Cu toate că o femeie care e supusă devine repede plictisitoare. Între condimente şi zahăr, aleg întotdeauna condimentele. Apropo... Ce mai vrei să comanzi? Ti-aş sugera Crepe Suzette, un fel de clătite pe care le prepară chiar aici, la vedere. Sunt delicioase!

Gail era gata să accepte orice propunere venită din partea lui, sigură că nu avea să regrete. I se părea ciudat că avea atâta încredere în el. Semăna foarte mult cu Jeffrey Templar, deşi era mai tânăr.

După prânz, când nu stabiliră o altă întâlnire, Gail se simţi dezamăgită. Dar... la ce se putea aştepta? Ce motiv avea să creadă că era interesat de ea?

- Asadar... la revedere, Gail. Mulţumesc că ai venit.

- La revedere, Kip. M-am simţit foarte bine, mulţumesc.

Gail se duse la sediul firmei „Templar, Thawaites si asociaţii", unde o întâmpină domnisoara White.

- Da, domnisoară Marlin, domnul Templar este la birou. Vă asteaptă?

- Nu, eram în zonă si am vrut să-l salut.

Peste câteva clipe, se afla în faţa lui Jeffrey Templar, care-i zâmbea cu afecţiune.

- Ce faci, străino? Necazuri?

Într-o vreme, obisnuia să vină foarte des la el, dar, după

ce începuse să lucreze cu domnul Chives, nu mai îndrăznise să deranjeze un bărbat atât de ocupat ca Jeffrey Templar. Oricum, o ajutase foarte mult atunci când fusese nevoită să rezolve problemele tatălui ei.

- Nu, nici un necaz. Eram în oras si am vrut să te salut. Deranjez?

- Sigur că nu.

O privi cu atenţie, mulţumit că era veselă, linistită, complet diferită de tânăra pe care o cunoscuse.

- Ce-ai mai făcut? întrebă Jeffrey.

Îi povesti despre munca ei, iar el ascultă politicos, desi era clar că nu-l interesează costumele vechi. Când îi povesti despre apariţia lui Kip Delaney si despre seara de patinaj, bărbatul începu să râdă.

- Îl cunosti pe Kip?

- Nu, l-am văzut pe scenă, dar nu merg foarte des la teatru. Am impresia că e un tip foarte destept!

- Foarte, accentuă ea.

Îsi continuă istorisirea, iar Jeffrey îsi dădu seama, asa cum făcuse si Kip, că Gail revenise la viaţă.

- Văd că ţi-a făcut o impresie foarte bună. Vă mai vedeţi?

Ea se îmbujoră.

- Întotdeauna pui întrebări atât de directe? Am luat prânzul împreună, atâta tot!

- Hmm! Draga mea, sper că ştii ce faci. Dar să nu uiţi că artiştii nu sunt persoane de încredere, îi zâmbi el.

- Asta e o calomnie!

- N-o s-o repet în public. Oricum, fii atentă. În locul tău, nu m-aş implica într-o relaţie.

- Nu cred că Kipling Delaney este interesat de o relaţie cu o fată ca mine, spuse Gail.

Gail nu rămase în biroul lui Jeffrey decât câteva minute,

dar era de-ajuns ca să-şi dea seama că nu greşise când îi asociase în mintea ei pe cei doi bărbaţi. Deşi între avocat şi actor era o diferenţă de cel puţin zece ani şi nu exista nici o asemănare fizică, cei doi aveau calităţi comune - erau buni la suflet, înţelegători, aveau simţul umorului. Ce norocoasă era femeia pe care o iubea Jeffrey Templar! {i ce norocoasă avea să fie femeia pe care o va iubi, într-o bună zi, Kip Delaney!

Brusc, Gail avu în faţa ochilor imaginea Gildei Delaney, femeia pe care o iubise cândva Kip. Oare ce simţea acum pentru ea? Oare memoria ei va rămâne toată viaţa în inima lui? Ce naivă fusese când îşi imaginase că ar putea s-o admire! Ce putea să admire la o femeie atât de comună? Era şatenă, avea ochii cenuşii şi buze mari, cărnoase.

Se întoarse la Heatherley şi la munca ei, hotărâtă să şi-l scoată din minte pe Kip. Avea să preţuiască toată viaţa amintirea acelor zile în care el, celebrul actor, fusese doar „Kip”.

O întâmplare nefericită o făcu să nu se mai gândească aproape deloc la Kip - domnul Chives făcu un atac celebral şi fu ţinut în pat, incapabil să se mişte şi chiar să vorbească, timp de câteva săptămâni. Pentru că bietul domn Chives nu avea rude sau prieteni, pe umerii firavi ai lui Gail căzu toată responsabilitatea situaţiei. Doamna Miller se oferi s-o ajute, iar ea acceptă recunoscătoare, născându-se astfel o prietenie foarte specială.

După moartea lui, Gail se simţi pierdută si singură pe lume. Domnul Chives îsi lăsase mica agoniseală săracilor, asa că Gail se văzu din nou în situaţia de a-si căuta o slujbă. Acum, însă, era mult mai bine pregătită decât atunci când venise la Heatherley.

Puse în ordine toate afacerile bătrânului si scrise câteva scrisori pentru vechii lui parteneri. În agendă găsi adresa lui Kip si se simţea tentată să-i scrie. Acesta spusese că voia

să păstreze legătura cu domnul Chives si să citească următoarea carte a acestuia, care, din păcate, rămăsese neterminată. I se părea că este un motiv destul de bun... Refuză să recunosc' faptul că acesta era doar un pretext, asa că-i scrise câteva rânduri la biroul care, în curând, avea să fie scos la vânzare.

„Dragă Kip...”

Rupse foaia de hârtie si începu din nou:

„Dragă domnule Delaney,

Cred că n-ai aflat despre moartea domnului Chives. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că lucrarea a rămas neterminată, dar manuscrisul si toate schiţele au fost donate Muzeului Naţional. Încă nu şi-au dat acordul pentru această donaţie, dar cred că o vor face. Dacă vei avea nevoie de schiţe, vei şti unde să le găseşti.

Cu prietenie,

Gail Marlin”

Două zile mai târziu, veni răspunsul. Gail rupse cu înfrigurare plicul care avea stampila teatrului Irving, compania lui Kip.

„Dragă domnişoară Marlin,

Îmi pare foarte rău. Nu ştiam. Am fost foarte ocupat în ultima vreme. Ce-o să faci acum? Vrei să stăm de vorbă? Putem lua prânzul în orice zi. Sună-lpe secretarul meu, Paul Bray, la Irving 2190, şi spune-i în ce zi poţi veni la Londra.

Kip ”.

Capitolul 3

-Am impresia că faci asta pentru că ţi-e milă de mine, spuse Gail.

Kip o privi cercetător. O avertizase că avea să fie o masă rapidă, pentru că era foarte ocupat.

-Nu vorbi prostii, se opuse el. Eu nu fac aşa ceva! Dacă aş face, aş fi înconjurat de o mulţime de oameni nepricepuţi. Ti-am oferit această slujbă pentru că eşti cea mai potrivită persoană pentru asta. Dacă nu vrei, spune-mi. Dar dacă te interesează, hai să nu mai pierdem vremea. Vrei slujba?

-Da, Kip. {tii bine că da.

El îi zâmbi.

- Atunci, e în regulă. Bray o să-ţi spună toate amănuntele, inclusiv salariul. Evident, nu vreau să locuieşti la mine, dar în apropiere este un bloc de locuinţe în care poţi să-ţi închiriezi un apartament. Am nevoie să fii aproape de mine, aşa că te rog să-i spui lui Bray dacă este prea mare chiria. O să-ţi suplimenteze salariul.

-Dar poate n-o să-l merit, şopti ea, uimită de tratamentul lui.

-Ba sunt sigur că o să-l meriţi! Mi-am dorit să lucrăm împreună din clipa în care am văzut schiţele pe care le-ai făcut pentru Chives, dar nu puteam să-ţi cer să-l părăseşti. Am nevoie de o persoană cu talentul tău, dar o să ai de făcut multe alte lucruri. Când o să fiu nervos, o să strig la tine şi o să te dau afară, dar mă aştept să-mi zâmbeşti tot timpul. O să te superi?

Kip îi zâmbi din nou, iar ea simţi, ca toate persoanele puse în faţa zâmbetului lui fermecător, că i-ar fi acceptat orice.

-Nu ştiu. Dar, chiar dacă mă supăr, n-o să-ţi spun.

El aprobă.

- Rămâne stabilit! Trebuie să plec. O să-l anunţ pe Bray şi o să începi... Azi e joi... Cred că luni e cel mai bine. Dacă nu reuşeşti să găseşti un apartament, o să te ajute Bray.

Cât de mult se baza pe ajutorul lui!

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, zise ea, ridicându-se. Cred că nu se cuvine să-ţi spun Kip!

- De ce nu? Toată lumea îmi spune aşa.

Respinse mulţumirile ei, pentru că ştia că gestul lui era complet altruist. Sigur, era talentată şi Kip avea nevoie de ea, dar conta şi faptul că îi plăcea s-o aibă în preajmă. Capacitatea lui de muncă depindea foarte mult de personalul cu care lucra. Mai mult, dacă îi plăcea o anumită persoană, îi trecea cu vederea multe greşeli; dacă nu-i plăcea, o concedia, indiferent de priceperea sa.

Înainte de a se întoarce la Heatherley, Gail se duse să-şi caute un apartament la blocul de care-i vorbise Kip. Acesta îi dăduse cartea de vizită, iar portarul deveni extrem de volubil la vederea ei.

- O să lucrez pentru domnul Delaney, explică Gail.

- Doi dintre angajaţii dumnealui locuiesc aici, spuse el. Un domn foarte drăguţ. Singurul apartament liber este la etaj.

O conduse, cu un lift în stil vechi, la un apartament micuţ. Avea două camere care comunicau între ele, o baie foarte mică şi o bucătărie la fel, utilată cu tot ce era necesar.

Îi plăcea foarte mult locuinţa. Îşi dădea seama că Kip îşi dorea cu adevărat să lucreze împreună şi era hotărâtă să facă totul ca să nu se plictisească niciodată de ea.

- Trebuie să vorbesc mai întâi cu domnul Delaney, spuse Gail. Încă... n-am stabilit salariul, dar cred că o să pot plăti chiria, de vreme ce dumnealui m-a trimis aici.

- E în ordine, domnisoară Marlin. Întâmplător, în

apartamentul acesta a locuit si domnisoara care a lucrat cu domnul Delaney, înainte de domnul Bray. După ce discutaţi cu domnul Bray, puteţi să reveniţi si să-mi spuneţi în ce culoare doriţi să zugrăviţi camerele. Telefonul e inclus în chirie, cu excepţia convorbirilor interurbane, iar lumina si gazul se plătesc separat. Gunoiul intră în sarcina mea zilnică.

Gail se gândi că toată lumea părea să-l cunoască pe domnul Bray, dar nu îndrăznea să-l sune, de teamă că Kip nu-i vorbise încă despre ea.

Dar în dimineaţa următoare, în timp ce punea în ordine lucrurile la The Coombe, Gail primi un telefon.

-Domnisoara Marlin? Eu sunt Bray. Domnul Delaney mi-a spus să iau legătura cu dumneavoastră.

Ea îi spuse despre locuinţa din strada Albery numărul 7 si despre chiria acesteia.

- Este în ordine, domnisoară. Domnul Delaney se astepta la o asemenea sumă. Dacă apartamentul nu este încă gata, mă ocup eu de tot. Am înţeles că o să începeţi de luni. Vă rog să veniţi la ora zece. Salariul dumneavoastră va fi de patru mii de lire pe an, la care se adaugă plata chiriei. Sper că vi se pare acceptabil.

- Sigur că da, spuse Gail, incapabilă să înţeleagă dacă această sumă era mare sau mică.

Adevărul era că nici nu-i păsa. Ceea ce conta era că urma să lucreze pentru Kip, alături de Kip. Avea să-l vadă în fiecare zi si va face parte din viaţa lui.

Îsi rupse din timpul ei câteva minute si-i telefonă lui Jeffrey Templar ca să-i dea vestea cea bună. Însă el, ca întotdeauna, era mai îngrijorat pentru siguranţa ei.

- Ce ştii despre bărbatul ăsta, Gail? întrebă el foarte direct. E onorabil?

Ea izbucni în râs, făcându-l şi pe el, la celălalt capăt al firului, să zâmbească.

- Bag mâna în foc, răspunse ea, veselă. O să-mi plătească opt lire pe săptămână, plus chiria apartamentului.

El deveni brusc serios.

- Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine, mai întâi. Un bărbat n-ar trebui să plătească pentru chiria apartamentului în care locuieşte angajata lui.

- Nu vorbi prostii, îl certă ea. E un aranjament de afaceri, pentru că vrea să locuiesc aproape de el. Casa o să fie decorată aşa cum vreau eu. Îţi dai seama? O să am din nou casa mea!

Ultimele cuvinte îl făcură să-i dea dreptate.

- Ţinem legătura, da? Să mă suni dacă ai probleme.

- Bine, acceptă Gail, fericită.

Jeffrey spera că tânăra lui prietenă nu se îndrăgostise de acest actor celebru. În opinia lui, o femeie era incapabilă să-şi ordoneze singură viaţa şi trebuia supravegheată cu grijă până când se căsătorea cu un bărbat respectabil. Iar dacă îl plăcea atât de mult pe Kipling Delaney, acesta trebuia să se poarte cuviincios şi s-o ceară de soţie!

Gail, în schimb, nu se gândea atât de departe. Pentru ea conta doar că va fi aproape de el, aşa că următoarele zile trecură ca într-un vis.

Luni, într-o dimineaţă rece şi ploioasă de februarie, exact la ora zece, Gail bătu la uşa elegantă a apartamentului situat la parter, cu
o grădină surprinzătoare, plină de copaci înalţi. O cameristă cu o voce foarte plăcută îi deschise şi o conduse pe un hol acoperit cu covoare groase. La capătul holului se aflau trei uşi.

-Acesta va fi biroul dumneavoastră, domnişoară Marlin, zise ea, deschizând uşa din dreapta. Această cameră comunică direct cu camera de lucru prin acea usă. În partea cealaltă este o mică garderobă, unde puteţi să vă lăsaţi paltonul si pălăria. Domnul Bray este în camera din faţă. Mai aveţi nevoie de ceva?

- Nu, mulţumesc, răspunse ea zâmbind.

-Aceste încăperi sunt în grija mea, asa că vă rog să mă chemaţi dacă pot să vă fiu de folos. Mă numesc Ethel.

- Mulţumesc, repetă Gail. Sper că o să lucrez multă vreme aici.

Simţea deja cât de eficienţi erau cei care se aflau în serviciul lui
Kip si-i plăcea acest lucru. Rămasă singură, Gail inspectă camera - era mică, pătrată, iar fereastra dădea spre grădină. Deschise usa garderobei si văzu că era complet utilată. Cea de-a treia usă o ispitea, dar n-o deschise, ci preferă să traverseze holul si să bată la usa domnului Bray. Biroul acestuia semăna cu al ei, numai că era mai mare, avea vedere spre stradă si avea nenumărate rafturi pentru dosare si cărţi.

Paul Bray era un bărbat linistit, cărunt, complet diferit de ceea ce-si imaginase Gail. O întâmpină zâmbind, privind-o peste ramele groase ale ochelarilor.

- Bună dimineaţa, domnisoară Marlin. Ethel mi-a spus că aţi sosit. Domnul Delaney vrea să aflaţi tot ce se întâmplă aici: cum se procedează, unde stau dosarele... Absolut tot! Veţi afla că este o parte importantă a slujbei dumneavoastră.

- Înlocuiesc pe cineva sau este o slujbă nouă?

- Au trecut câteva luni de când n-am mai avut o asistentă. Domnisoara dinaintea dumneavoastră a plecat

pentru că... s-a căsătorit. Domnul Delaney preferă să astepte până găseste persoana potrivită pentru fiecare poziţie.

Domnul Bray o conduse în ceea ce toată lumea numea „camera de lucru”. Era o încăpere mare, aproape rotundă, cu o fereastră imensă ce acoperea un perete întreg. Podeaua era acoperită cu un covor gros, cenusiu, iar canapeaua si cele patru fotolii de piele erau albastre, în aceeaşi nuanţă cu draperiile. Un pian din lemn masiv se afla în partea stângă. Simetric, în partea opusă era biroul lui Kip - mare, impozant.

Privirea lui Gail se opri asupra unui prespapier de argint.

- Este singurul pe care-l foloseşte, explică Bray, văzându-i privirea. Primeşte foarte multe, în fiecare an, dar le donează sau le dăruieşte pe toate. Nu păstrează absolut nici unul.

- Acesta are o semnificaţie aparte? întrebă ea.

- L-a primit de la soţia lui, înainte de căsătorie, spuse Bray. Tonul lui nu lăsa loc altor întrebări, iar Gail nu insistă. Rămase la birou toată dimineaţa, după care, pentru că Kip nu apărea, plecă la noua ei casă, ca să inspecteze munca decoratorilor.

John Chives menţionase în testamentul său că Gail putea să ia orice piesă de mobilier dorea din casa lui, aşa că acum avea foarte puţine lucruri de cumpărat.

Decise să profite de timpul liber şi să meargă la cumpărături şi la coafor. Când să iasă din casă, însă, se ciocni de Kip.

- Tu! exclamă ea, cu respiraţia tăiată.

- Eram sigur că te găsesc aici, spuse el. Pot să mă uit? Îţi place? Intră în apartament şi înaintă până în camera care urma să fie

dormitorul ei.

-Îmi place la nebunie, şopti ea.

Mult mai înalt, Kip se uită în jos la ea şi-i zâmbi.

-O să te simţi bine aici, nu-i aşa, micuţo?

-Foarte bine!

Se uită la el într-un mod care-l făcu pe Kip să-şi ferească rapid privirea.

La naiba, fata asta e foarte atrăgătoare! îşi spuse el.

-Bray mi-a spus că ai învăţat foarte multe astăzi. Vrei să vezi, concret, ce presupune munca ta? Vrei să vii cu mine la repetiţii?

-Da, Kip! răspunse ea entuziasmată. Sigur pot să-ţi spun aşa? Domnul Bray îţi spune „domnul Delaney”.

Kip zâmbi.

-El e singurul care îmi face această onoare. E un tip de modă veche, foarte tipicar si protocolar. El n-ar îndrăzni niciodată să vină la serviciu în haine lejere, desi eu lucrez adesea îmbrăcat în pijama. Te sochează acest lucru?

-Nu cred, răspunse ea cu seriozitate, ceea ce-i făcu pe amândoi să izbucnească în râs.

Gail îl însoţi la teatru. Erau nevoiţi să strige unul la altul ca să se înţeleagă, din pricina zgomotului făcut de muncitorii care montau decorul.

-Joci în acest spectacol? întrebă Gail.

-Da. Dar astăzi va juca dublura mea, pentru că vreau să văd cum va reacţiona publicul.

Se opri să discute cu câteva persoane, cărora le-o prezentă pe Gail:

-Ea este domnisoara Marlin, asistenta lui Bray.

Zăbovi puţin mai mult în faţa Priscillei Grant, care stătea tăcută într-o margine a scenei:

-Vreau să vă cunoasteţi mai bine. Priscilla are rolul principal feminin, iar Gail este noua mea secretară. Ştiu că amândouă sunteţi puţin dezorientate, dar nu aveţi nici un

motiv. Gail o să aibă un apartament în clădirea Albery. Ar fi frumos să-i faci o vizită, Priscilla!

Priscilla Grant nu era frumoasă, dar avea farmec, o personalitate puternică si o voce încântătoare, foarte deosebită.

- Esti emoţionată? o întrebă pe Gail, zâmbindu-i.

- Îngrozitor, recunoscu aceasta. Şi nu trebuie să fac ce faci tu. Dacă as fi în locul tău, n-as mai sta o clipă aici!

Toţi izbucniră în râs. Un sentiment nelinistitor îsi făcu loc în mintea lui Gail - dacă Kip era înconjurat zilnic de asemenea femei, ce sansă avea ea?

- Sper să nu-l faci una ca asta lui Kip, spuse Priscilla.

Apoi se întoarse către el:

- Să-mi spui exact ce crezi. Fără ocolisuri! Mai bine azi, decât joi. Ar fi mai bine să plec. Tu unde o să fii?

- Peste tot, răspunse Kip. Ai un carneţel, Gail?

Ea făcu semn că nu.

- Vezi uşa pe care scrie" Director general"? Du-te acolo şi cere

0 agendă şi ceva de scris, apoi întoarce-te.

Piesa începuse când ea reveni. Notă toate comentariile pe care

1 le dictă Kip, foarte atentă la tot ce se întâmpla pe scenă. La sfârşitul primului act, avea lacrimi în ochi, iar Kip râse de ea, însă fără răutate. Piesa era complet diferită de celelalte producţii ale lui

- era mai profundă, mai puţin comercială. Oare spectatorii, care aşteptau atât de multe din partea lui, o vor aprecia? Când o scrisese, pusese multă pasiune şi prezentase lumea ca pe un circ asurzitor, condus de un dirijor nebun.

- Ce crezi? întrebă el la sfârşit.

- Cred că e minunat.

Vorbea foarte serios, dar el oftă.

- Oare? Poate că publicul preferă vechea reţetă - o

eroină frumoasă, un bărbat chipeş, versuri uşoare şi o muzică pe care o poate fredona toată lumea în baie.

- Spectacolul ăsta o să le dea de gândit.

- Dar vor oare acest lucru? E o activitate destul de obositoare. Mai bine să bată tobele, să sunte trompetele, să facem zgomot! Cine are nevoie să gândească?

În vocea lui se simţea tristeţea, iar Gail nu ştia ce să-i răspundă.

- Hai să mergem, o bătu el uşor pe mână. Nu lua în seamă bolboroselile mele! Întotdeauna fac aşa înaintea unei premiere!

- Ce fac cu notiţele?

- Bate-le la maşină şi dă-mi-le mâine. N-are rost să vorbesc acum cu actorii. Sunt obosiţi, ca şi mine. O să discut cu ei mâine. Noapte bună, Gail.

- Noapte bună, Kip.

Dar el se depărtă fără să mai aştepte răspunsul ei.

Gail se îndreptă spre căminul unde Bray aranjase să doarmă până când apartamentul ei va fi terminat. Mergea pe străzile
Londrei, simţind că pluteste. Lucra pentru Kip! Lucra, cu adevărat, pentru Kip! Avea să-l vadă în fiecare zi... Ce-si mai putea dori?

Dar zilele dinaintea premierei îi arătară lui Gail un alt Kip - un bărbat nervos, nelinistit, agitat care avea prea multe lucruri de supravegheat si de rezolvat. Gail stătea la telefon ore în sir, până când simţi că-i ţiuie urechile; primea mai multe ordine în acelasi timp; era trimisă după diferite obiecte, iar atunci când le aducea, i se spunea că nu mai sunt necesare.

Bray avea la fel de multă treabă, dar îsi păstra calmul imperturbabil si rezolva toate problemele care păreau fără răspuns. În plus, îl silea pe Kip să-l lase pe el să se ocupe

de o parte din problemele pe care le lua asupra lui.

-De ce vrea să facă singur atât de mult? îl întrebă Gail pe Bray.

Era ziua premierei, iar cei doi luau prânzul împreună. Nu
sperau să aibă timp pentru asta, dar Ethel le pregăti câteva sandvisuri si un termos de cafea.

-Asa e el, explică Bray. Hai, mănâncă, acum cât ai puţin timp liber.

Dar el nu-i ţinu companie, ci se duse alături, în camera de lucru. Kip era înconjurat de o mulţime de oameni, iar cineva cânta încet la pian.

- Pentru Dumnezeu, faceţi puţină liniste! ceru Kip. Ce s-a întâmplat, Bray?

-Ar fi bine să veniţi să mâncaţi ceva.

-Bine. Vin în cinci minute.

După ce trecură cinci minute, Bray se prezentă din nou în faţa usii.

-Acum ce mai e? întrebă Kip.

-Ar fi bine să veniţi să mâncaţi ceva.

-Da, în cinci minute.

Dar Bray nu se miscă.

-Bine, vin acum.

Intră în biroul lui Bray, iar Gail încuie uşa în urma lui. Cei doi îl serviră în tăcere, anticipându-i fiecare dorinţă - un pahar de brandy, sandvişuri, cafea.

-Mulţumesc.

Acest simplu cuvânt era suficient pentru ca Gail şi Bray să înţeleagă că ajutorul lor era extrem de important. Se relaxă în scaunul comfortabil şi, pe nesimţite, adormi. Bray se întoarse la munca lui, iar Gail ieşi în vârful picioarelor din cameră.

Se duse acasă, în apartamentul în care se mutase cu o

zi în urmă, recunoscătoare că poate avea parte de puţină linişte, după nebunia de la birou.

Kip trimisese invitaţii la premieră şi familiei Miller şi aranjase ca Gail să se ducă la teatru împreună cu ei.

Piesa se dovedi un adevărat succes. Chiar dacă nu era la fel de amuzantă ca celelalte spectacole ale lui Kip, aceasta oferea publicului altceva - căldură, profunzime, o cale către ideal. Iar spectatorii acceptară propunerea.

După căderea cortinei, Kip ţinu un scurt discurs prin care mulţumi tuturor celor care-i fuseseră aproape şi, în cele din urmă, toată nebunia luă sfârşit.

Capitolul 4

După cum spusese Bray, viaţa lui Kip si a celor din jurul lui deveni mult mai calmă atunci când piesa începu să se joace în faţa publicului.

La ora zece fix, în fiecare dimineaţă, Gail deschidea usa biroului de la care nu aveau cheie decât ea, Kip si Bray. Aproape toată dimineaţa si-o petrecea punând în ordine scrisorile. Kip era foarte atent cu admiratorii săi si citea absolut toate scrisorile pe care i le trimiteau acestia. Plicurile primite conţineau tot felul de cereri - autografe, fotografii, donaţii, cereri de locuri de muncă, invitaţii la inaugurări sau la petreceri. Gail învăţă foarte repede cum să procedeze cu respectivele scrisori, dar era coplesită de responsabilităţile si de cheltuielile cărora trebuia să le facă faţă o persoană celebră.

Toate plicurile pe care scria „Urgent” ajungeau nedeschise la Bray. Cel mai adesea, însă, el i le trimitea înapoi lui Gail, pentru că si acestea conţineau diverse cereri.

Era foarte dezamăgită că nu-l vedea destul de des pe Kip. Uneori, trecea o zi întreagă fără să-l vadă deloc, iar alteori venea să ia ceaiul cu Bray si aproape că nu-i acorda atenţie.

Una din sarcinile ei era să adune din ziare toate articolele referitoare la Kip.

- Nu le lua în serios, îi spuse el într-o zi, când văzu că, după premiera piesei „Caruselul”, criticii nu semnau cronici prea bune. Cel mai bun criteriu îl reprezintă încasările şi numărul de spectatori.

- Dar bărbatul ăsta spune că nu eşti în stare să scrii o piesă serioasă! replică ea. Spune, şi încă pe un ton superior, că treaba ta este să faci oamenii să râdă!

Kip râse şi reciti articolul.

-Bietul Chute! Cred că ăsta n-a râs în toată viaţa lui! {i poate că are dreptate... La urma urmei, ce e mai important decât să-i faci pe oameni să râdă?

-Cu alte cuvinte, trebuie să fii măscărici toată viaţa!

Kip râse din nou şi aruncă articolul pe birou.

-Nu lua lucrurile prea în serios! {i nici pe mine, o sfătui el, pregătindu-se să plece.

-Dar încă nu ţi-ai băut ceaiul!

Ar fi făcut orice ca să-l mai reţină, măcar câteva minute.

-Am promis că beau ceaiul în casă, astăzi. {tii că, dacă vrei să revezi spectacolul, Bray poate să-ţi facă rost de bilete, nu-i aşa?

-Da, mulţumesc.

După plecarea lui, Gail se întrebă ce voise să spună atunci când o atenţionase să nu-l ia în serios. Oare înţelesese că el era cel mai important lucru din viaţa ei? Înţelesese că, pentru ea, soarele răsărea când el intra în cameră?

Sper că da, îşi spuse ea în gând. Voia să ştie care erau sentimentele ei, chiar dacă n-avea şanse ca relaţia lor să evolueze. Ce mai conta încă o tânără care-l iubea, pe lângă sutele care mărturiseau zilnic acest lucru, în scrisorile lor?

Acceptase faptul că nu-l vedea atât de des pe cât ar fi crezut. Bray se ocupa de agenda lui zilnică şi-i făcea un program care împletea obligaţiile personale cu cele profesionale, astfel încât lui Kip îi rămânea foarte puţin timp liber.

De aceea, Gail se refugia în căsuţa ei, care-i devenea din ce în ce mai dragă. Asa cum sugerase Kip, ea si Priscilla se vizitară. Timide la început, cele două femei deveniră repede foarte apropiate. Gail înţelese că n-avea motiv să fie geloasă pe actriţa care juca rolul principal, pentru că era căsătorită si avea un copil. John Leith, un bărbat delicat care o adora, si Jacko, băiatul ei de nouă ani, reprezentau

totul pentru ea. Casa lor deveni un refugiu pentru Gail, ori de câte ori simţea nevoia să fie alături de prieteni.

Cu toate acestea, nu vorbeau niciodată despre Kip. Gail era sigură că n-ar fi putut să păstreze secretul dacă ar fi atins acest subiect de discuţie si nu era pregătită pentru asta.

În seara zilei în care discută cu Kip despre criticile din ziare, Gail se hotărî să revadă spectacolul si-i ceru lui Bray un bilet.

- Nu sunt prea multe bilete nevândute, dar am să-ţi fac rost de un loc bun, promise el.

Puţin mai târziu, îi spuse că reusise să găsească un loc într-o lojă.

- Dar ceilalţi spectatori nu se vor supăra?

- N-au de ce. Au plătit numai pentru două locuri din lojă, asa că totul e în ordine. Să te îmbraci frumos!

Gail îi mulţumi pentru sfat si pentru bilet. Se duse acasă si îsi puse o rochie de seară, foarte frumoasă, pe care o îmbrăcase o dată sau de două ori, când jucase rolul gazdei pentru oaspeţii domnului Chives.

Piesa îi plăcu foarte mult, chiar mai mult decât atunci când o văzuse pentru prima oară. Persoanele care stăteau lângă ea, un cuplu de vârstă mijlocie, erau de părere că Kip ar trebui să revină la muzicalurile care l-au făcut celebru si la vechea lui parteneră.

- Erau foarte potriviţi, spuse doamna în pauză. Dar se zvonea că ea e o femeie cam... nesuferită.

- Artistă, draga mea, râse soţul ei. Însă despre Delaney n-am auzit niciodată ceva de rău.

-Aşa e, aprobă ea. Bietul de el! Ce s-a întâmplat cu soţia lui e o adevărată tragedie. În luna de miere, nu? De atunci, nu l-a mai interesat o altă femeie. Era atât de frumoasă, încât e normal...

- Linişte, May. Se ridică din nou cortina.

Gail se gândi câteva clipe la ceea ce vorbea cuplul de lângă ea, dar atenţia îi fu captată rapid de spectacol. La final, când se pregătea să plece, o plasatoare intră în lojă.

- Domnişoara Marlin?

Gail aprobă, iar femeia îi întinse un bilet.

- Mi s-a spus să aştept răspunsul dumneavoastră.

Deschise plicul şi recunoscu scrisul lui Kip.

„Dă-mi voie să te conduc acasă. Maşina mea este la intrarea din spate. Aşteaptă-mă acolo. Accepţi?

K.”

Chipul ei se lumină.

- Da, îi răspunse ea femeii.

Ieşi din teatru şi găsi maşina lui Kip. Peste câteva minute, veni şi el şi-i deschise portiera.

- Bray mi-a spus că ai venit la teatru şi nu voiam să te întorci acasă singură.

- Dar nu e departe! spuse ea.

El zâmbi şi porni motorul.

-Ai fi preferat să mergi pe jos, singură?

- Sigur că nu.

-Atunci, nu mai protesta! O fac pentru binele tău!

Tonul lui, voit supărat, îi făcu pe amândoi să zâmbească.

-E o noapte frumoasă, spuse el când opri maşina în faţa blocului.

Inima ei tresări şi avu impresia că găseşte un alt sens cuvintelor lui.

-Vrei să urci? îndrăzni ea să întrebe.

Kip o privi extrem de serios.

- N-ar trebui să fac asta. E foarte târziu. Ar fi mai bine să mă inviţi altă dată, în timpul zilei.

- Dar nu te văd deloc în timpul zilei! Esti foarte ocupat si n-ai timp pentru mine. Te rog, Kip! Numai cinci minute...

Drept răspuns, el opri motorul si coborî din masină.

Merseră în vârful picioarelor până la lift, o masinărie infernală care făcea un asemenea zgomot, încât orice sosire ori plecare era stiută de toţi locatarii. Dar ei nu-i păsa! Nu conta decât faptul că bărbatul pe care-l iubea venise în casa ei.

Kip intră în salon si privi aprobator în jurul lui.

- E foarte frumos la tine, spuse el. Foarte primitor! Îmi plac draperiile si... Mobila asta e de la Chives, nu? Mă bucur că ai luat-o, pentru că se potriveste foarte bine aici.

Vorbea mult si repede, usor stânjenit. Gail îsi făcu de lucru în bucătărie, pregătind cafeaua si biscuiţii. Ei nu-i plăceau acei biscuiţii, dar erau preferaţii lui, asa că-si făcuse o mică provizie acasă.

- Fă-te comod, îi strigă ea prin usa deschisă.

Când intră în sufragerie, cu tava în mână, îl găsi stând în fotoliu. Părea că se simtea ca acasă, iar inima ei începu să bată mai repede. Vorbiră despre lucruri lipsite de importanţă, evitând să se privească în ochi. Când termină cafeaua, Kip puse ceasca pe măsuţă si o luă de mână.

- Draga mea, îi sopti el.

Gail nu-l auzise niciodată vorbind pe un asemenea ton.

- Trebuie să plec. Înţelegi de ce?

- Spune-mi...

- Dacă stau... am să te sărut, Gail.

- Şi nu vrei să faci asta? îl întrebă ea, abia auzit.

- Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva. Tocmai de aceea, n-am s-o fac!

Se ridică si iesi din apartament. Gail nu îndrăzni să se miste decât atunci când se stinse zgomotul făcut de lift si înţelese că el nu se va întoarce.

Se aruncă pe pat si plânse cu suspine până adormi. A doua zi, se trezi cu o durere de cap înfiorătoare, foarte

supărată pe sine. Şi ce dacă n-o sărutase? Vor mai fi alte ocazii... În seara trecută, nu se lăsase purtat de sentimente si dorinţă, dar nu va fi atât de puternic întotdeauna!

Nu-l văzu pe Kip decât la amiază, atunci când veni în biroul ei. Închise usa în urma lui, dar nu lăsa să se vadă nimic în legătură cu ce se petrecuse noaptea trecută.

-Gail, vreau să te rog ceva foarte important, îi spuse el, la fel de prietenos ca întotdeauna. Doamna Delaney te-a invitat la ceai, iar eu am acceptat în numele tău. Ştii, este foarte bolnavă si îi facem întotdeauna pe plac. Îsi cere scuze că nu te-a invitat mai devreme, dar nu s-a simţit prea bine în ultimele zile.

Ea se ridică de pe scaun.

-Doamna Delaney? întrebă nesigură.

-Dacă nu vin eu să te iau, te va conduce Ethel. La patru si două minute fix! Să arăţi bine!

Kip îi zâmbi si iesi din cameră.

Doamna Delaney? Gail nu stia că mama lui era în viaţă. Birourile erau complet separate de restul casei, asa că n-avea de unde să stie ce se întâmplă acolo. Era ciudat să-l vadă pe Kip atât de supus unor ordine date de o persoană si-si spuse că, probabil, mama lui era cea care conducea cu adevărat casa. Kip, pe locul doi! Ce curios!

La ora patru fără cinci minute, era pregătită. Se pieptănase si-si pudrase faţa, stiind că lui Kip nu-i plăcea machiajul excesiv. Ethel veni s-o conducă, dar, chiar când deschise usile duble, se auzi vocea lui Kip:

-Mulţumesc, Ethel. Pe aici, Gail!

O conduse într-o anticameră unde stătea o femeie într-o două vârste, îmbrăcată într-o uniformă de asistentă, cu trăsături severe si fără urmă de zâmbet pe chip.

- Martha, ea este Gail Marlin, asistenta domnului Bray.

Gail, dumneaei este adevărata şefă a acestei case. Nimeni nu îndrăzneşte s-o contrazică! O să luăm ceaiul cu doamna Delaney, Martha.

- {tiu, mi-a spus, răspunse ea. Vă aşteaptă.

- Cum se simte astăzi?

- A dormit de dimineaţă, iar noul medic, doctorul Blair, o să vină la ora şase.

Kip aprobă cu o mişcare a capului, apoi traversă camera şi bătu la o altă uşă, pe care o deschise fără să aştepte vreun răspuns.

Când intră, Gail avu impresia că pătrunde într-o grădină. Camera era plină de flori, extrem de frumoase şi plăcut mirositoare. Se uită în jurul ei zâmbind, dar încremeni când ajunse cu privirea asupra patului. Femeia care stătea sprijinită de perne îmbrăcate în satin brodat, de culoarea orhideelor, nu era mama lui! Părul era blond, tenul alb şi catifelat, iar ochii, cea mai frumoasă trăsătură a ei, erau albaştri ca cerul senin într-o zi de vară.

- Draga mea, ţi-am adus-o pe Gail, îl auzi ea pe Kip.

Vocea lui era caldă, tandră, făcând-o pe Gail să tresară. Gilda Delaney îi zâmbi şi-i întinse o mână pe care strălucea un inel, la fel de frumos ca cerceii şi colierul.

- Ce frumos din partea dumneavostră că aţi venit, domnişoară Marlin, spuse ea cu o voce cultivată. Îmi cer scuze că n-am putut să vă primesc până acum, dar nu m-am simţit prea bine. În plus, Kip este de părere că vizitele străinilor nu-mi fac bine. Mă terorizează, să ştiţi!

Îi dădu drumul lui Gail şi-l luă de mână pe Kip, cu o tandreţe infinită.

- Gail nu e o străină, zise el, sărutând-o pe păr pe soţia lui.

- Vreţi să luaţi loc, domnişoară Marlin? întrebă ea, indicându-i un scaun de lângă pat.

- Vă rog, spuneţi-mi Gail, reuşi ea să spună, în cele din

urmă.

- Mai vedem, zâmbi Gilda. Probabil că da. Vrei să suni pentru ceai, Kip? A întârziat un minut.

Gail înţelese că avea în faţă o femeie extrem de răsfăţată, dar se gândi că era normal, având în vedere condiţia ei. Înainte ca el să sune, o servitoare zâmbitoare intră în cameră cu un cărucior de servit. Kip luă dintr-un cloţ al camerei o tavă specială şi o puse pe pat, iar Gail îşi dădu seama că femeia nu se putea mişca de la talie în jos. Atât de tânără şi de frumoasă, şi condamnată la o asemenea viaţă!

Gilda se uită la sandvişuri, biscuiţi şi prăjituri şi se încruntă.

-Am cerut prăjitură cu căpşuni, Dorothy, spuse ea.

- Bucătăreasa regretă, doamnă, dar n-a găsit nicăieri căpşuni. Dar v-a făcut prăjitura cu miere, care vă place atât de mult!

- Cu miere? M-am săturat până peste cap de prăjitura asta! spuse ea, refuzând platoul ispititor pe care i-l întinsese servitoarea. Nu înţeleg cum de n-aţi fost în stare să găsiţi căpşuni! Ce contează că e martie? Nu-i aşa, Kip?

- Cred că bucătăreasa a încercat, draga mea. {tii că vrea să-ţi facă pe plac. Nu vrei să guşti prăjitura asta? Arată foarte bine!

-Nu mai vreau nimic, dacă n-am căpşuni! se bosumflă ea.

Cu toate acestea, se lăsă convinsă de soţul ei şi de Dorothy şi mâncă din toate bunătăţile care se aflau pe tavă.

Gail nu era în stare să mănânce nimic, încă şocată de faptul că descoperise că soţia lui Kip trăia. Răsuflă uşurată când acesta îi sugeră să se întoarcă la treburile ei.

- Sigur, aveţi lucruri importante de făcut, domnişoară Marlin, spuse amabilă Gilda. La revedere! Mă bucur că v-am cunoscut şi sper să reveniţi atunci când o să pot primi vizite. Dar cred că nu e o propunere foarte atractivă... Ce să facă o tânără frumoasă şi sănătoasă lângă o invalidă?

- Voi reveni cu plăcere, doamnă Delaney, zâmbi Gail. Dacă vă pot ajuta cu ceva, nu ezitaţi să-mi spuneţi.

- Mulţumesc. Dar cred că, în situaţia mea, nu mă poate ajuta nimeni, oftă ea.

Gail iesi din camera parfumată si supraîncălzită si respiră cu nesaţ aerul curat de pe coridor. Martha Hallet o cercetă din cap până-n picioare si nu-i răspunse la salut, făcând-o pe Gail să se întrebe de ce n-o plăcea.

Kip iesi după ea si o însoţi până la birou.

- A fost foarte frumos din partea ta, îi spuse el fără s-o privească. E foarte greu pentru ea, să zacă în patul acela, an după an... E foarte curajoasă si nu se plânge aproape niciodată.

Gail ezită câteva clipe.

- N-am stiut că soţia ta trăieste, Kip.

El o privi uimit, apoi îi deschise usa biroului.

- N-ai stiut?! Dar toată lumea stie si... am crezut că stii si tu.

- Am crezut că a murit după accident.

- Nu. Desi, asa cum spune chiar ea, poate ar fi fost cel mai bine, zise el pe un ton dur.

Intrară în cameră, iar el închise usa. Rămaseră câteva clipe privindu-se în tăcere.

- Acum înţelegi? sopti el. Înţelegi de ce n-ar fi trebuit să vin la tine aseară?

Ea îsi ridică privirea.

- Acesta e singurul motiv pentru care regreţi că ai venit,

Kip?

- Da.

Se lăsă din nou tăcerea.

Gail se gândea, neputincioasă, că soarta fusese foarte crudă cu ea si o lăsase să se apropie de Kip, numai ca să-i arate apoi că nu vor putea fi împreună. Între ei era o barieră pe care nimeni, niciodată, n-o va putea îndepărta. Niciodată!

- N-o să se facă bine? întrebă ea în cele din urmă.

- Mă tem că nu. Am făcut tot ce era posibil. Am cerut părerea tuturor medicilor, am urmat toate tratamentele recomandate. Nu mai există nici o speranţă. Toate organele funcţionează perfect, dar nu poate merge. Nu se va ridica niciodată din pat!

- O să trăiască... ani mulţi?

- Da.

Gail puse mâna pe braţul lui.

- Îmi pare rău. Aş vrea să fac ceva, să spun ceva...

Vocea i se frânse. Ce ar fi putut să spună? Situaţia era cu adevărat tragică. Pentru o clipă, încercă să se pună în locul lui Kip şi să-şi imagineze ceea ce simţea el.

Kip îşi puse palma peste a ei.

- {tiu, draga mea, dar nu poţi să faci nimic. Nu încerca! Îmi pare rău că n-ai ştiut, dar nici nu mi-a trecut prin cap că nu ştii. Hai să uităm şi să ne vedem de traebă, mai departe. Sau poate vrei să pleci...

- Nu, Kip! În nici un caz!

El zâmbi la auzul acestui răspuns vehement.

- Bun! Atunci, totul rămâne stabilit. Să nu uit! Trebuia să-ţi transmit un mesaj de la Priscilla. După cum ştii, astăzi nu este spectacol şi te-a invitat la ea. John lucrează până târziu şi ea trebuie să stea acasă, cu băiatul. Te roagă s-o suni dacă nu te duci.

-O să mă duc.

În acea seară, Gail aduse vorba despre soţia lui Kip.

-Am crezut că a murit. Când Kip mi-a spus că doamna Delaney m-a invitat la ceai, am crezut că este vorba de mama lui! Am avut un şoc când am văzut-o!

-Toţi am crezut că ştii, spuse Priscilla.

În halat de casă, cârpind şosetele lui Jacko, nu semăna deloc cu o stea de cinema.

-Kip trăieşte o adevărată dramă, mai ales pentru că o iubeşte atât de mult. Cred că n-o să mai fie interesat de vreo femeie, în toată viaţa lui! O răsfaţă, o îngrijeşte... Dar nu poate să-i fie soţie, în adevăratul sens al cuvântului. Iar el merită o soţie şi o familie!

- O familie? Kip? întrebă Gail, încercă să şi-l imaginzeze în această postură.

Prietena ei zâmbi.

- E un bărbat complex. Dar nu-i place să viseze la lucruri inaccesibile, ci se mulţumeşte cu ce are.

-Îl cunoşti bine, nu-i aşa?

-Destul de bine. E ca un înger păzitor pentru mine. Datorită lui sunt actriţă şi aş face orice ca să nu-l dezamăgesc.

- Aşa se întâmplă cu toţi cei care lucrează pentru el, nu-i aşa? Eu aş face orice mi-ar cere. Sunt fericită că pot să lucrez alături de el.

Priscilla o privi cu atenţie.

-Nu te îndrăgosti de el! Deşi toate trecem prin etapa asta...

-Chiar şi tu, Priscilla?

Ea zâmbi.

-Chiar şi eu. Cu toate că acum nu există decât John în viaţa mea.

-Si crezi că în viaţa lui Kip nu va exista decât Gilda? O cunoşti?

- Da. Si eu am fost dusă la ea, de câteva ori. Vrea să-i cunoască pe toţi cei care stau în preajma soţului ei. Cred că a fost mulţumită când a văzut că sunt o femeie obişnuită.

- Nimeni nu poate să te considere obişnuită, se opuse Gail.

- Din fericire pentru mine, doamna Delaney aşa crede.

- Vrei să spui că e geloasă? Se teme că soţul ei s-ar putea îndrăgosti de altcineva?

- Da, e normal. Kip e viaţa ei şi nimeni n-a intervenit între ei, până acum. Poate că el nu e genul... Uneori mă gândesc că lucrează atât de mult şi-şi consumă toată energia în spectacolele sale, tocmai ca să nu fie atras de femei. Totuşi, doamna Delaney nu poate să nege că este un bărbat atrăgător, în vreme ce ea este doar o povară.

- Dar e foarte frumoasă!

- Da, răspunse scurt Priscilla.

Gail simţi că prietena ei n-o plăcea pe Gilda, dar nu mai continuă discuţia.

Capitolul 5

Următoarele săptămâni trecură fără evenimente deosebite. De câteva ori, Gail fu chemată să ia ceaiul în acea parte a casei pe care
o numea în mintea ei „apartamentul de stat”. Deşi, din punctul de vedere al lui Gail, relaţia cu Gilda nu devenea mai strânsă, aceasta părea să se apropie de tânără. Într-o zi, îi spuse acest lucru lui Kip, fără să ţină cont de faptul că Gail era de faţă.

- E foarte drăguţă această Gail. Ce-ar fi s-o inviţi în oraş, Kip? Cred că se cam plictiseşte, pentru că nu cunoaşte multă lume. Apartamentul ei e chiar atât de frumos cum mi-l descrie ea?

- De unde să ştiu cum arată apartamentul ei? întrebă el. Martha se uită urât la noi, ceea ce înseamnă că am stat mai mult decât trebuia. Haide, Gail. Vreau să-ţi arăt nişte contracte înainte să pleci acasă.

Comunicarea dintre Kip şi Gail era destul de rece, pentru că ea nu-şi putea scoate din minte cuvintele Priscillei, conform căreia Kip era încă îndrăgostit de soţia lui. De câte ori îi vedea împreună, era sigură că acest lucru era adevărat.

Într-o altă zi, Gilda îi arătă bijuteriile ei. Când Gail intră în camera bolnavei, o găsi jucându-se cu un şiraj de perle. Ochii îi străluceau, iar buzele erau umede.

- Nu sunt minunate? întrebă ea, după ce o salută pe Gail. Kip mi le-a dăruit astăzi. Întotdeauna îmi face cadouri, în special bijuterii.

- Sunt foarte frumoase.

Întinse mâna către ele, dar Gilda trase repede siragul, ferindu-l de atingerea tinerei.

- Îţi plac bijuteriile? întrebă ea, usor rosie în obraji.

- Sigur. Cărei femei nu-i plac? Dar nu am si nici nu cred

că voi avea vreodată.

- Eu am niste bijuterii superbe, spuse Gilda, cu o voce joasă. O să ţi le arăt, dacă vrei. Sunt într-un seif, în peretele de acolo. Trebuie să dai deoparte tabloul acela de Van Dyck. Îl vezi? Uite cheia.

Căută sub pernă si scoase o cheiţă cu un lănţisor de aur.

- Trebuie să învârţi de trei ori la stânga si de două ori la dreapta.

Gail descuie cu destulă greutate si scoase o exclamaţie de
surpriză când văzu ce se ascundea în seif - inele, brose, brăţări, coliere, cercei de toate mărimile si culorile.

- Scoate-le pe rând, o atenţionă Gilda, cu mândrie în glas.

I le arătă pe toate, explicându-i provenienţa fiecăreia. Gilda părea extrem de atasată de bijuteriile sale; vorbea despre ele si le mângâia cu un soi de afecţiune pe care Gail nu reusea s-o înţeleagă.

Mult timp după această întâmplare, Gail nu-si putu scoate din minte imaginea Gildei sprijinită de perne, înconjurată de bijuterii.

Cam în această perioadă îl întâlni pe Phillip Westing. Executorii testamentari deciseră să publice ultima lucrare a domnului Chives si apelară ca Gail pentru a face aranjamentele necesare. Ea se adresă firmei *Bradey si Fii,* al cărei director era Westing. Avea în jur de treizeci si cinci de ani, păr saten si ochi cenusii, foarte atrăgători. Acceptă să lucreze pentru Gail si nu ascunse faptul că-i făcea o deosebită plăcere.

Ea era extrem de singură, simţind mai mult ca niciodată că bărbatul pe care-l iubea era intangibil si că, fără el, viaţa ei era extrem de goală. Avea nevoie de activităţi noi, de prieteni noi, iar Phillip Westing părea omul potrivit. Era un

bun vorbitor şi păreau să aibă destule subiecte de discuţie interesante pentru amândoi, astfel încât Gail nu se plictisea alături de el.

Westing era un socialist convins, iar faptul că Gail era fiica lui Jeremy K. Marlin îi dădea mai mult curaj să vorbească despre crima celor care se îmbogăţeau fără să muncească. Când îi povesti lui Kip această discuţie, el izbucni în râs şi o sfătui să nu-i vorbească despre asemenea idei bolşevice, după care-i mări salariul.

Phillip strâmbă din nas când află acest lucru.

- Tipic pentru oamenii bogaţi! Cred că pot cumpăra pe oricine dacă le oferă câteva lire în plus la salariu! Îţi spun că totul este în ordine, dar te tratează ca pe un sclav!

Ea începu să râdă, fără să ia în serios vorbele lui.

- Kip nu ne tratează ca pe nişte sclavi. Ne plăteşte salarii decente şi ne respectă. Săptămâna trecută, soţia unui maşinist de la teatru s-a îmbolnăvit şi el a internat-o în spital. Plăteşte toate cheltuielile şi-i dă maşina companiei ori de câte ori bărbatul respectiv vrea să meargă la soţia lui. Nu aşa te porţi cu un sclav!

- Nu, dar nu înţelegi! Dacă bărbatul acela ar avea un câştig comparabil cu al lui Delaney, n-ar fi nevoit să accepte mila lui şi şi-ar plăti singur cheltuielile!

- Dar Dobb e mulţumit de salariul lui.

- Pentru că nu ştie să se evalueze. Aşa se întâmplă de generaţii întregi, iar conducătorii profită!

- Kip n-ar profita de pe urma nimănui! protestă ea.

- Nu o lua personal! Cine vorbeşte de nepreţuitul tău Delaney?

- Tu! Adică, amândoi! Hai să nu certăm, te rog!

El zâmbi, nemulţumit. Zâmbea foarte rar şi era mult prea încruntat, deşi avea o viaţă bună - avea o slujbă

plăcută şi sigură, cu un sistem de pensii foarte generos, pus la punct chiar de firma pe care o critica prea des.

Atunci când nu discutau în contradictoriu despre sisteemul social, Phillip si Gail erau buni prieteni. De când lucra ca asistentă a lui Kip, cunoscuse mulţi bărbaţi care se învârteau în lumea teatrului, dar cu care n-avea nimic în comun. Temperamentul lor foarte aprins o speria si simţea că nu poate să ţină pasul cu ei. Unii doreau o relaţie fizică, iar ea îi respinse categoric. Nu îsi dorea un amant, ci un prieten cu care să poată discuta si care s-o înţeleagă.

Treptat, prietenia cu Phillip Westing căpătă un rol din ce în ce mai important în existenţa ei.

Într-o seară călduroasă de august, Phillip îi povesti o parte din viaţa lui, pe care o ţinuse ascunsă până atunci. Firma lui organizase un meci de crichet si, pentru că el nu juca, stăteau de vorbă la umbra unui copac.

-Eu stiu totul despre tine, dar tu nu stii mai nimic despre mine, Gail. Ai vrea să afli?

-Sigur că da, răspunse ea cu sinceritate.

-O să las deoparte faza cu „familia săracă, dar cinstită”. N-am avut o copilărie palpitantă - am urmat scoala generală, după care un liceu comercial. Astfel, am putut să-mi câstig singur traiul încă din tinereţe. Am fost si în război, dar a trecut atâta vreme de atunci... La douăzeci de ani, am făcut o prostie foarte mare. M-am căsătorit! Am crezut că nu pot să trăiesc fără ea si am descoperit că nu pot să trăiesc alături de ea... Mai ales după ce au apărut copiii.

-Esti căsătorit, Phillip? întrebă ea, surprinsă.

-Am fost. Ea a murit. Nu mă compătimi, Gail. Nu ne potriveam, nu era genul meu... Am fost foarte nefericit si m-am bucurat când s-a ivit ocazia să plec în armată. Ea a murit acum doi sau trei ani.

-Şi copiii?

-Am doi copii. Joyce are doisprezece ani, iar Hugh zece.

- Cine are grijă de ei?

- O doică. Una dintr-un lung sir... Nu-mi petrec cu ei prea mult timp si uneori mă gândesc că au nevoie...

Nu-si termină fraza, dar Gail înţelese că cei doi copii aveau nevoie de o mamă.

Ajunsă acasă, Gail se aşeză într-un fotoliu şi-şi lăsă gândurile să zboare. Kip era plecat. O dată pe an, atunci când teatrul era închis, familia Delaney pleca la mare, de obicei la Torquay. Gilda călătorea cu o ambulanţă specială, iar casa de la malul mării o aştepta, pregătită în cele mai mici amănunte pentru vizita lor. Tot personalul avea liber în acea perioadă, cu excepţia Marthei, care nu se despărţea niciodată de stăpâna ei.

-Ar trebui să pleci şi tu la mare, îi spusese Kip într-o seară, când aflase că Gail nu-şi făcuse planuri de vacanţă. Unde ţi-ar plăcea să mergi în concediu?

- Nu cred că vreau să plec undeva, răspunsese ea, cu un aer nepăsător.

- Prostii! Sigur că trebuie să pleci! Toată lumea merită o vacanţă, iar tu ţi-ai câştigat-o pe deplin. Ai vrea să mergi într-o croazieră? La Madeira... sau poate în Norvegia. Plătesc eu, Gail. La urma urmei, meriţi asta.

Ea se înroşise brusc.

- Nici nu mă gândesc să plăteşti tu! Doar îmi dai salariu!

- Dar nu este destul pentru o croazieră.

- Oricum, nu vreau să plec.

- Am o idee! Familia Miller a închiriat o vilă la Salcombe, în Devon. {tiu sigur că au mai multe camere, aşa că... Ce-ar fi să te duci cu ei?

- Dar nu m-au invitat, Kip!

- Nu fi prostuţă! Ce contează?

În ciuda protestelor ei, vorbise cu Cora şi stabilise totul. Gail urma să plece în concediu de îndată ce îşi va termina

toate treburile la Londra.

Ar fi trebuit să plece chiar în ziua următoare, dar acum nu se gândea decât la Phillip Westing. Simţea că avea de gând s-o ceară de nevastă. În adâncul sufletului ei, ştia că nu va iubi pe nimeni aşa cum îl iubea pe Kip, dar admise, cu sinceritate, că nu putea să rămână singură doar pentru că nu se putea căsători cu bărbatul la care visa. Merita să aibă o viaţă împlinită, să fie soţie si mamă.

Dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse, cel mai bine se înţelegea cu Phillip. Erau pe aceeasi lungime de undă, puteau comunica foarte usor; era un bărbat înţelegător si profund. Chiar dacă nu-l iubea cu pasiune, Gail îl considera un prieten de nădejde si stia că poate să-i fie loială, devotată si ar putea fi o mamă bună pentru copiii lui pe care, deocamdată, nu-i cunoscuse. Ţinea la Phillip, dar nu stia dacă ceea ce putea să-i ofere era suficient.

Chinuită de îndoială, plecă a doua zi la Salcombe.

-Te deranjează dacă stai în aceeasi cameră cu Ethne? o întrebă Cora. Suntem nevoiţi să procedăm asa, pentru că avem numai trei dormitoare. Când o să vină Kip, o să-i dăm lui camera lui Rex, iar băiatul o să doarmă cu noi.

-Da, dar tata sforăie ca o orchestră simfonică, remarcă Rex.

-Dar nu merită, dacă vine Kip? întrebă mama lui, care accepta, noapte după noapte, zgomotul făcut de soţul său.

-Ba da!

-Nu stiam că vine si Kip, spuse Gail. Nu mi-a spus nimic.

-Torquay este foarte aproape. Dacă venim în vacanţă în aceeasi perioadă, vine la noi să pescuiască si rămâne peste noapte, explică, pe un ton foarte natural, Cora.

Inima ei începu să bată mai tare. Oare Kip aranjase totul intenţionat?

Gail descoperi că avea mare nevoie de vacanţă si se simţea foarte bine alături de prietenii ei, veseli si primitori. Se gândea mai mult la Phillip decât la Kip, dar adevărul era că refuza să se gândească la Kip, considerându-l un subiect interzis.

Dar o săptămână mai târziu, când apăru pe neasteptate în casa închiriată de familia Miller, Gail îsi dădu seama că Kip Delaney fusese tot timpul în gândurile ei.

-Arăţi grozav, îi spuse el.

Era îmbrăcată în haine subţiri, largi, albastru cu alb si îşi prinsese părul cu o eşarfă roşie. Era la fel de bronzată ca Rex şi părea extrem de liniştită şi relaxată.

- Nimeni n-ar spune că eşti domnişoara Marlin, asistenta domnului Bray, observă el. Cum te simţi?

-Minunat!

-Cât stai, Kip? întrebă Ethne.

-Două sau trei zile, dacă mă primiţi.

-Sigur că te primim! Nu-i aşa, Gail?

-Desigur, răspunse ea.

Ştia că Kip o priveşte şi-i făcea plăcere asta.

-Ce vrei să facem în seara asta, Cora? o întrebă el mai târziu, în timp ce pregăteau ceaiul.

-Vreau să mergem într-un loc liniştit, Kip.

-Şi noi nu putem să mergem? întrebă Rex, care dorea să stea tot timpul lângă cel pe care-l considera eroul său.

-Nu, nu puteţi, răspunse Kip.

Înţelese că, în timp ce toată lumea se simţea bine şi se relaxa, Cora avea aceleaşi responsabilităţi ca acasă - trebuia să gătească, să aibă grijă de casă.

-În seara asta, copiii stau cuminţi acasă, iar oamenii mari o să meargă într-un restaurant, să petreacă o seară liniştită.

-Şi Gail? vru să ştie Rex. Ea este copil sau om mare?

Kip se uită la ea, zâmbindu-i din priviri.

- Nu ştiu. Tu ce crezi, Gail?

Ea făcu aşa cum ştia că şi-ar fi dorit Kip şi rămase acasă. Lor le reveni sarcina spălării vaselor, în timp ce Cora, George şi Kip plecară, în maşina celui din urmă, în căutarea unui restaurant.

Gail şi Ethne merseră la culcare înainte ca cei trei să se întoarcă.

- Îl iubesc pe Kip, şopti Ethne, visătoare. Oare mai există un alt bărbat ca el? Unul mai tânăr şi necăsătorit? Dacă o să-l găsesc, o să mă lipesc de el până mă ia de nevastă. Nu e păcat că Kip trebuie să rămână căsătorit cu Gilda?

- O cunoşti?

- Mi-o aduc aminte dinainte să se căsătorească. E o persoană foarte drăguţă, nu-i aşa? Nu cred că el o iubeşte chiar atât de mult.

Ceva din tonul fetei o făcu pe Gail să se încrunte.

- N-o prea placi, nu-i aşa?

- Nu. Mama m-a certat când am spus că nu e potrivită pentru Kip. Mi-a spus că vine dintr-o familie foarte bună, că e foarte educată, că sunt foarte îndrăgostiţi unul de altul, dar... Mie nu mi-a plăcut. Sigur, nu ştiu cum e acum.

- Kip pare şi acum foarte îndrăgostit de ea, spuse Gail încet.

- {tiu. Ciudat, nu? Dar Kip e un bărbat deosebit. Tocmai de aceea îl iubesc! Mi-e somn, Gail. Noapte bună.

Adormi în câteva secunde. Gail auzi maşina venind şi pe cei trei intrând în casă. După câteva minute, Kip urcă scările şi intră în camera lui, învecinată cu dormitorul pe care-l împărţeau cele două fete. Lângă patul lui Gail era uşa prin care cele două camere comunicau.

- Noapte bună, Kip! şopti ea prin uşa închisă.

- Noapte bună, Gail! veni răspunsul.

Era suficient; ea se mulţumea chiar şi cu simplul faptul

că erau împreună sub acelaşi acoperiş. Aici nu mai exista între ei nici o piedică - spectacole, angajaţi, prieteni sau... Gilda.

A doua zi, Kip îşi puse o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou albastru şi se distră de minune înotând, pescuind, căţărându-se în copaci cu Rex. Seara, îi luă pe toţi în maşina lui şi-i duse la un han uitat de lume din Devonshire.

Kip îşi prelungi şederea cu două zile. În ultima seară, veni răsplata pe care Gail şi-o câştigase.

- În seara asta, vă descurcaţi singuri, anunţă Kip. Vreau să fiu doar cu Gail şi n-are rost să protestaţi, pentru că sunt hotărât! Unde vrei să mergem, Gail? Pe malul mării? La o plimbare cu maşina? Vrei să închiriem o barcă?

- Mi-ar plăcea, spuse ea, încercând să-ţi păstreze calmul.

După ce seara se lăsă peste micul orăşel, Kip şi Gail plecară
împreună pe mare, cu o barcă cu motor închirată de la bătrânul Matt.

-Aveţi grijă, domnule Delaney, îl avertiză bătrânul pescar. O să fie furtună mai târziu.

-Am înţeles, căpitane!

Matt era un om de încredere şi era unul din puţinii oameni din zonă care cunoşteau adevărata identitate a lui Kip.

Se depărtară de mal în tăcere, după care Kip fixă cârma şi veni lângă ea, înconjurându-i umerii cu braţul.

- O noapte furată zeilor! şopti el. Te bucuri că suntem împreună, Gail?

Respiraţia ei se opri pentru o clipă.

- Dacă mă bucur? Chiar trebuie să mă întrebi aşa ceva?

El o trase mai aproape.

- Viaţa ne oferă multe şanse, Gail. Eu ştiu că pierd

anumite ocazii şi o fac cu bună ştiinţă, dar tu nu trebuie s-o faci.

Ea se răsuci uşor în îmbrăţişarea lui.

- Te iubesc, Kip.

- {tiu, draga mea. N-ar trebui să-ţi permit acest lucru.

- Dar n-ai cum să te opui. Nimeni nu poate! Era scris să se întâmple, de la bun început. Mi-aş dori... să mă iubeşti şi tu.

- Ce te face să crezi că nu te iubesc, Gail?

Vocea lui era gravă, dar foarte hotărâtă.

- Dragul meu... Dacă ai putea!

Vocea i se frânse şi-i ascunse faţa la pieptul lui. O mângâie pe păr, ştiind că n-ar fi trebuit să vină şi să fie atât de slab. Pentru binele ei, nu al lui!

- Gail, scumpa mea! Între noi nu poate fi vorba de dragoste. Am vrut să venim aici ca să fim singuri, să putem vorbi. Acum înţeleg că e mult prea greu să fim împreună şi să nu... să nu fac dragoste cu tine. Gail! Dă-mi voie să te sărut!

Ea îsi înălţă capul si-i oferi buzele. Erau reci, dar se încălziră sub atingerea lui si Kip înţelese că avea lângă el o femeie în toată puterea cuvântului, o femeie care cerea dragoste. Dar el nu îndrăznea să i-o ofere, tocmai pentru că o iubea prea mult.

Când îi dădu drumul, Gail sări în picioare, râzând fericită.

- Nimic altceva nu mai contează! strigă ea. Ştiu adevărul, Kip! Mă iubesti! Şi eu te iubesc... te iubesc! Nu e minunat? Nu e lumea un loc minunat? Kip, sărută-mă din nou! Îmbrăţisează-mă!

Vibra de fericire, era plină de viaţă, iar Kip o privea zâmbind.

- O să se scufunde barca...

- Nu contează! Sărută-mă, ţine-mă lângă tine! Kip, îmi

vine să plâng.

- Nu trebuie, draga mea.

O luă în braţe si o sărută până când amândoi îsi pierdură răsuflarea.

Apoi întoarse barca si porniră către mal. Gail rămase lipită de el, ascultând cuvintele lui, dar fără să le înţeleagă sensul.

- Gail, draga mea. Povestea asta nu poate continua. Nu trebuie! Am stiut că n-ar fi trebuit să vin la Salcombe în clipa în care te-am văzut. Erai strălucitoare! Iar când m-ai privit, am citit în ochii tăi că mă iubesti. N-am putut să stau departe de tine, chiar dacă stiam ce se va întâmpla între noi. Tânjeam după tine... Vina e numai a mea! Sunt mai bătrân si ar trebuit să fiu mai înţelept, dar mi-e foarte greu când te simt lângă mine. Gail, mă asculţi?

- Hmm...

- Draga mea, trebuie să mă asculţi. Trebuie să înţelegi că acesta e... sfârsitul. Nu putem continua! Adevărul e că... eu sunt vinovat pentru ce s-a întâmplat cu Gilda.

- Tu esti vinovat? Tu?! Dar a fost un accident de tren!

Acum era foarte atentă la el, pentru că de cuvintele lui depindea viitorul ei si al dragostei ei. Viitorul lor.

- Nu eu am provocat accidentul, e adevărat. Dar Gilda a avut o premoniţie. Eram în luna de miere si a vrut să ne întoarcem acasă cu avionul, dar eu m-am opus. Mie nu-mi plăcea să zbor - şi nici acum nu-mi place. N-am vrut să fac ca ea şi... uite ce s-a întâmplat!

- Dar, Kip, e absurd să te învinovăţeşti pentru aşa ceva! spuse Gail. Sper că Gilda nu te consideră vinovat!

- Poţi s-o condamni? Are o viaţă îngrozitoare şi, dacă aş fi cedat atunci, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

Gail înţelese că nu mai era nimic de spus. Kip prefera să se considere vinovat şi ea trebuia să accepte acest lucru.

- O mai iubeşti? întrebă ea, foarte serioasă.

- Într-un fel, cred că da. Am fost îndrăgostit nebuneşte de ea, atunci când ne-am căsătorit. Putea să facă tot ce voia cu mine! Dar acum... Draga mea, sunt bărbat, iar Gilda e doar o păpuşă frumoasă, nimic mai mult. O iubesc pentru ceea ce este, dar nu aşa cum un bărbat iubeşte o femeie.

- Dacă... dacă s-ar însănătoşi, ai iubi-o complet, din nou?

- Nu cred. Dragostea pentru ea a murit. Eram foarte tânăr când m-am căsătorit cu ea. Au trecut numai cinci ani de atunci, dar mă simt mai bătrân cu douăzeci de ani. Gilda nu este femeia de care am nevoie acum.

- N-o s-o părăseşti niciodată, Kip? şopti ea.

- Nu, draga mea. Din acest motiv nu m-am apropiat de nici o femeie până acum. Dar când ai apărut tu, nu m-am putut abţine! Eşti importantă pentru tine, Gail. Dar între noi nu poate fi nimic!

În vocea lui se simţea tristeţea.

- Totuşi, mă bucur că te iubesc, şopti ea, luându-l de mână.

- Eu nu. Nu e cinstit faţă de tine, Gail. Vreau să încerci că uiţi ce simţi pentru mine, să te bucuri de viaţă aşa cum ai fi făcut-o dacă nu m-ai fi cunoscut. Încearcă să cunoşti fericirea! Ar trebui să nu mai lucrezi pentru mine..

- Nu, Kip! Nu vreau să plec!

- Nici eu. Sper că vom putea să ne purtăm ca doi adulţi responsabili, dar nu accept să-ţi distrugi viaţa pentru mine. Tu meriţi să ai tot ce nu-ţi pot da eu - o familie fericită, soţ, copii. Esti atât de tânără, iar anii sunt atât de lungi!

Vocea lui tremură.

- Kip, te iubesc atât de mult!

El nu răspunse, dar regreta amarnic că nu avusese puterea si decenţa să lase lucrurile asa cum erau.

Gail încercă să-l sărute, dar el se feri.

- Nu, draga mea.

- Kip...

- Gail, mă faci să mă simt ca un criminal! Te rog, înţelege-mă!

Se desprinse din îmbrăţişarea ei si se concentră asupra bărcii pe
care o aduse cu grijă la mal, unde îi astepta Matt. Merseră în tăcere. ţinându-se de mână, până la casa de vacanţă.

-Du-te la culcare, îi spuse el în faţa usii. Eu mai rămân să fumez o ţigară. O să plec mâine, dis-de-dimineaţă.

- Kip...

Privirea ei rugătoare îl tulbură.

-Ar fi mai bine să pleci.

- Kip... Dacă ai fi liber, te-ai căsători cu mine?

- Ştii bine că da.

-Atunci... Kip, eu sunt singură. N-am familie, rude. Nu trebuie să dau socoteală nimănui. Am nevoie de atât de puţin din partea ta...

El îi puse un deget pe buze, silind-o să tacă.

- Nu, draga mea. Nu spune asa ceva! Te iubesc pentru asta, dar nu se poate! E un mod prea ieftin, prea murdar.

Ea oftă. Ştiuse că acesta va fi răspunsul lui chiar înainte de a termina de vorbit.

- Sărută-mă!

- Mai bine, nu...

Se întoarse cu spatele, iar Gail intră în tăcere în casă.

Capitolul 6

În zilele care urmară, Gail descoperi, spre marea ei durere, că Kip vorbise foarte serios. Purtarea lui era rece şi rezervată, ca şi când acea seară minunată nu existase niciodată.

Viaţa îşi reluă cursul firesc. Fără a neglija „Caruselul”, ale cărui reprezentaţii erau din ce în ce mai bune, Kip începu lucrul la o nouă piesă. Muncea singur, mai multe ore pe zi, timp în care Bray şi Gail păzeau cu străşnicie uşa biroului. Din când în când, venea la Gail cu un teanc de foi acoperite cu scrisul lui îngrijit.

- Vrei să transcrii astea, Gail? întreba el, zâmbindu-i aşa cum făcea în faţa oricărui colaborator.

De vreme ce Kip era hotărât să evite orice relaţie personală, Gail era mulţumită că avea mult de lucru. Rămânea la birou până seara târziu, pentru ca totul să fie în ordine dimineaţa. Nu ştia dacă el era conştient de aceste ore suplimentare, dar se simţea răsplătită pe deplin atunci când el zâmbea mulţumit când vedea transcrierile:

- Foarte bine. Bravo!

Întâlnirile cu Phillip Westing erau din ce în mai rare, în special pentru că era foarte ocupată, dar şi pentru că nu voia să fie forţată să ia o decizie. Totuşi, pe măsură ce trecea timpul şi toamna luă locul verii, Gail simţea că Phillip devenea din ce în ce mai important pentru ea. Prietenia lui făcea ca singurătatea să i se pară mai suportabilă, iar admiraţia lui statornică, dar tăcută, era ca un balsam pentru sufletul ei, rănit de indiferenţa lui Kip.

Într-o zi, când veni s-o ia la masă, Phillip o dojeni, aşa cum făcea adesea, considerând că muncea mult prea mult.

- E scandalos! La ce oră ai început astăzi? La nouă?

- Cam aşa, răspunse ea, trecând sub tăcere faptul că venise la biroul la ora opt şi jumătate.

- La nouă... Acum e opt şi jumătate, ceea ce înseamnă că lucrezi aproape douăsprezece ore pe zi. Nu ieşi nici măcar la masă!

- Mi s-a adus masa în birou! protestă ea.

- Da! Un şiretlic ca să nu ţi se dea o oră liberă pentru prânz. Bănuiesc că nu ţi se plătesc orele suplimentare, nu-i aşa?

- Dar nu se pune problema aşa. Kip ne plăteşte foarte bine şi, atunci când nu lucrăm la o piesă nouă, avem foarte puţine de făcut.

- Nu te-am văzut niciodată lucrând mai puţin!

- Dar tocmai de aceea primim un salariu atât de bun! În loc să primim mai mulţi bani când lucrăm peste program, primim mai mulţi bani chiar şi atunci când avem mai puţin de lucru.

- Prostii! Profită la maximum de tine... {i aşa fac toţi! Te-ai gândit că banii şefului tău provin, de fapt, de la tine şi de la ceilalţi sclavi ai lui?

Ea izbucni în râs, considerând că imaginea lui Kip cu un bici în mână era extrem de amuzantă. Renunţară la acest subiect pentru că ajunseră la locul unde urmau să ia masa. De obicei, mâncau la restaurante ieftine şi aglomerate, unde feţele de masă şi tacâmurile nu erau întotdeauna curate, iar chelneriţele erau prea ocupate ca să fie politicoase. Gail îşi spusese de atâtea ori că nu trebuie să ia în seamă toate aceste amănunte, încât ajunsese să creadă acest lucru.

De această dată, Gail insistă să plătească nota.

- Te rog, Phillip! Măcar de data asta...

- Bine, dacă vrei tu.

El renunţă la apa comandată si ceru, în schimb, un pahar de bere. Gail îsi dădu seama că o deranja faptul că-i acceptase oferta, dar se certă în gând pentru asta. La urma urmei, nimeni n-o obligase!

- Ce vrei să facem? întrebă el.

Phillip nu-si făcea niciodată planuri când o invita în oras pe Gail si o lăsa pe ea să vină cu propuneri. Gândindu-se la posibilităţile lui reduse, ea alegea întotdeauna o plimbare pe jos sau una cu autobuzul. Cu toate acestea, uneori avea nevoie de mai multă distracţie.

- N-ai vrea să mergem la un film?

- E cam târziu să intrăm să vedem reclamele.

- Mă gândeam să vedem un film în întregime, sublinie ea.

- Şi să plătim biletele? Nu e o afacere bună! Hai s-o lăsăm pe altă dată. Ce-ai zice de o plimbare cu autobuzul? Putem să vedem tot orasul fără să ne dăm jos din autobuz.

Era o seară rece de toamnă, iar Gail tânjea după căldura apartamentului ei. Nu voia să-l invite la ea, dar, pentru că autobuzele erau aglomerate si începuse să plouă usor, îsi luă inima în dinţi.

- Ai vrea să vii la mine, să bei o cafea?

- Mai întrebi? răspunse el fără ezitare. Uite autobuzul!

Alergară împreună către masina care-i duse către Albery House.

- Ai un cuibusor foarte drăguţ aici, remarcă el.

Se instală fără rezerve în micuţa sufragerie, în timp ce ea pregătea cafeaua.

- Nu-i asa? Tot lui Kip îi datorez asta!

Regretă imediat cuvintele spuse, pentru că Phillip se lansă într-o tiradă despre cei care se îmbogăţesc pe spinarea semenilor lor.

Mai târziu, în timp ce Gail strângea cestile, el făcu exact lucrul de care se temuse de la bun început tânăra si deschise un subiect personal.

- Nu te simţi singură aici, Gail? Am impresia că viaţa ta nu este completă.

-Muncesc mult şi vreau să am parte de linişte atunci

când vin acasă.

- Munceşti prea mult!

Ea zâmbi.

- Hai să nu mai discutăm despre asta.

- De acord. Cred că înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa, Gail? Sper că nu sunt prea îndrăzneţ...

-Aş vrea să nu spui asta, replică ea, tulburată.

- Serios? Totuşi, aş vrea să-ţi spun. Crezi că ai putea să accepţi să devii soţia mea? {tiu că... Nu pot să-ţi ofer multe lucruri, dar ţin foarte mult la tine. Cred că ai înţeles asta. N-am simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine... Nu sunt un tip romantic şi nu ştiu să folosesc cuvinte meşteşugite, dar sunt foarte serios. Îţi promit că nu vei regreta niciodată! Tot ceea ce am va fi al tău, Gail. Tot ceea ce sunt... Ce spui?

În ochii ei se citea durerea.

- Aş fi vrut să nu spui asta. Nu ştiu ce să-ţi răspund. Am impresia că-mi ceri mai mult decât pot eu să-ţi ofer. Nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu mă simt în stare. Vezi tu, sunt copiii...

- Sunt foarte drăguţi, Gail. O să-i placi! N-ai vrea să-i cunoşti, înainte să-mi dai un răspuns? Aşa sunt eu, dintr-o bucată. Mai bine uită ce-am spus şi vino să-i cunoşti pe copii. Am putea fi atât de fericiţi împreună! Dumnezeu mi-e martor că merită mai mult decât ceea ce le pot oferi eu de când a murit mama lor. Ce părere ai, Gail?

Pentru că prietenia lor devenise un lucru important, solid, pe care se putea baza, ea profită de ocazia care-i permitea să respire din nou normal.

- Bine. Mi-ar plăcea să-i cunosc.

- Bun. Rămânem prieteni, nu-i aşa?

-Întotdeauna! zâmbi ea.

Pentru o clipă, Gail se temu că avea s-o sărute. Într-adevăr, el se apropie, dar ceva din privirea ei îl făcu să se

abţină. Îi întinse mâna, pe care ea i-o strânse cu putere.

- Mulţumesc lui Dumnezeu! Nici nu stii ce înseamnă să am pe cineva ca tine în viaţa mea! Mă bucur că suntem prieteni, dar mi-as dori ca relaţia noastră să evolueze.

După plecarea lui, Gail se gândi, aproape disperată, la viaţa ei. Cât timp mai putea continua asa? Lucra pentru bărbatul pe care-l iubea din toată inima, dar care-i spusese foarte clar cum stăteau lucrurile între ei. De vreme ce era convinsă că Kip nu se va răzgândi, de ce să nu accepte o altă variantă care i se oferea? Phillip Westing era un bărbat singur, pe care-l putea face fericit chiar dacă nu-l iubea. Căminul lui avea nevoie de o prezenţă feminină, iar Gail se trezea adesea gândindu-se la cei doi copii care n- aveau mamă... Da, putea să-i ofere foarte mult lui Phillip Westing! Şi nici el nu-i făcuse declaraţii de dragoste... Fusese căsătorit, avea copii, asa că renunţase la iluziile unui adolescent îndrăgostit. Prietenie, tovărăsie, afecţiune sinceră - oare acestea erau lucrurile care contau cu adevărat pentru un bărbat ca Phillip Westing?

Dar veni ziua de sâmbătă, care avea să se dovedească extrem de importantă în viaţa tinerei femei.

Lui Kip îi plăcea să considere sâmbăta ca fiind ziua lui liberă si apela foarte rar la serviciile lui Gail. Dar în acea zi o auzi în biroul ei, bătând la masină, si, după o scurtă ezitare, intră la ea.

Gail ridică privirea surprinsă, fără să-si poată ascunde bucuria pe care o simţi la vederea lui.

- Tu aici? În dimineaţa asta? întrebă Kip.
- Voiam să termin de scris...
- Lasă hârtiile si hai să bem o cafea.

Ştia că era o nebunie, dar nu putea rezista invitaţiei. Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbiseră în

liniste, numai ei doi.

În cafeneaua în care fuseseră de atâtea ori, Kip o luă de mână, privind-o în ochi.

- Nu mai putem continua asa.

În glasul lui se simţea durerea.

- Nu, răspunse ea. Kip... vrei să plec?

Strânsoarea lui deveni mai puternică, dar ea nu simţea durerea.

- Avem altă soluţie, draga mea? Nici unul dintre noi nu mai poate suporta situaţia şi nu e cinstit faţă de tine. Eu am viaţa mea, bună sau rea, şi nu pot face nimic ca s-o schimb. Nimic!

Gail înţelese că voia să spună că n-avea cum să se despartă de Gilda.

- Da, ştiu, răspunse ea, resemnată.

- Dar tu ai toată viaţa în faţa ta. Ti-am mai spus toate astea, dar se pare că nu m-ai înţeles. Acum...

Ea îşi lăsă privirea în pământ, ştiind ce avea de gând să spună.

- Gail...

- Am înţeles, Kip, îl opri ea. Nu trebuie să mai spui nimic! Am să plec de la tine. Sper că o să-mi laşi câteva zile, să aranjez tot...

Vocea ei se frânse.

- Sigur, draga mea. Să nu crezi că eu îmi doresc asta! O să-mi fie dor de tine în fiecare zi...

- Opreşte-te, Kip! Nu pot să mai ascult!

Se ridică de la masă şi plecă, lăsându-l singur în cafenea.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Gail se întâlni cu Phillip Westing.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea, simţind, din prima clipă în care-l văzu, că ceva nu era în ordine.

- O mulţime! Acasă e un dezastru! Menajera mea şi-a făcut bagajele şi a plecat pe nepusă masă de acasă! Mai mult, a furat tot ce a găsit! Toată casa e cu susul în jos şi n-avem nimic pregătit...

- Phillip, e îngrozitor! spuse Gail, indignată. Cine are grijă de copiii acum?

- Sunt bine! Joyce ştie să se descurce singură!

- Dar e numai un copil... Uite cum facem! Vin cu tine chiar acum şi te ajut să pregăteşti ceva de mâncare pentru seara asta. După aceea, vom mai vedea!

Aceasta era şi dorinţa lui Phillip, dar nu făcu greşeala de a accepta foarte repede oferta ei. În scurtă vreme, Gail se pomeni însoţindu-l pe Phillip către staţia de metrou, de unde luară trenul către suburbia orasului, o zonă complet necunoscută ei.

Ajunseră pe o stradă unde toate clădirile erau la fel - mici, cu gard de fier si doi-trei arbusti sărăcăciosi în curtea îngustă. Interiorul consta într-un salon, evident nefolosit, si o cameră de zi care avea si rolul de bucătărie. La etaj - avea să descopere Gail mai târziu - erau două dormitoare. În cel mare erau două paturi, pentru Phillip si pentru băiat, în timp ce în dormitorul mic era un pat mai mare, în care dormeau Joyce si menajera, acum dispărută.

Vederea casei fu un soc pentru Gail, care nu mai văzuse niciodată o asemenea locuinţă. Desi era curată si destul de îngrijită, o uimea lipsa de confort si de frumuseţe.

Cu toate acestea, nu pierdu prea mult timp cu aspectul casei si făcu rapid cunostinţă cu cei doi copii. Joyce era o fetiţă foarte drăguţă, blondă, cu obrăjorii roz. Hugh era mai serios, purta ochelari si-i aducea aminte, într-o oarecare măsură, de Rex Miller. Stătu puţin cu ei, apoi îi lăsă singuri, dându-le posibilitatea să-si facă o părere despre ea. Oare stiau care era intenţia tatălui lor? se întrebă Gail în gând.

Experienţa pe care o căpătase în cele câteva luni de

când locuia singură o făcea să se simtă sigură pe sine, asa că se apucă imediat de treabă. Cercetă casa si observă că ce-i spusese Phillip era adevărat. Menajera nu lăsase nimic de mâncare si furase tot - asternuturile, cu excepţia celor de pe pat, murdare deja, prosoape, hainele de iarnă ale copiilor, precum si alte obiecte de valoare. O explicaţie a comportamentului menajerei putea fi băutura, pentru că în camera în care dormea găsiră mai multe sticle goale.

Făcură o listă cu obiectele de primă necesitate care trebuia cumpărate, iar Phillip plecă să le cumpere, în timp ce ea spălă câteva haine pentru copii.

După culcarea micuţilor, Phillip si Gail se retraseră în salon. El părea atât de neajutorat, încât inima ei se umplu de compasiune. Oamenii acestia chiar aveau nevoie de ea!

- Phillip, dragul meu... Ce simţi pentru mine? întrebă ea. Chiar mă iubeşti sau ai nevoie de o nouă menajeră?

- Te iubesc, Gail. Acum, că ne-ai cunoscut pe toţi şi ai văzut bietul nostru cămin, aproape că nu mai îndrăznesc să-ţi cer asta, dar... Ai vrea? Gail, vrei? Cred că am putea fi fericiţi împreună! Dumnezeu ştie că n-am avut parte de prea multă fericire în viaţa mea până acum! Îţi promit că n-ai să regreţi!

Lui Gail îi plăcea gândul că era dorită şi că cineva avea nevoie de a. Îl iubea pe Kip şi ştia că el o iubeşte, la rându-i, dar la ce bun? Dacă nu-i era scris să fie cu Kip, nu era aceasta cea mai bună soluţie?

De accea, îi spuse lui Phillip că acceptă cererea lui în căsătorie. Vorbiră despre viitor, iar Gail avu impresia că luase decizia corectă pentru că-i era de folos unui bărbat care, evident, o adora. Da, luase decizia corectă!

Când se îmbrăcă, gata de plecare, ştiu instinctiv că Phillip avea s-o sărute. Acceptă atingerea lui cu un soi de teamă care o surprinse chiar şi pe ea. Teamă de cine? De

Westing sau de ea însăşi? Nu ştia răspunsul, dar când Phillip o îmbrăţişă şi îşi lipi buzele de ale ei, Gail se simţi sufocată, ca şi când nu era pregătită pentru o asemenea manifestare pasională.

El râse uşor şi-i dădu drumul.

- Încă nu eşti pregătită, nu-i aşa? Ti-e teamă?

Gail izbucni în râs.

- Cred că da. Eşti destul de... fioros.

Phillip îi mângâie părul cu o mână tremurătoare. Era pentru prima dată când Gail îşi dădu seama că avea puterea de a transforma un bărbat stăpân pe sine într-unul slab, tulburat.

- Scumpa mea, cât de multe ai de învăţat! îi spuse el cu afecţiune. O să fie minunat să te învăţ ce înseamnă dragostea! Să nu-ţi fie teamă, Gail! O să fiu foarte blând cu tine! {tiu cum să mă port şi cred că e mai bine să fii cu cineva experimentat, decât cu un tânăr care se gândeste mai mult la propria persoană decât la tine. Bătrânul Phillip o să aibă grijă de tine! O să fim atât de fericiţi, draga mea... Atât de fericiţi!

O conduse până la autobuz, în ciuda împotrivirii ei.

- Mă descurc singură. Ar trebui să stai cu copiii.

- Copiii sunt în regulă, răspunse el. Sunt obisnuiţi să rămână singuri. Oricum, la ora asta dorm.

Urcă împreună cu ea în autobuz.

- Merg cu tine până la colţ, după care mă întorc pe jos.

Dădu conductorului sase penni si-i ceru două bilete.

- Biletul meu costă mai mult, spuse Gail repede, dar el păru că n-o aude.

Când conductorul se depărtă de ei, Phillip se uită la cele două bilete albe pe care le ţinea în mână si clătină din cap, nemulţumit.

- Uite ce am făcut! Biletul tău costa mai mult, nu? O să-ţi cumpăr altul înainte să cobor.

Dar uită să facă acest lucru. Să fi fost un semn? Poate, dar Gail nu-l luă în seamă. Îsi repeta în gând că luase decizia corectă, că avea să fie fericită si să dăruiască fericire celor din jur.

Parcurse distanţa de la staţia de autobuz până la locuinţa ei cu pasi rari, înceţi, ca si când nu s-ar fi grăbit să ajungă acasă. În faţa clădirii, un bărbat iesi din umbră si-i veni în întâmpinare.

- Kip!

- Gail, trebuia să te văd!

- Nu. N-ar fi trebuit să vii, spuse ea, hotărâtă.

- Nu puteam să te las să pleci fără să stiu nimic despre tine... Ce-o să faci, unde o să te duci?

În acea clipă, Gail îsi dădu seama cât era ceasul.

- Kip, e ora zece? Ce s-a întâmplat cu spectacolul?

-Am trimis un mesaj si a intrat Carter în locul meu. Trebuia să te văd!

Ea rămase fără cuvinte, înţelegând exact însemnătatea gestului lui. Kip îi permitea dublurii lui să joace numai în turnee. În Londra, Kip nu lipsise de la nici o reprezentaţie, cu atât mai puţin într-o sâmbătă seară.

- Hai să facem câţiva pasi, o rugă el, luând-o de braţ. E încă devreme si vreau să stăm de vorbă.

Ea nu-i putea rezista, desi mândria ei, precum si noul angajament o îndemnau să se elibereze de el si să intre în casă.

- Draga mea, trebuie să stiu ce planuri ai, spuse el încet.

Atingerea lui o făcea să tremure, dar se strădui să-si păstreze
cumpătul.

- Chiar trebuie să stii, Kip? Ce mai contează, acum? Lasă-mă să merg pe drumul meu, Kip. E tot ce poţi să faci pentru mine.

- Dar, Gail... Ce-o să faci?

- O să mă descurc.

Îsi dădu seama că-i va fi foarte greu să-i spună despre Phillip Westing. Poate că nu va înţelege.. Adevărul era că nici că nici ea nu-si înţelegea în întregime comportamentul.

- Te-ai gândit la ceva anume? Ce-o să faci până îţi găsesti o altă slujbă? Ce fel de slujbă ai vrea? Gail, nu mă respinge! Lasă-mi măcar mulţumirea de a sti că totul o să fie în ordine. Vreau să-ţi dau si niste bani. Nu te împotrivi! E dreptul tău, pentru că pleci fără ca eu să-ţi fi dat obisnuitul preaviz.

- Nu vreau nimic de la tine, Kip, spuse ea, mândră.

- Ştiu că mândria te împiedică să accepţi, draga mea, dar cu mine nu-ţi merge.

Înainte ca ea să-l poată împiedica, Kip îi luă geanta si îndesă în ea câteva bancnote.

- N-o să-i folosesc, îl anunţă ea.

- Nu refuza niciodată bani, draga mea, o sfătui el, jumătate serios, jumătate în glumă. Banii vor fi lângă tine, ca un adevărat prieten, chiar dacă toată lumea te va părăsi.

Apoi reveni la principalul subiect de discuţie - viitorul ei.

- Lasă-mă să te ajut să-ţi găseşti o nouă slujbă. M-am gândit toată ziua şi mi-am dat seama că ai putea să-ţi foloseşti talentul şi să devii designer. Ce-ar fi să faci un curs la o şcoală de arte, după care să încerci să te angajezi la o casă de modă? Aş putea să te ajut şi cred că ţi-ar plăcea. Îţi surâde ideea? Aş vrea să-ţi mai sugerez ceva - să rămâi în apartamentul acesta, ca să nu ai de plătit decât cursul respectiv şi cheltuielile zilnice. Nu refuza ajutorul meu

financiar, Gail. Singurul lucru pe care pot să-l fac pentru tine este să mă asigur că n-ai probleme cu banii.

Ascultându-l, Gail realiză că nu putea accepta oferta lui, chiar dacă era foarte atrăgătoare. N-ar fi putut face acest lucru nici dacă n-ar fi existat Phillip Westing. Singurul mod în care îşi putea vedea de viaţa ei era să se desprindă complet de Kip. Cum ar fi putut face acest lucru dacă ar fi acceptat ca el s-o întreţină? Nu refuza din pricina mândriei, ci din cauza faptului că trebuia să se elibereze de el.

- Ei bine? întrebă el, văzând că Gail nu răspunde.

Ea îl privi atentă.

- Mulţumesc, Kip. Apreciez gestul tău, ştiu că vrei să mă ajuţi, dar... Nu e nevoie. Vezi tu, am de gând să mă mărit.

Cuvintele acestea sunau ciudat chiar şi pentru ea. Cum putea să facă acest lucru, când ştia prea bine că inima ei îi aparţinea lui Kip?

Mâna lui se încordă şi strânsoarea deveni mai puternică, dar se relaxă imediat, iar Gail înţelese că făcea eforturi să se controleze.

- Ce veste neaşteptată! Vrei să-mi dai amănunte?

Gail îi spuse despre Phillip, fără urmă de emoţie, dar şi fără să-i ascundă ceva, pentru că ştia că el era singura persoană din lume care o putea înţelege.

Într-adevăr, Kip o înţelese. Nu-i puse multe întrebări, cântărind şansele ei de a fi fericită.

- N-o să mă prefac că mă bucur, spuse el în cele din urmă. Cum aş putea, când îmi doresc cu disperare să fii a mea? Dar n-o să discutăm din nou despre asta. Acum trebuie să ne gândim la tine, numai la tine! Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe Westing. Nu mi se pare că este potrivit pentru tine. Cred că e prea bătrân si nu-mi place faptul că

are copii, dar numai tu poţi să decizi asupra acestor lucruri. Ştiu că îţi plac copiii, dar vreau să te avertizez, dacă nu e prea târziu - nu confunda dragostea cu mila. Nu vorbesc de marea dragoste, de pasiunea pe care o împărtăsim noi. Te iubesc, Gail, si stiu că si tu mă iubesti. Dar există mai multe tipuri de dragoste. O relaţie mai linistită, mai practică, poate fi exact ceea ce-ţi trebuie ţie. Însă Phillip Westing este oare bărbatul potrivit? Ce stii despre el? Mi-ai spus că este socialist. Este, cu adevărat? Crede în egalitatea absolută, în libertatea personală, indiferent de sex, vârstă sau statut social? Dar tu, Gail... O să ai libertate lângă el? Tu o să renunţi la foarte multe lucruri. Vei fi săracă, va trebui să-ţi asumi responsabilitatea copiilor, vei fi nevoită să muncesti, la propriu. Esti pe cale să intri într-o sferă socială complet diferită de ceea ce ai cunoscut până acum. Dicursurile vor fi altele, manierele vor fi altele... O să fii dependentă de acest bărbat si de capacitatea lui de a te face fericită.

Gail era extrem de serioasă, pentru că el nu-i mai vorbise niciodată cu atâta profunzime.

- Nu mi-e teamă, Kip. M-am gândit la toate astea si cred că voi fi fericită cu Phillip, dacă amândoi ne vom strădui.

El oftă prelung. Acesta era sfârsitul a ceea ce ar fi putut fi o minunată poveste de dragoste si începutul unei perioade pe care o credea plină de durere. Ce bine ar fi fost dacă Gail n-ar fi privit totul cu atâta lejeritate! Avea atâtea de dăruit - tinereţea, frumuseţea, inteligenţa, inima... Spera ca acest Westing să se dovedească demn de ea, dar nu era deloc încrezător.

- Draga mea... Iubita mea, sper din toată inima. Dacă nu se poartă bine cu tine, am să-l omor!

Plimbarea lor se încheie în faţa clădirii în care locuia Gail.

- Trebuie să ne spunem „la revedere”? întrebă el.
- {tii bine că da.
- {i n-am să te mai văd niciodată?

Inima ei se frânse.

- E imposibil! Eu m-am hotărât în privinţa lui Phillip, iar tu o ai pe Gilda. Să fim sinceri faţă de noi înşine şi faţă de ei. Am să încerc să fiu o soţie bună şi, poate, iubitoare pentru Phillip. Nu-l iubesc; cel puţin, nu aşa cum te iubesc pe tine. Dar în viaţa reală nu e aşa, nu? El mă iubeşte cu adevărat, dar nu sunt marea lui dragoste. N-o să ne mai vedem, Kip! Poate într-o zi, când durerea pe care o simţim acum va dispărea, o să fiu în stare să te văd. Poate am să vin la spectacolele tale, am să te privesc şi... Oh, iubitule!

Vocea i se frânse şi-şi sprijini capul pe umărul lui. Cu un efort supraomenesc, reuşi să-şi stăpânească lacrimile. El o ţinu aproape, alb la faţă.

- Dragostea mea, am să ştiu că eşti acolo! Am să simt, iar tu vei ştii că toate cuvintele de dragoste pe care le rostesc îţi sunt adresate. Fiecare privire, fiecare suspin, fiecare lacrimă... Numai pentru tine!

Rămaseră îmbrăţişaţi câteva clipe, apoi Gail luă geanta din mâna lui şi urcă cele câteva trepte de la intrare fără să privească în urma ei.

Capitolul 1

Nunta lui Gail cu Phillip întârzie extrem de mult. Erau mai multe motive, dar cel mai important era cel financiar.

Phillip recunoscu că nu avea nici un ban pus deoparte.

- Îmi pare rău, draga mea, dar mi-a fost imposibil. Fosta mea soţie a fost bolnavă mult timp şi am cheltuit o grămadă de bani. Apoi a trebuit să plătesc pe cineva să aibă grijă de copii şi... În plus, lucrez pentru o firmă care ne plăteşte foarte prost!

Gail înţelese situaţia, iar Phillip pricepu foarte repede că aceasta era o coardă sensibilă pe care putea s-o exploateze în viitor.

Principala problemă era aceea că n-aveau unde să locuiască. Era practic imposibil să-şi înceapă viaţa de cuplu în casa mult prea mică a lui Phillip, împreună cu doi copii, unul dintre ei apropiindu-se de adolescenţă. În lunile de aşteptare a nunţii, Gail îi cunoscu pe vecini şi află că toată lumea din zonă locuia la fel - aglomeraţi, fără să ţină cont de vârstă, sex sau confortul personal.

Chiriile erau extrem de mari, iar despre cumpărarea unei case nici nu putea fi vorba, având în vedere posibilităţile lui Phillip. Amândoi îşi doreau nunta, chiar dacă motivele nu erau aceleaşi.

Gail nu-i spusese viitorului ei soţ adevăratul motiv pentru care plecase de la Kip Delaney, lăsându-l să creadă că slujba ei fusese una temporară. După discuţia pe care o avusese cu Kip, Gail mai rămăsese în apartament doar două săptămâni, după care se mutase într-o casă liniştită din Bloomsbury, unde închiriase două camere.

Kip îi dăduse o sută de lire si, desi primul impuls al ei fusese să-i înapoieze banii, Gail decise să pună banii la bancă. Ar fi vrut să-i dea lui Phillip, dar nu voia ca banii lui Kip să stea la baza căsătoriei ei cu un alt bărbat.

În cele din urmă, se văzu nevoită să apeleze la Jeffrey Templar.

- Jeffrey, vrei să mă ajuţi? îl întrebă ea direct. Poţi să-mi împrumuţi o mie de lire?

El o privi încruntat.

- Dumnezeule! Pentru ce?

- N-o să ne căsătorim niciodată dacă nu facem rost de bani. Şi eu vreau să mă mărit, Jeffrey. Am găsit o căsuţă. Sunt multe de făcut în interior, dar eu si Phillip credem că o să ne descurcăm singuri. Poţi să mă ajuţi? Eu mi-am găsit o slujbă la magazinul de antichităţi Hannam si o să lucrez acolo si după nuntă. O să-ţi înapoiem banii, în rate săptămânale. Când datoria o să mai scadă, Phillip o să ceară un credit corespunzător salariului lui si-ţi vom da toţi banii.

- Înţeleg. Dacă esti sigură că vrei să te măriţi cu el, am să te ajut. Cu condiţia ca acea casă să merite banii. Am să trimit pe cineva să facă o evaluare si, dacă totul e în regulă, am să-ţi dau banii.

-Jeffrey, esti minunat! spuse ea, recunoscătoare.

- Nu sunt atât de sigur! Nu cred că fac bine dacă te ajut să te căsătoresti cu tipul ăsta, dar, asa cum te cunosc eu, cred că vei găsi o altă variantă.

Templar trimise un evaluator si, pentru că raportul acestuia era favorbail, îi spuse lui Gail că-i va acorda împrumutul.

Westing era în al nouălea cer. Casa era destul de modestă, dar reprezenta un progres remarcabil faţă de vechea locuinţă, insalubră şi lipsită de confort. Avea o mică verandă, o grădină în spate, o mică pajişte acoperită cu iarbă şi flori; la parter erau două camere şi bucătăria, iar la etaj trei dormitoare şi o baie. Toate aveau nevoie de reparaţii, însă Gail şi Phillip era dispuşi să muncească

pentru ca totul să fie aşa cum îşi doreau.

Singura problemă apăru atunci când Jeffrey Templar, care se ocupă de acte, trecu numele lui Gail pe titul de proprietate.

-Totul e în ordine, îi spuse el. Înainte să semnezi, arată-i actele şi viitorului tău soţ.

Spre surprinderea ei, Phillip obiectă zgomotos.

-N-am stabilit aşa ceva! Casa e întotdeauna pe numele soţului şi, în cele din urmă, eu am să plătesc pentru ea.

Gail se încruntă.

-O să plătim împreună.

-Am crezut că ne-am înţeles ca tu să mai lucrezi un an, până plătim două sute de lire din datorie, după care o să renunţi la serviciu, iar eu o să plătesc restul, când şi cum am să pot. În felul acesta, eu voi plăti mai mult de jumătate din preţul casei, pentru că tu n-o să mai ai nici un venit. De aceea, casa ar trebui să fie pe numele meu.

- Contează chiar atât de mult, Phillip? Ce importanţă are, de vreme ce vom locui acolo împreună? Jeffrey s-a gândit că... dacă tu vei păţi ceva, casa îmi va rămâne mie. Pentru siguranţa mea, nimic mai mult. {i ar vrea să faci o asigurare de viaţă.

-Aş vrea să renunţi la obiceiul de a te adresa bărbaţilor atât de familiar - întâi Kip, acum Jeffrey... Nu-mi place deloc!

Ea izbucni în râs, considerând subiectul lipsit de importanţă.

- Toată lumea li se adresa pe numele mic. Dar, dacă te deranjează, n-am să le mai spun aşa.

-Nu-mi place, repetă el, apăsat. Revenind la problema casei... Nu pot să te oblig s-o treci pe numele meu, dar uite care este părerea mea - ori ai încredere că o să am grijă de

tine si de viitorul tău, ori n-are rost să mai facem ceva împreună. Cum să clădim ceva dacă n-ai încredere în mine? Încrederea stă la baza tuturor lucrurilor!

Ştia că-si asumă un risc, dar voia să pună piciorul în prag si să-i arate cine era bărbatul în casă. În casa lui, si nu a ei!

Gail se gândi câteva clipe, apoi îi zâmbi si-l luă de braţ.

-Bine. Am să-i spun lui Jeff... domnului Templar. Vreau ca totul să meargă bine între noi, Phillip. Ştii asta!

El o strânse de mână. Lucrurile mergeau în direcţia bună si asa si trebuia să fie, pentru că era obligatoriu ca soţia să fie supusă bărbatului.

-Bine. N-o să regreţi că ai avut încredere în mine, draga mea.

-Şi ce să-i spun în legătură cu asigurarea de viaţă?

-Spune-i să-si vadă de treburile lui.

Văzând că Gail se încruntase brusc, el încercă să glumească.

- N-am vrut să spun asta! Am glumit... Sigur că am să fac o asigurare de viaţă, dar as fi făcut-o si fără sfatul acestui domn Templar al tău. Ştiu ce să fac! Lasă totul în seama mea, pentru că o să am grijă de tine. De ce se teme?

- Nu cred că domnul Templar se teme de ceva, dar a avut întotdeauna grijă de mine, pentru că a fost avocatul si prietenul tatălui meu.

-Trebuie să plecăm, draga mea. Ne vedem mâine?

Se obisnuiseră să se întâlnească în fiecare zi după prânz, pentru o scurtă plimbare.

Gail se întoarse la galeria Hannam de pe strada Oxford, unde găsise o slujbă care-i plăcea pentru că putea să-si folosească si cunostinţele în materie de tapiserie, mobilă si decoraţiuni pe care le deprinsese când lucrase pentru John Chives. Cei de la galerie erau mulţumiţi de serviciile ei si-i

oferiseră un salariu foarte bun.

Nu reuşea să-şi scoată din minte discuţia pe care o avusese cu Phillip. De ce insistase atât de mult pentru ca în acte să apară numele lui? La urma urmei, Jeffrey îi dădea ei acel împrumut, şi nu lui!

Când îi explică punctul de vedere al lui Phillip, Jeffrey Templar făcu aceeaşi observaţie:

- Gail, eu îţi dau ţie aceşti bani! Ce-mi pasă mie de Westing?

- {tiu, Jeffrey, dar Phillip nu e de aceeaşi părere. Să fiu sinceră, cred că s-ar simţi foarte bine dacă actele ar fi pe numele lui. Dacă tu n-ai nimic împotrivă...

- {i dacă mariajul vostru n-o să meargă? El o să rămână cu casa!

Ea izbucni în râs.

- Mariajul nostru o să meargă foarte bine.

-Am mai auzit asta, spuse Templar, cu severitate. Ce-a spus de asigurare?

-A spus că oricum avea de gând s-o facă.

- Bine. De vreme ce a promis să facă asta, o să fii în siguranţă. N-o să mai insist, pentru că nu vreau să te supăr. Dă-mi toate datele lui.

Incidentul se închise. Gail şi Phillip datorau o mie de lire pentru casă, dar actele erau făcute pe numele lui.

O dată închis acest subiect, nimic nu mai părea să stea în calea fericirii lor. Începură să muncească zi şi noapte pentru casa lor, cu toată energia şi inteligenţa de care erau capabili. Găsiră o menajeră şi în acelaşi timp o doică pentru cei doi copiii, astfel că Phillip şi Gail îşi petreceau tot timpul liber în noua casă din strada Reedsdale numărul 5.

Gail era fericită, în ciuda faptului că era în permanenţă obosită. Munca ei la galeriile Hannam era plăcută şi avea suficient timp liber din care nu irosea nici o secundă. Luă

asupra ei decorarea interioară a casei, aşa că, împreună cu Phillip, colindă magazinele şi cumpără tapet, vopsea şi o sumedenie de unelte pe care nu le mai văzuse niciodată în viaţa ei. Viitorul ei soţ se dovedi un muncitor destonic, foarte atent, care nu renunţa până când lucrurile nu erau făcute foarte bine, cât mai aproape de perfecţiune.

Gail nu găsea timp să se gândească la Kip si era mulţumită că se întâmpla asa, mai ales că Phillip îi dădea dovezi permanente despre dragostea lui. În zilele când nu se vedeau - ceea ce se întâmpla destul de rar - îi scria scrisori pasionale, pline de promisiuni referitoare la viaţa pe care urmau s-o petreacă împreună. Ea era mulţumită si-si deschisese inima, gata să primească această a doua dragoste, atât de diferită de prima. Kip fusese foarte delicat cu ea, aproape că-i fusese teamă să se apropie de ea. Gail avea nevoie de cineva care să-i ceară să-i fie aproape, să fie alături de el, iar Phillip făcu acest lucru.

Gail asteptă cu zâmbetul pe buze ziua căsătoriei, o zi caldă de iunie. Se căsătoriră la Heatherley, iar familia Miller dădu o petrecere în cinstea lor.

La ceremonie, Gail purtă o rochie de un albastru deschis si o pălărie cu voaletă. Cora, o fire romantică, ar fi vrut să-i ofere voalul ei de mireasă, dar Phillip refuzase înainte ca Gail să poată răspunde.

- Dumnezeule, în nici un caz! N-avem nevoie! De ce să se împopoţoneze asa? Şi apoi, eu nu-mi permit să-mi cumpăr un smoching pe care nu-l voi mai purta niciodată! Nu, Gail... Îmbracă-te în asa fel încât eu să pot purta un costum obisnuit.

Pentru că voia să-i facă pe plac, ea abandonase ideea rochiei albe de satin si a voalului lung, la care visa de când era mică.

Gail si-ar fi dorit ca Jeffrey Templar s-o conducă la altar,

dar acesta o refuzase fără ocolisuri.

- Nu, Gail. N-am condus pe nimeni la altar si n-am de gând să încep acum. Şi în nici un caz cu tine! În plus, dacă ai fi fiica mea si ar trebui să te conduc la altar, n-as accepta să te măriţi cu Phillip Westing.

Nu putea să-l sufere pe viitorul ei soţ, dar trebuia să recunoască faptul că se baza mai mult pe instinct. Se întâlniseră o singură dată, la insistenţele lui Gail, iar Jeffrey fusese foarte politicos, de dragul ei. Din păcate, acest comportament îl făcuse pe Phillip să spună că avocatul, în realitate un bărbat cumsecade, inteligent şi deloc snob, era „un capitalist tipic" din categoria celor pe care-i ura şi dispreţuia - probabil din gelozie.

De aceea, Jeffrey nu luă parte la nuntă, dar le trimisese un cadou şi o felicitare. Kip făcuse acelaşi lucru, iar cadoul lui ajunsese la Gail în seara dinaintea ceremoniei. Pe lângă cartea lui de vizită pe care scrisese *„pentru domnul si doamna Westing, cu cele mai bune urări",* mai era un plic, adresat lui Gail. Kip scrisese de mână şi renunţase la începutul convenţional.

„Am vrut să-ţi trimit ceva care să aibă valoare în sine, nu numai valoare sentimentală. Mi-ar fi plăcut să-ţi ofer bijuterii, de preferinţă perle, dar m-am gândit că un asemenea cadou te-ar putea deranja, asa că ţi-am trimis un set de tacâmuri de argint. Dumnezeu să te binecuvânteze, Gail! Să fii fericită!

K".

Gail recitise biletul de nenumărate ori, savurând fiecare cuvânt. Apoi, într-un moment de teamă, rupsese hârtia în bucăţi pe care le arsese. Când văzuse tacâmurile de argint masiv, atent lucrate, Phillip izbucnise în râs:

- Ce cadou absurd pentru o nuntă! Ar fi trebuit să trimită ceva mai modern. Uite, aici nici nu se mai vede desenul!

Gail luase linguriţa din mâna lui şi o pusese înapoi în suportul de catifea.

- Sunt mai mai valoroase decât piesele noi, răspunsese ea, bucuroasă că reacţia lui îi oferea prilejul să nu folosească niciodată cadoul de la Kip.

De fapt, ea înţelesese exact intenţia acestuia - dacă va avea nevoie de bani, putea să vândă separat piesele. Dar jurase să nu facă acest lucru, chiar dacă ar fi să moară de foame.

În ziua nunţii ei, Gail nu se gândi la Kip.

-Doamne, ajută-mă să fiu fericită, se rugă ea înainte să coboare din camera ei.

Nu era foarte religioasă si nu se mai rugase de mică, dar acum îngenunche în faţa ferestrei.

-Ajută-mă să fiu o soţie bună, iubitoare, răbdătoare si, mai ales, înţelegătoare. Dă-mi putere si înţelepciune, ca Phillip să nu regrete că s-a însurat cu mine.

George Miller fu cel care o conduse la altar. Ceremonia religioasă însemnă foarte mult pentru ea si ascultă atentă, dorindu-si să fie iubitoare, fidelă, chiar si supusă, desi nu putea să creadă că mai existau soţi care le dau ordine soţiilor lor.

Phillip o ţinu de mână tot timpul, la fel de emoţionat ca si ea. Chiar dacă mai fusese căsătorit si mai rostise aceleasi jurăminte, Gail fusese gata să-l creadă atunci când îi spusese că aceea fusese o dragoste de tinereţe, pe când acum era un bărbat matur, iar sentimentele sale erau mai profunde.

După ceremonie, se schimbară în haine de călătorie si, acoperiţi de confeti, porniră către Londra, de unde aveau să ia trenul către satul de pe malul mării, unde urmau să-si petreacă luna de miere.

În gară, Phillip sugeră să meargă la restaurant, să bea

un ceai. Privindu-l cu atenţie, Gail se simţi mândră. Soţul ei nu era un bărbat chipes, dar era prezentabil si inteligent. Chiar dacă îi dispreţuia pe bogaţi, adoptase înfăţisarea lor, asa încât hainele lui erau în permanenţă foarte îngrijite.

Se asezară la o masă, iar el ceru două ceaiuri.

- Prima noastră iesire ca soţ si soţie, doamnă Westing! comentă el, făcând-o pe Gail să rosească usor.

Restaurantul era aglomerat, iar chelneriţa nu făcea faţă comenzilor, dar mai era o jumătate de oră până la plecarea trenului, asa că aveau destul timp. În timp ce asteptau, Gail observă cu mirare că Phillip se uită foarte des la ceas si începu să bată cu degetele în masă.

- Ce s-a întâmplat, dragul meu?

- De ce nu ne aduce ceaiul? A trecut un sfert de oră de când am comandat.

- Nu-i adevărat, protestă ea, veselă. Suntem aici de numai cinci minute.

- Ba de un sfert de oră!

Gail roşi violent din pricina tonului extrem de dur.

- Phillip, era şi un sfert când am intrat în restaurant. Uită-te la ceas acum!

El îi aruncă o privire tăioasă.

- Vrei să spui că mint?

În acea clipă, apăru tânăra care le aduse cele două ceşti de ceai.

- De ce naiba a durat atât? Crezi că am toată ziua de pierdut?

- Îmi pare rău, domnule, spuse fata, imperturbabilă. Am venit cât am putut de repede.

- Eşti extrem de înceată! Dă-mi şi nota, ca să nu mai stau o jumătate de oră şi pentru asta!

Gail făcu ochii mari, neînţelegând purtarea lui. Ce-l determinase să-i vorbească astfel fetei? Una din primele

lecţii pe care le învăţase fusese să nu-i vorbească niciodată dur unui om care o servea, pentru că acesta nu se putea apăra.

- Vrei zahăr, draga mea? A, nu, nu bei ceaiul cu zahăr! Ce s-a întâmplat? Eşti foarte serioasă!

Pentru că era multă lume în jurul lor, Gail decise să nu discute despre această întâmplare şi s-o pună pe seama nervozităţii din ziua nunţii. Dar, curând, avea să primească şi alte dovezi cu privire la adevărata fire a lui Phillip Westing.

Hotărâseră să nu cheltuiască mult pentru luna de miere, aşa că închiriară o cameră într-o pensiune la malul mării. Proprietarul le promisese „o cameră cu vedere”, iar el se mândrise cu acest lucru, deşi spusese că nu era foarte important.

- Ce mă interesează priveliştea? O să stăm mai mult în cameră, cu jaluzelele trase!

Comentariul lui o făcuse pe Gail să roşească.

Când ajunseră la pensiune si intrară într-o cameră a cărei fereastră dădea spre dealuri, Phillip protestă:

-Înţelesesem că urma să primim o cameră cu vedere spre mare, spuse el cu o aroganţă care o uimi pe Gail.

Femeia zâmbi si încercă să-i explice:

-Am promis o cameră cu vedere, domnule, dar nu cu vedere către mare. Avem numai două camere pe acea latură si sunt mai scumpe. Dar aici este foarte frumos, iar în această perioadă pomii sunt în floare, asa că...

-Nu mă interesează! o întrerupse el, nepoliticos. Nu trebuia să spuneţi că e o cameră cu vedere!

- Îmi pare rău, domnule. A fost o neînţelegere. Poate o să putem aranja ceva, dar o să vă rog să asteptaţi...

Gail interveni în ajutorul femeii.

- Ştii, dragul meu, mi-ar plăcea să stăm aici. Cred că e

mai liniste decât pe cealaltă latură, iar dealurile sunt foarte frumoase.

Phillip se întoarse către ea.

- Sigur, e cu totul altceva dacă tu preferi să rămânem aici. Foarte bine! Soţia mea vrea să stăm aici, anunţă el pe un ton superior. La ce oră se serveste cina?

Femeia le răspunse, apoi îi lăsă singuri.

Gail, care se temuse de momentul în care va rămâne singură cu soţul ei, se simţea foarte linistită. Îsi scoase pălăria si o aruncă pe pat, trecându-si mâna prin părul lung.

- Deci, asta e...

Phillip stătea în picioare, jucându-se cu cheia valizei pe care si-o adusese singur în cameră. Gail, în schimb, o lăsase la intrare, pentru că niciodată nu-si cărase singură bagajul.

- Gail...

- Da, răspunse ea, căutând un pieptene în geantă.

- Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar în gară... I-ai dat cumva bacsis chelneriţei?

- Da, spuse ea, uimită. Am observat că tu ai uitat, aşa că i-am lăsat câţiva bănuţi. De ce?

-N-am uitat nimic! Urăsc sistemul acesta, degradant atât pentru cel care munceşte, cât şi pentru cel care este servit. În cazul ei, nu merita să primească nimic, şi tocmai de aceea nu i-am lăsat nici un bacşiş. Tu, în mod evident, ai preferat să nu ţii cont de părerea mea!

- Dragul meu, n-a fost vina ei că am aşteptat câteva minute. Servea la multe mese şi mi-a părut rău pentru ea.

- E treaba ei! De vreme ce acceptă să fie exploatată de patronii ei... Nu văd de ce trebuie să renunţ la banii mei, câştigaţi cu multă trudă, doar ca ea să aibă un salariu mai mare! Te rog să mă laşi pe mine să hotărăsc asemenea

lucruri, pe viitor. {i încă ceva! Adineauri, când doamna Best avea de gând să ne ofere o altă cameră, ai intervenit în discuţie şi ai spus că vrei să rămânem aici, te rog să nu mai faci aşa ceva! O soţie nu se poartă aşa!

Gail făcu ochii mari, cu pieptenele în mână. Vorbea serios? Sau era o glumă nesărată?

-Nu vorbeşti serios, nu-i aşa? întrebă ea, neîncrezătoare.

-Ba da, răspunse el, foarte serios.

Gail se apropie de fereastră, privind priveliştea care iscase atâtea controverse. Oare ce ar fi trebuit să răspundă? Nimic? Să accepte totul, sperând că era o întâmplare? Simţea că era pe cale să plângă, dar alungă lacrimile. Era alături de soţul ei, la începutul unei noi vieţi, pe care şi-o dorea fericită. Se duse către el şi-şi sprijini capul de pieptul lui.

-Dragule, ce înseamnă asta? Suntem în luna de miere! Suntem proaspăt căsătoriţi! Nu e acesta lucrul cel mai important? Phillip... Sărută-mă.

El o îmbrăţişă.

-Draga mea, iartă-mă. Sunt o brută!

-Mă iubeşti, dragul meu soţ?

-Dacă te iubesc? Scumpa mea... Te doresc atât de mult! As vrea să fii alături de mine tot restul vieţii mele.

O sărută plin de pasiune.

- Dar sunt, reusi ea să soptească, îmbătată de senzaţiile pe care
i le trezea Phillip.

În acea seară întârziară la cină.

***

Luna lor de miere, care dură de fapt numai două săptămâni, fu umbrită de câteva episoade aparent lipsite de importanţă, dar foarte neplăcute.

Primul se petrecu la câteva zile de la sosire, când Gail

primi un plic pe care scria *„Pentru doamna Phillip Westing”.* Ea recunoscu scrisul Priscillei, prietena ei. Deschise scrisoarea la micul dejun, o citi, după care o puse înapoi în geantă, fără nici un comentariu.

Mai târziu, când se plimbau pe plajă, Phillip o întrebă, aparent fără un interes prea mare:

-Apropo, cine ţi-a trimis scrisoarea?

Ea îl privi, surprinsă că-i adresează o asemenea intrebare.

-Priscilla Grant, răspunse ea scurt.

Era o scrisoare foarte intimă, în care Priscilla îi mărturisea, cu regret, că descoperise că era din nou însărcinată. Îsi dorea un frăţior sau o surioară pentru Jacko, dar dorea să aleagă momentul împreună cu soţul său, nu să accepte ce le rezerva destinul. Printre rânduri, o sfătuia pe Gail să fie foarte atentă în privinţa acestui lucru.

Dar Phillip nu cedă.

-Ei bine?

-Ei bine, ce? întrebă Gail, fără să înţeleagă.

-Scrisoarea!

-Nu înţeleg ce vrei să spui.

-Vreau s-o văd.

Ea făcu ochii mari, uimită.

-Vrei să vezi scrisoarea mea? Pentru ce?

De mică, fusese învăţată să respecte intimitatea personală şi nimeni, niciodată, nu ceruse să-i vadă corespondenţa.

-Pentru că am dreptul să ştiu ce scriu oamenii soţiei mele.

Ea făcu o scurtă pauză, apoi răspunse foarte calm:

- Nu cred că trebuie să discutăm despre drepturi, Phillip. În mod normal, n-aş fi avut nimic împotriva faptului că vrei să citeşti scrisorile pe care le primesc, dar este o chestiune de principiu. Trebuie să-mi respecţi intimitatea şi să mă laşi

pe mine să hotărăsc dacă îţi arăt sau nu scrisorile pe care le primesc. Mie nu mi-ar trece prin cap să-ţi citesc corespondenţa!

-Eu nu primesc scrisori particulare, răspunse el, mândru. Viaţa mea e o carte deschisă! N-am secrete faţă de tine şi nici tu n-ar trebui să ai!

-Dar nu e nici un secret!

-Atunci, de ce nu-mi arăţi scrisoarea?

-Pentru că aşa socotesc de cuviinţă.

-Aşadar, e ceva ce nu trebuie să aflu! Vorbeşti despre mine cu prietenii tăi? Mă bârfeşti? Acesta e adevărul, nu? Mă bârfeşti la numai o săptămână de la nuntă?

Phillip ridicase tonul, iar Gail era extrem de furioasă, de asemenea. Ar fi putut să-i arate scrisoarea, chiar dacă fusese scrisă de către o femeie pentru o altă femeie, dar atitudinea lui o făcu să se răzgândească şi să nu-i permită să-i încalce intimitatea.

-Vorbeşti prostii, Phillip! Dacă vrei neapărat să te cerţi cu mine, găseşte un motiv mai serios decât o scrisoare banală!

-Ca de exemplu? întrebă el, cu o politeţe exagerată, menită s-o scoată din sărite.

-Nu înţeleg ce te-a apucat! N-am făcut nimic, n-am spus nimic şi cu toate acestea ne certăm pentru că vrei ca totul să fie aşa cum decizi tu! Te porţi ca un copil răsfăţat, iar eu n-am de gând să-ţi fac pe plac. N-ai decât să stai singur pe plajă! Poate că o oră sau două, în compania ta dezagreabilă, o să te facă să-ţi revii!

Se răsuci pe călcâie si se îndepărtă cu pasi mari. Dar nu apucă să facă decât câţiva metri, că el o prinse de mână, brusc speriat de ideea că va rămâne singur.

-Nu te ceta cu mine, Gail. Nu pot să suport!

-Nu vreau să mă cert, spuse ea. Urăsc certurile. Dacă nu putem să ne înţelegem două săptămâni, oare ce-o să

facem tot restul vieţii?

-Îmi pare rău, draga mea. Serios! Mă ierţi?

Ea acceptă foarte repede, mulţumită să încheie această discuţie neplăcută.

- Bine, să uităm totul. Şi eu am fost destul de nervoasă. Nu vreau să mai stăm pe plajă, pentru că mi se pare că este cam rece. Hai să mergem să jucăm golf.

Mai târziu, când terminară partida, Gail scoase din geantă scrisoarea de la Priscilla.

-Poftim! Citeste-o, dacă vrei, chiar dacă nu ţi-era adresată. Dacă o să râzi de prietena mea, n-o să te iert niciodată.

El luă foile de hârtie, dar Gail văzu strălucirea din privirea lui si regretă că i le dăduse. Nu renunţase nici o clipă la această idee!

Chiar dacă părea un lucru lipsit de importanţă, Gail începu să se teamă, înţelegând că intenţia lui este aceea de a o domina. Nu suporta ideea ca soţia lui să aibă o viaţă proprie, libertate de acţiune sau prieteni. Voia s-o ţină într-o închisoare din care ea nu putea pleca si în care nu putea pătrunde nimeni.

Vorbea de dragoste... Dar era dragostea pentru ea sau pentru propria lui persoană?

Într-o zi, un bărbat care locuia la aceeasi pensiune îi anunţă că vicarul fusese de acord să le arate câteva obiecte de cult foarte vechi, de mare valoare pentru biserica satului.

-Vreţi să veniţi si dumneavostră, domnule si doamnă Westing?

Phillip acceptă pe loc, fără s-o consulte pe soţia lui, chiar dacă
plănuiseră să meargă la picnic într-o pădure din apropiere. Ea nu comentă, pentru că n-o deranja schimbarea de program, dar îsi spuse, în gând, că ar fi fost frumos din

partea lui să-i ceară părerea.

Când ajunseră la biserică, găsiră mai multe persoane pe care vicarul le invitase deja înăuntru. Cărţile şi celelalte obiecte erau interesante, dar Gail văzuse foarte multe, mai vechi şi mai valoroase, în perioada când lucrase pentru domnul Chives. Din acest motiv, se depărtă de grup şi se duse către o tânără care citea un ziar. În ultima perioadă, fuseseră destul de izolaţi, aşa că ziarul era o noutate.

- Ce părere ai de moda de iarnă? o întrebă tânăra, arătându-i un articol, însoţit de fotografii, de la o prezentare de modă.

Gail începu să râdă.

- Preferam vechile pălării. Dar asta de blană?

Phillip era complet absorbit de obiectele de cult, pentru că nu mai văzuse niciodată aşa ceva, iar Gail îl privea mulţumită, fără s-o deranjeze că nu trebuia să-l aştepte. Compania tinerei femei, cam de aceeaşi vârstă cu ea, i se părea foarte atrăgătoare.

Auzind râsul soţiei sale, Phillip se încruntă şi se adresă vicarului, pe un ton neaşteptat de ridicat:

- Vă mulţumesc. Totul e foarte interesant, dar este foarte clar că soţia mea s-a plictisit, aşa că trebuie să plecăm. Să mergem, Gail!

Se îndreptă spre uşă şi aşteptă ca ea să ridice şi să i se alăture. Vicarul le zâmbi politicos, fără să comenteze, iar ceilalţi îşi feriră privirile, aşa cum fac străinii când asistă la discuţii care nu-i privesc.

Cu obrajii în flăcări, Gail străbătu încăperea, apoi ieşi din clădire şi nu se opri decât în camera lor.

Phillip o urmă, foarte încruntat. Când închise uşa, Gail se postă în faţa lui:

- Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? se năpusti ea. În faţa atâtor oameni străini, mi-ai vorbit ca unei servitoare! N-am fost niciodată mai umilită! Sper că

eşti pregătit să-ţi ceri scuze, Phillip!

- Eu, să-mi cer scuze?! {tii că-mi placi? Tu eşti cea care ar trebui să-şi ceară iertare, şuieră el.

- Pentru ce? întrebă ea, extrem de nervoasă.

- Am crezut că am mers acolo pentru că amândurora ne făcea plăcere. Tu ai vrut să mergem. De fapt, eu am mers numai ca să-ţi fac ţie pe plac. Şi, în loc să te uiţi la obiectele respective, tu te retragi într-un colţ ca să sporovăiesti cu o femeie pe care n-ai văzut-o în viaţa ta! Şi te găsesc citind ziarul!

- Şi ce dacă? În primul rând, ideea a fost a ta. Trebuia să mergem la picnic, iar tu ai schimbat planurile fără să mă întrebi. Am mers pentru că tu voiai să vezi acele obiecte! Eu stiam prea bine despre ce era vorba, dar nu mă deranja să stau acolo, până când vedeai totul. Am văzut ziarul, asa că am vrut să-l citesc. E ceva rău în asta? Sau soţia ta n-are voie să citească ziarul?

- Nu te purta copilăreste, Gail!

Vocea lui era tăioasă.

- Nu mă port copilăreste! Dar tu esti nebun! se răsti ea.

- Deloc! Atunci când am decis să ne căsătorim, ţi-am spus că vom reusi numai dacă vom merge împreună. Asta înseamnă să ne dorim aceleasi lucruri, să ne placă aceleasi lucruri. Foarte bine! Dacă nu-ţi place ceea ce-mi place mie, o să aflăm ce vrei tu să facem.

Ea ridică braţele, exasperată.

- Phillip, zău asa! Două persoane nu se contopesc doar pentru că se căsătoresc. Ei rămân în continuare două persoane. Se iubesc, comunică, dar sunt două persoane!

- Nu pot să comunice, dacă au interese diferite, insistă el, pe un ton superior. După cum am spus, nu vom putea realiza nimic împreună, dacă nu mergem pe acelasi drum.

- Vrei să spui, dacă nu mergem pe drumul stabilit de tine! La asta se reduce totul, nu-i asa? Trebuie să cedez în

faţa ta, fie că e vorba de subiecte minore sau importante, trebuie să renunţ la personalitatea mea... Altfel, certurile astea nu se vor termina niciodată. Nu-i asa?

- Sigur că nu. Când si dacă vei avea dreptate, o să facem asa cum spui tu. Dar dacă voi fi sigur că gresesti, mă astept să recunosti acest lucru si să renunţi la părerea ta, fără ezitare si fără întrebări.

- {i cine eşti tu să stabileşti ce e bine şi ce e greşit? Ai primit un permis special de la Dumnezeu?

- Nu e nevoie de insulte, spuse Phillip, pe acelaşi ton superior. Eu, ca bărbat şi stăpân, am dreptul de a stabili dacă un lucru este corect sau nu. {i aşa voi face! Ai înţeles?

- Am înţeles! Am înţeles că m-am măritat cu un ticălos arogant şi intolerant!

Plângând în hohote, Gail deschise uşa camerei şi coborî în fugă scările, oprindu-se în grădină. Pentru prima dată, îl văzuse pe Phillip Westing aşa cum era în realitate - un ticălos arogant şi intolerant. Acesta era bărbatul cu care se măritase - egoist, dispus la orice pentru a-şi atinge scopurile. Fericirea ei, părerile ei, viaţa ei puteau fi neglijate cu uşurinţă în favoarea dorinţelor şi intereselor lui.

- Ce-am făcut? se întrebă ea. Ce-o să fac acum cu viaţa mea?

În cele din urmă, încă tremurând în urma crizei de nervi, se îndreptă cu paşi mici spre pensiune. Se opri brusc, când îl văzu pe Phillip venind către ea. Vru s-o ia la fugă, dar realiză că nu putea să scape de el, aşa că rămase pe loc şi-l aşteptă. Când îl văzu, îşi dădu seama că şi el suferea, chiar dacă nu la fel de mult.

- Gail... Gail...

Nu putea rosti nimic altceva, iar în privirea lui se citea teama că soţia lui ar putea să-l respingă. Înainte să-şi dea seama, se îmbrăţişară, plângând în hohote. Corpul ei răspunse căldurii şi fermităţii trupului lui.

- Te iubesc, Gail. Tu eşti totul pentru mine! Nu mă părăsi, nu fugi de mine! Dacă te-aş pierde, aş muri... Nu pot să trăiesc fără tine!

Eu, eu, eu! se gândi ea, involuntar. Cât este de egoist!

- Te doresc, am nevoie de tine! Te rog, vorbeşte-mi! Uită-te la mine, Gail! Sărută-mă!

Pentru că era foarte obosită şi nu ştia ce să facă, pentru că era soţul ei şi ea alesese să trăiască alături de el, pentru că prietenii şi rudele îi asteptau să se întoarcă împreună la Londra, pentru că cei doi copii îi asteptau acasă, Gail acceptă sărutul lui.

- Sunt gelos, iubito, îi spuse el în cele din urmă, ţinând-o strâns în braţe. Am fost si am să fiu toată viaţa! Acesta e adevărul- adevărat... Te iubesc atât de mult, încât te vreau numai pentru mine si nu sunt dispus să te împart cu nimeni si cu nimic!

Ea trase adânc aer în piept, dorindu-si ca el să tacă. Aveau nevoie de timp ca să uite si să meargă mai departe.

- Amândoi vom fi nefericiţi din cauza asta, Phillip. Nu înţeleg prea bine... Eu credeam că gelozia se manifestă atunci când apare un alt bărbat, dar tu spui că... Nu, n-are rost să mai discutăm! La ce bun? Sunt atât de obosită si mi-e foarte frig!

Phillip îi înconjură umerii cu braţul.

- Hai, draga mea! Să ne întoarcem în cameră. Ar fi trebuit să mă gândesc că esti obosită, draga de tine! O să te duci direct la culcare! Am să-i spun doamnei Best să-ţi dea o sticlă cu apă caldă, iar eu am să-ţi aduc cina în cameră.

Îi era recunoscătoare pentru grija pe care i-o arăta si pentru faptul că nu trebuia să mai apară în public în acea seară.

Târziu în noapte, după ce Phillip adormi cu un zâmbet de bărbat satisfăcut pe buze, Gail stătea întinsă în pat,

privind fără ţintă în zare.

- Ce-am făcut? se întrebă ea în gând. Ce-am făcut?

Capitolul 8

Viaţa noului cuplu continuă în casa din strada Reedsdale, numărul 5.

Pentru Joyce si Hugh, schimbarea era un lucru minunat. Casa era mult mai frumoasă decât si-ar fi imaginat vreodată. Noua lor mamă, care dorisese să i se spună simplu „Gail”, era ca o soră mai mare pentru ei. Fetiţa se îndrăgosti rapid de tânăra femeie care-i cumpăra rochii frumoase, o lăsa să facă mizerie în bucătărie si n-o certa niciodată. Menajera, care venea în fiecare dimineaţă si pleca atunci când se întorcea Gail de la serviciu, era foarte cumsecade si se purta frumos cu copiii. Mâncarea era bună, în casă era veselie si, cel mai important, tatăl lor părea schimbat - era mai linistit, glumea cu ei si era mai îngăduitor.

După zilele dificile din luna de miere, Gail comunica mult mai bine cu Phillip. Amândoi erau ocupaţi cu serviciul, iar acasă erau încă multe de făcut.

După câteva discuţii, hotărâseră că foarte puţine din lucrurile lui Phillip erau potrivite în noua casă. Majoritatea erau urâte si demodate, iar Gail reusise să-l convingă să accepte mobilierul ei, adus de la John Chives. Mobila din camerele copiilor era nouă, ieftină, dar foarte atrăgătoare.

-Dacă luăm ceva scump, o să ne supărăm pe ei dacă n-o să aibă grijă de mobilă. În schimb, dacă alegem o mobilă mai ieftină şi o strică, o putem înlocui fără probleme, spusese Gail.

Joyce bătuse din palme fericită când văzuse combinaţia de alb şi albastru; în camera lui Hugh, mobila părea mai serioasă, imitând stejarul.

Lui Gail îi plăcea să decoreze casa. Chiar dacă folosise o parte din banii pe care i-i dăduse Kip, era mulţumită că putea înfrumuseţa casa unde urma să trăiască alături de noua ei familie.

Aranjamentul financiar funcţiona destul de bine. Planul iniţial fusese ca Gail să-i trimită lui Templar un cec lunar, iar Phillip să-i dea aceeaşi sumă de bani, şi anume trei lire pe săptămână, pentru cheltuielile casei - electricitate, gaz, cărbuni, precum şi salariul doamnei Briggs. Gail zâmbise când auzise această sumă care, în realitate, era insuficientă, dar el spusese foarte clar că nu putea contribui cu mai mult. Ea acceptase, ştiind că avea un salariu destul de bun, care-i permitea să acopere toate cheltuielile.

În realitate, lucrurile se petreceau altfel. Phillip sugeră ca el să-i trimită banii lui Jeffrey Templar, iar Gail să se ocupe în întregime de casă.

- E acelaşi lucru, spuse el. E o prostie ca tu să-i dai banii lui Templar, după care eu să-ţi dau banii ca să plăteşti toate facturile.

- După părerea mea, e acelaşi lucru, răspunse Gail.

Dar, după câteva luni, galeria Hannam intră într-o perioadă nefastă şi salariul ei se reduse considerabil, astfel încât Gail nu mai fu capabilă să menţină acelaşi standard ca până atunci şi decise să-i ceară ajutorul soţului ei. {tiind care era salariul acestuia, ajunsese la concluzia că ea suportă o parte prea mare din cheltuielile casei, care, la urma urmei, trebuia să fie mai mult responsabilitatea lui. Ea nu-şi mai cumpărase nimic, avea nevoie de haine de iarnă, ca şi cei doi copii.

- Dragul meu, vreau să discutăm ceva legat de bani, îi spuse ea într-o seară.

- Chiar trebuie? As vrea să termin cartea asta, pentru că trebuie s-o înapoiez la bibliotecă.

Altădată, i-ar fi smuls cartea din mână si ar fi insistat, dar învăţase să fie mai atentă în discuţiile cu Phillip.

- N-o să dureze mult. Uite despre ce e vorba, îi arătă ea agenda. Am scris aici toate cheltuielile legate de casă,

copii, haine, spălătorie, iar în coloana asta am notat tot ce câstig eu. Vezi si tu că nu se potriveste...

El aruncă o privire scurtă, apoi împinse deoparte agenda si-i zâmbi.

- Draga mea, nu vreau să stiu cum îţi cheltuiesti banii. Am încredere deplină în tine, doar stii asta. Nu trebuie să ţii socoteala ca să-mi arăţi!

- Dar, Phillip, nu despre asta e vorba. Nu-mi mai permit să cheltuiesc pentru casă asa cum am făcut până acum si speram că...

Dar el dădu din mână, întrerupând-o.

- Draga mea, sunt banii tăi si faci ce vrei cu ei. Nu vreau să stiu ce faci cu ei. Sunt numai ai tăi!

- Ştiu, dar...

- Gail, hai să nu ne certăm, spuse el răspicat. Şi mai ales, din cauza banilor!

- Phillip, se pare că nu înţelegi că vreau să te implici, pentru că eu îmi cheltuiesc banii pentru tine si copii...

Chipul lui căpătă acea expresie de care Gail se temea.

- Ajunge, Gail! Dacă nu vrei să te mai ocupi de casă, o să preiau eu această responsabilitate. Am mai făcut asta si îndrăznesc să spun că pot s-o mai fac.

- Nu vorbi prostii, Phillip, spuse ea, exasperată.

Era maestru în a schimba cursul discuţiei după cum îi convenea, iar ea era convinsă că înţelesese foarte bine că-i cerea o împărţise mai echitabilă a cheltuielilor.

- Nu vreau să faci asta în locul meu. De ce aş vrea aşa ceva?

- Nu ştiu, dar dacă nu poţi...

- Pot, spuse ea.

Gail se simţea chiar mândră pentru că era în stare să aibă grijă de o familie care avea nevoie de haine, sucuri,

sirop de tuse, bani de buzunar...

- Foarte bine. Atunci, nu mai veni alergând la mine.

Gail renunţă şi aşteptă o altă ocazie, dar aceasta nu se ivi. Pur şi simplu, Phillip refuza s-o asculte atunci când aducea vorba despre cheltuielile casei. Din ce în ce mai preocupată de preţul cărbunilor, de haine, haine, cizme şi medicamente, Gail deveni nervoasă şi extrem de iritabilă. Când toate economiile ei se epuizară, îi spuse deschis că avea nevoie de bani pentru a o scoate la capăt cu tot ce era necesar pentru iarnă, dar Phillip o refuză pe loc. Îi spuse să reducă din cumpărături, dar protestă atunci când ea aduse acasă alimente mai ieftine. Chiar dacă mâncarea arăta foarte bine, el împingea adesea farfuria în mijlocul mesei, strâmbându-se dezgustat, şi-l încuraja şi pe Hugh să facă acelaşi lucru.

În cele din urmă, el se uită pe lista de cumpărături şi tăie alimentele de care se puteau dispensa.

- Phillip, copiii au nevoie de astea, se opuse ea, nervoasă. Ai tăiat fructele, ouăle, cerealele... Trebuie să se hrănească bine!

-Atunci, renunţă să-ţi mai cumperi haine, spuse el, uitându-se semnificativ la noua ei rochie de lână. N-ar fi trebuit să-ţi cumperi asta!

- Am fost nevoită. Lucrez cu clienţii şi trebuie să arăt respectabil. A costat numai patru lire, în timp ce tu ai plătit peste zece lire pentru noul tău costum. Ti-ai cumpărat şi două cămăşi, deşi ştiai că Hugh n-are palton.

-Nu te-ai gândit că şi eu trebuie să arăt bine? se răsti el. {i apoi, băiatul are palton!

-Nu-l mai poarte purta. I-a rămas mic si este foarte tocit.

-Învaţă-l să fie mai atent cu hainele!

-De ce ţi-ai cumpărat cămăsile alea scumpe? Ţi le

cususem pe cele vechi si te-ai fi descurcat în iarna asta.

-Urăsc hainele peticite. Mă irită!

Era o acuzaţie nemeritată, pentru că Gail era foarte atentă atunci când îi cosea hainele. Extravaganţa lui era exagerată, dar n-avea de gând să recunoască acest lucru în faţa ei.

-Trebuie să facem ceva, Phillip. Asa nu se mai poate!

-Eu nu pot să fac nimic! Am făcut o înţelegere si, dacă nu te descurci cu banii ăia, n-am ce să fac!

- Cheltuiesti prea mult pentru tine, se răsti ea. Fumezi toată ziua si jumătate din noapte!

-Sigur! Obligă-mă să renunţ la singura mea plăcere, la singurul mod prin care mă relaxez!

-Bunăstarea si sănătatea copiilor tăi ar trebui să fie mai presus de plăcerea si relaxarea ta. N-ai dreptul să fumezi atât de mult, cât vreme copiii nu sunt hrăniţi si îmbrăcaţi asa cum trebuie.

Brusc, el se ridică de pe scaun si începu să se plimbe prin cameră, ţinându-si capul între mâini.

-Dumnezeule, capul meu! strigă el. N-o să se termine niciodată?

Se prăbusi la podea, la picioarele ei, cu ochii închisi. Văzând
trupul nemiscat, Gail se sperie si regretă că se certase cu el dintr-un motiv atât de vulgar. Alergă la etaj, luă sticluţa cu săruri, apoi se duse în bucătărie si puse apă la încălzit, după care se întoarse în camera de zi. Îngenunche lângă el si-i ridică usor capul.

-Phillip! Dragul meu, iartă-mă!

După câteva clipe, el deschise ochii si bolborosi ceva, dând semne că o recunoaste.

-Mi-e.. rău...

-Mă duc la familia Paxton să-i rog să cheme un doctor, spuse ea, îngrijorată. Crezi că poţi să mergi până la pat? Te

ajut eu, dragul meu.

- Vreau să.. stau aici... puţin. Fără... doctor.

- Nici gând, Phillip! Dacă eşti bolnav, trebuie să te consulte un doctor.

Dar el o prinse de rochie şi-o sili să rămână lângă el.

- Nu. O să-mi... revin... imediat. Stai cu mine... Nu pleca... Gail!

Ea auzi şuieratul făcut de ceainic şi o strigă pe Joyce, care se
dusese în camera ei, dar încă nu dormea.

- Joyce, coboară repede! Du-te în bucătărie şi umple o sticlă cu apă caldă. Să nu-ţi fie frică! Tatăl tău nu se simte bine, dar o să-şi revină.

În cadrul uşii, fetiţa îl privi pe tatăl ei cu o expresie ciudată pe chip, apoi se duse în bucătărie şi reveni cu sticla plină cu apă caldă. Gail îl descălţă, apoi îi puse sticla la picioare.

- Dă-mi pătura de pe canapea, îi ceru ea fetiţei.

Îl înveli bine şi stătu lângă el câteva minute, până când îi şopti că se simţea mai bine. Îl ajută să se ridice în picioare şi o trimise pe Joyce la culcare.

- Du-te în pat, draga mea. O să vin imediat să te învelesc, dar mai întâi trebuie să am grijă de tatăl tău. Bietul de el!

Mergând foarte încet, Gail îl conduse pe Phillip în pat şi se aşeză lângă el, ţinându-l de mână.

- Te simţi mai bine, dragul meu?

Era extrem de îngrijorată şi se învinovăţea pentru că, din cauza ei, Phillip făcuse această criză.

- Da, e mai bine. Nu mai eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

- Dar n-am fost supărată, iubitule. Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am spus. Mă ierţi?

El o strânse uşor de mână.

- Eu te iert întotdeauna... întotdeauna.

Închise ochii şi adormi foarte repede, aşa că Gail se duse în camera fetiţei, să se asigure că se culcase. Dar patul ei albastru era gol, aşa că se gândi că micuţa, speriată de criza tatălui ei, se adăpostise în camera fratelui ei.

Se apropie de camera acestuia şi auzi, prin uşa întredeschisă, glasurile celor doi copii:

- Cum arăta? întrebă Hugh.
- Ca întotdeauna, chicoti Joyce.
- Şi ea l-a crezut?
- Să fii convins! Mie îmi place asa mult de ea, că eram gata să-i spun adevărul. Dar cred că e mai bine să nu spun nimic, mai ales cu el de faţă.
- Doamne, ce-ai fi încasat-o!
- Nu l-ar fi lăsat ea! Dacă ai fi auzit-o...

Joyce începu s-o imite pe Gail în timp ce-l încuraja pe soţul ei, ajutându-l să iasă din criză.

- Ce rău îmi pare că n-am văzut-o si eu! Ce norocoasă esti!
- Data viitoare când se ceartă, o să te chem si pe tine. Poate o să se prefacă din nou că lesină...

Gail simţi că nu se mai poate ţine pe picioare si se întoarse în dormitor. Îl privi cu atenţie pe Phillip. Oare era posibil? Totul fusese o prefăcătorie, ca să iasă dintr-o situaţie dificilă? Ca s-o facă pe ea să renunţe si să-l compătimească?

Se dezbrăcă si se strecură în pat, lângă el. Stătu nemiscată câteva minute în întuneric, nestiind dacă ar trebui să fie amuzată sau supărată pentru înselătoria soţului ei.

Brusc, Phillip se miscă si gemu.

- Bani... bani... bani!

Gail rămase nemiscată. Foarte curând, auzi din nou

vocea lui, acum perfect normală.

- Dormi?

- Nu.

- Eu... Te-am deranjat?

- Nu, spuse din nou Gail.

-Am vorbit în somn?

Acum era sigură.

- Nu, Phillip, răspunse ea după o scurtă ezitare. De ce mă întrebi asa ceva? Tu nu vorbesti niciodată în somn!

Bietul Phillip! Un amestec ciudat de bărbat si copil răsfăţat, mereu gata de ceartă... Se certa cu oricine, chiar si cu Gail. Mai bine spus, mai ales cu Gail, deşi îşi dădea seama că îi era tot mai îndatorat, nu numai pentru ajutorul material, ci pentru afecţiunea, răbdarea, compasiunea de care dădea dovadă, ca şi pentru faptul că avea grijă de cei doi copii.

Bietul Phillip! Era sigur că lumea era inamicul lui când, în realitate, el era singurul lui duşman!

În dimineaţa următoare, nu discutară despre criza lui Phillip şi nici despre cheltuielile casei. {tia că trebuie să găsească singură o soluţie, fără să se bazeze pe ajutorul lui. Pentru binele amândurora, ca să-l respecte în continuare, trebuia să facă tot posibilul pentru ca aceste momente penibile să nu se repete.

Cum putea să-l ajute? Poate că dragostea ar putea să-l salveze, dar putea primi dragostea, pentru că nu era în stare să ofere. Gelozia şi autocompătimirea îl chinuiau, punând în pericol sănătătea lui mentală, ca şi căsnicia.

După acest moment, urmă o perioadă lungă de tăcere din partea lui Phillip. Pur şi simplu refuza să-i adreseze vreun cuvânt, iar când Gail insista, el spunea doar:

- {tii foarte bine care e problema.

Într-o zi, Gail insistă, hotărâtă să afle motivul

comportamentului lui.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, Phillip. Dacă nu ştiu unde am greşit, cum pot să fiu sigură că nu voi repeta greşeala? N-am stabilit că vom fi sinceri unul cu altul?

- Sinceri? pufni el. Tocmai tu vorbeşti de sinceritate?

- Ce vrei să spui? îi ceru ea socotează. Cu ce te-am minţit?

- {tii foarte bine!

- Totuşi, spune-mi.

- O să-ţi spun! Ai primit scrisori de la bărbaţi şi le-ai ascuns de mine.

Acuzaţia lui o amuză peste măsură, pentru că era complet falsă. Viaţa ei era o carte deschisă şi, de când devenise soţia lui Phillip, pentru ea nu mai existase nici un alt bărbat.

- Cred că ai înnebunit! Când am făcut eu asa ceva? Cine mi-a trimis scrisori? Şi unde le-am ascuns?

- Nu stiu cine le-a scris, dar am văzut că ai primit un plic, iar scrisul era al unui bărbat. Ai pus plicul deoparte ca să-l citesti mai târziu, când eu n-o să fiu în preajmă. Nu trebuie să faci figura asta nevinovată! Era un plic cenusiu, cu o pasăre desenată într-un colţ. Unul din prietenii tăi pentru care eu nu sunt destul de bun, nu-i asa?

- Repet, cred că ai înnebunit! N-am primit nici o scrisoare de la nici un bărbat! Dar cred că n-are rost să neg... Dacă vrei să te uiţi în biroul meu, n-ai decât.

Deschise biroul si se dădu un pas înapoi. Fără jenă, Phillip cotrobăi prin lucrurile ei, până când găsi un plic care se potrivea descrierii făcute.

- Uite! spuse el, triumfător. Cum explici asta?

Uimită, Gail luă plicul si scoase o hârtie primită de la un cunoscut magazin de jucării de unde cumpăra, uneori, diverse lucruri pentru copii. Atunci când primise plicul, îl

pusese deoparte cu gândul să-l citească mai târziu, dar uitase complet de el.

- Uită-te bine la plicul pe baza căruia faci asemenea acuzaţii! Din cauza asta ai suferit în ultimele trei săptămâni - un tren de jucărie pentru Hugh.

El aruncă o scurtă privire, dar nu se lăsă convins.

-Ar fi trebuit să mi-o arăţi atunci, spuse el, morocănos. Ne-ai fi scutit de multe neplăceri! Ai un obicei foarte neplăcut, Gail. Esti secretoasă!

- Iar tu esti extrem de suspicios, Phillip. Ai de gând să-mi ceri scuze pentru purtarea ta?

El făcu ochii mari.

- Să-ţi cer scuze? Pentru ce? pufni el. Dacă trebuie să-si ceară cineva scuze, aceea esti tu.

Se răsuci pe călcâie si iesi din cameră.

Gail rupse scrisoarea în bucăţele pe care le aruncă la cos. Se simţea extrem de încorsetată si avea nevoie de prieteni. De când se căsătoriseră, nu se mai întâlnise cu nimeni. Nu avea mulţi prieteni, dar nu voia să-i piardă pe cei pe care-i avea. Phillip, în schimb, n-avea nici un prieten. Îşi făcuse din asta un motiv de mândrie şi-i spunea adesea că toţi oamenii de care avea nevoie erau în propria lui casă. De vreme ce el nu avea nevoie de prieteni, se aştepta ca şi Gail să fie la fel de izolată şi nu-i permisese să invite pe nimeni, nici măcar pentru o oră sau două.

Având în vedere purtarea lui neobişnuită din ultima vreme, Gail decise că-i va face bine să întâlnească oameni noi şi să stea de vorbă cu ei. De mai multe ori, Priscilla Grant îi invitase să-şi petreacă sfârşitul de săptămână la Kensington, dar Phillip refuzase întotdeauna. Acum, Gail hotărî s-o invite pe Priscilla la ei, gândindu-se că prietena ei, însărcinată în şase luni cu cel de-al doilea copil, va accepta bucuroasă această schimbare. John avea să rămână acasă, cu Jacko.

- Sunt sigură că Joyce n-o să se supere dacă o să doarmă pe canapeaua din camera de zi, îi explică Gail lui Phillip. În felul acesta, Priscilla poate sta în camera fetiţei. Te superi?

Spre uimirea ei, Phillip nu se opuse. Stabiliră ca Priscilla să vină sâmbătă după-amiază, iar Gail şi soţul ei s-o aştepte la gara din Londra, de unde urmau să ia trenul până la ei acasă. John şi Jacko urmau să vină duminică la ceai, după care aveau să plece împreună acasă.

Gail era în al nouălea cer. Era extrem de mândră de casă şi de copii şi abia aştepta s-o întâlnească pe prietena ei.

- Nu uita că ne întâlnim cu Priscilla la unu şi jumătate, îi aminti ea sâmbătă dimineaţă, observând că soţul ei nu era în toane bune.

- N-am uitat.

Era morocănos şi plictisit, iar Gail trase aer în piept, exasperată. Chiar nu putea să fie amabil? Nici măcar o dată? Priscilla era o persoană încântătoare şi, în puţinele ocazii în care se întâlnise cu Phillip, fusese foarte politicoasă.

Gail îl luă de braţ.

- Poartă-te frumos, dragul meu, spuse ea, enervată că trebuia să se roage de el. Abia astept s-o văd pe Priscilla si să-i arăt casa noastră.

- Nu înţeleg de ce. N-avem nevoie de străini! Când am câteva ore libere, vreau să le petrec exact asa cum am chef!

Ea îsi retrase mâna. Chiar nu putea să aibă parte de nici o plăcere? Nu putea să stea câteva ore, în casa ei, împreună cu o prietenă?

- Dar nimeni nu te împiedică, Phillip. Numai că si eu am liber la sfârsit de săptămână si am dreptul să fac ce-mi place.

El nu-i răspunse, dar pufni într-un mod care arăta clar că nu e de acord cu ea.

Mai târziu, când plecară s-o astepte pe Priscilla, Gail speră că soţul ei va fi politicos si n-o va face de râs. Dar îsi dădu seama curând că speranţele ei erau în zadar.

- Bună, Phillip, îl salută Priscilla. Mă bucur să te revăd. Ce frumos din partea voastră că m-aţi invitat la voi în acest week-end!

Fără să-i răspundă, el îsi ridică pălăria în semn de salut, după care se îndreptă cu pasi mari spre trenul lor, căutând un compartiment mai liber. Celor două femei nu le rămase decât să-l urmeze.

După trei staţii, rămaseră singuri în compartiment, iar tăcerea lui Phillip deveni stânjenitoare, mai ales pentru Gail. Încercă să compenseze acest lucru vorbind fără încetare si descriindu-i casa si grădina.

- Încerc să fac rost de un arbust asa cum are familia Miller la Heatherley. Sper să reusesc singură; dacă nu, o să iau butasi de la ei.

Pentru prima oară de când urcaseră în tren, Phillip îsi ridică privirea din ziar.

- Dacă n-ai înţeles până acum, dă-mi voie să-ţi atrag atenţia că soţia mea este o persoană extraordinară, spuse el, pe un ton sarcastic.

Priscilla roşi violent. Această insultă la adresa lui Gail era foarte dură, iar ei i se făcu milă de prietena sa. În ultimele şase luni, o văzuse pe Gail foarte rar, dar putuse să-şi dea seama că nu era fericită. Strălucirea din privirea ei dispăruse, era tristă şi era atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostea. Acum, Priscilla înţelegea ce se întâmplase. Phillip o făcuse să-şi piardă bucuria, încrederea în sine.

Acea insultă gratuită o făcu pe Gail să riposteze, deşi de obicei tăcea, mai ales dacă erau şi alte persoane de faţă.

- Iar acum are dovada că tu eşti un mitocan prost

crescut.

Regretă imediat afirmaţia făcută, pentru că se cobora astfel la un
nivel nedemn de ea. Coborâră la următoarea staţie şi se îndreptară pe jos spre strada Reedsdale. Phillip mergea în faţa lor, iar Gail şi Priscilla îl urmau, în tăcere. Ţinând în mână valiza Priscillei, Gail se simţi extrem de umilită. Câte planuri îşi făcuse pentru acest sfârşit de săptămână!

Din fericire, copiii se bucurară de vizita Priscillei şi o întâmpinară cu căldură.

După-amiază, petrecură câtva timp în grădină, apoi plecară la o plimbare la care Phillip refuză să ia parte. Când se întoarseră, îl găsiră cufundat în acelaşi fotoliu, citind acelaşi ziar. Nu le adresă nici un cuvânt şi le răspunse morocănos copiilor, când aceştia îi spuseră „noapte bună”.

Fu o seară foarte neplăcută pentru Gail, ca şi pentru Priscilla, care era şocată de purtarea lui Phillip. Soţul ei, John, era extrem de amabil şi curtenitor, şi înţelegea durerea şi amărăciunea din sufletul prietenei ei.

Priscilla puse capăt acestei situaţii, spunând că dorea să meargă la culcare, deşi era numai ora nouă. Gail o conduse, dar nu discută despre acest subiect sensibil.

- Draga mea Gail, cred că ar fi mai bine să plec acasă mâine dimineaţă, îi spuse Priscilla pe un ton foarte blând. O să-l sun pe John de la gară şi o să-l rog să mă aştepte.

Gail respiră adânc, cu degetele încleştate de spătarul unui scaun.

-Îmi pare foarte rău, sopti ea.

-Nu-ţi face griji, draga mea. N-ar fi trebuit să vin. Bărbaţii au un comportament foarte ciudat. Chiar si John...

Zâmbi, încercând s-o liniştească pe Gail, dar aceasta suporta cu greu blândeţea prietenei sale.

-Nu pot să cred că John ar insulta un oaspete al casei

voastre, spuse ea pe un ton aspru. Îmi pare rău, Priscilla. Ar fi trebuit să-l cunosc pe Phillip în lunile de când locuim împreună. E un bădăran lipsit de maniere! Îmi cer scuze pentru el, dar sunt sigură că el nu si-ar cere scuze si nici măcar n-ar recunoaste că este necesar să-si ceară scuze. El face legea si crede că are dreptul să se comporte asa cum vrea, fără să ţină cont de părerea altora. Se consideră atotstiutor!

Tonul ei era amar. Nimeni, niciodată, n-o umilise si n-o tratase asa asa cum făcuse Phillip. Propriul ei soţ, în propria ei casă! În afara acelei locuinţe, era stimată si respectată, asa cum merita să fie orice femeie. Dar el, bărbatul care jurase s-o iubească si s-o protejeze, nu înceta s-o umilească.

Priscilla o mângâie pe braţ.

-Nu te supăra, scumpa mea. Nu merită! Să nu permiţi nimănui să-ţi distrugă spiritul si să-ţi steargă zâmbetul de pe buze. Trebuie să ai curaj si încredere în tine!

-Cred că-mi urăsc soţul, spuse Gail încet, dar foarte clar.

-Nu, Gail! Nu spune si nici nu gândi asa ceva! E doar o fază... Probabil că are un motiv serios să fie supărat si s-a întâmplat ca eu să vin tocmai în acest sfârsit de săptămână. O să fie bine după ce plec, ai să vezi!

-Da, o să fie bine, aprobă ea cu amărăciune. Asta vrea si el! Nu-i place ca prietenii mei să vină aici, nu mă lasă să plec nicăieri si nici să fac lucruri care nu-l interesează pe el. Eu exist numai pentru plăcerea lui Phillip Westing! N-am nici o îndoială că, după plecarea ta, o să fie din nou afectuos si o să-mi declare dragostea lui. Dragostea! Mă umileşte şi apoi spune că mă iubeşte! Mă insultă în faţa prietenilor mei, a copiilor, după care crede că poate să vină

la mine şi să-şi satisfacă poftele animalice!

Se opri brusc şi-şi acoperi faţa cu palmele, îngrozită de ceea ce spusese. Era prima oară când spunea cu voce tare ceea ce simţea, dar ştia că fiecare cuvânt era perfect adevărat.

Priscilla o privea în tăcere, pentru că nu ştia ce ar fi trebuit să spună. Gail trase aer în piept şi-şi luă palmele de pe chipul alb ca hârtia.

- Îmi pare rău, spuse ea abia auzit. Da, cred că ar fi mai bine să pleci mâine dimineaţă. Nu trebuie să te grăbeşti, pentru că Phillip rămâne în pat până la prânz în fiecare duminică. O să vin pe la ora nouă să-ţi aduc micul dejun.

- Pot să cobor eu, Gail.

- Nu, te rog. O să am grijă de copii, pentru că se trezesc devreme, după care o să pregătesc masa de prânz şi o să te conduc la gară. Noapte bună, draga mea. Nu... Te rog, nu mă săruta. Nu cred că aş suporta o dovadă de afecţiune în seara asta.

Ieşi brusc din cameră. În casă nu mai era nici un pat liber, aşa că era nevoită să doarmă în continuare în camera ei, în patul pe care-l împărţea cu Phillip.

Se prefăcu, atunci când soţul ei intră în cameră, că dormea, de teamă ca el să nu vrea să-i vorbească. Dar el n-avea o asemenea intenţie şi, foarte curând, auzi respiraţia lui regulată, semn că adormise.

Dormea şi în timpul dimineţii, când Gail se trezi şi se strecură în baie, cu hainele în braţe. Privindu-l, văzu pentru prima dată ceea ce nu observase înainte de căsătorie, pentru că n-avea experienţă - Phillip era un bărbat egoist, rău şi extrem de nefericit.

Se îmbrăcă şi ieşi din cameră, hotărâtă să nu-l compătimească. Dacă era nefericit, era numai vina lui! Avea destule motive ca să fie fericit, iar soarta fusese destul de blândă cu el. Avusese părinţi cumsecade,

muncitori, care-l iubiseră şi făcuseră totul pentru el. Gail avea acum destule dovezi care demonstrau că prima lui soţie fusese o femeie bună, blândă, iubitoare, dar care suportase răutăţi mult mai mari din partea lui Phillip, pentru că făcuse greseala să se îmbolnăvească. Avea doi copii cuminţi, care nu-i făceau probleme, care învăţau bine. Şi o găsise si pe Gail, o femeie tânără, plină de viaţă, afectuoasă si care avea grijă de copii.

După ce o conduse pe Priscilla la gară, se întoarse acasă si termină de pregătit prânzul.

Copiii erau foarte linistiţi, ca si când ar fi simţit că ceva nu era în ordine. La ora unu, Phillip apăru în bucătărie, îmbrăcat în halat si nebărbierit.

- Unde e Priscilla? întrebă el, privind cele patru tacâmuri asezate la masă.

- A plecat acasă.

Mâncară într-o liniste deplină, întreruptă numai de întrebarea lui Joyce, care voia să stie dacă se puteau ridica de la masă. Gail îi trimise pe copii la plimbare, spălă vasele, după care se duse în camera de zi unde Phillip, acum ras si îmbrăcat cuviincios, era pregătit să fie amabil.

- Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse ea fără nici o introducere.

- În legătură cu ziua de ieri? întrebă el pe un ton agresiv.

- Nu, desi mă bucur că-ţi dai seama că ar fi trebuit să stăm de vorbă despre asta. Dar n-o să te plictisesc cu discuţii. Te părăsesc, Phillip.

Făcu ochii mari, uimit peste măsură.

- Mă părăsesti? repetă el. Nu poţi să faci asta. Esti soţia mea!

- Ştiu, din nefericire.

Se străduia să-si păstreze calmul, stiind că nu trebuia să plângă sau să se enerveze în faţa lui. Tonul lui sarcastic o

punea în dezavantaj, chiar si atunci când amândoi stiau că ea are dreptate.

- Cu toate astea, nu sunt sclava ta. M-ai tratat ca pe o servitoare, m-ai umilit în nenumărate feluri, ai profitat de mine si m-ai făcut să preiau responsabilităţile tale, iar acum mi-ai insultat prietena si ai gonit-o din casa pe care eu o întreţin. Am ajuns la capătul puterilor şi te părăsesc. N-ai decât să faci ce vrei! Îmi pare rău pentru copii, dar trebuie să înţeleagă că tu eşti vinovat pentru asta. O să mă duc la Heatherley, la familia Miller, până mă hotărăsc ce să fac. Te sfătuiesc, pentru binele tău, să nu vii după mine. În casa aceea locuieşte un bărbat adevărat, care nu suportă ca un oaspete de-al lui să fie insultat. La revedere, Phillip. Sper să nu te mai văd niciodată.

Ieşi din cameră, lăsându-l fără cuvinte, dar roşu la faţă de furie.

Urcă în camera lor şi-şi împachetă câteva lucruri. Phillip o aşteptă în hol şi-i blocă trecerea.

- Te rog să mă laşi să trec, spuse ea, controlându-şi teama care o cuprinsese la vederea lui.

- Nu, şuieră el printre dinţi. N-o să pleci din casa mea.

- Ba o să plec, Phillip. Dacă nu mă laşi să plec azi, am s-o fac mâine. Nu poţi să mă ţii legată.

-Astăzi nu pleci nicăieri!

Zâmbetul lui ironic, privirea batjocoritoare o scotea de minţi şi se simţea în stare să-l omoare.

Strânse valiza la piept, se răsuci pe călcâie şi fugi în bucătărie, apoi ieşi pe uşa care dădea în grădină. Străbătu în fugă grădina şi ieşi în stradă, rugându-se ca Phillip să n-o ajungă. Reuşi să ajungă la gară, de unde luă trenul către Heatherley. Se linişti abia în clipa în care Cora Miller o luă în braţe, fără să-i pună nici o întrebare.

Capitolul 9

Gail stătea pe marginea patului din camera lui Ethne si recitea scrisoarea de la Phillip.

Trecuseră două săptămâni de când fugise de la el, iar căldura cu care fusese primită în casa familiei Miller o ajutase foarte mult. Cora fusese foarte îngrijorată din pricina ei.

- E un cerc vicios, îi explicase Gail când fusese în stare să-i vorbească despre ce se întâmplase. Mi-a spus că este prost dispus pentru că nu-l satisfac fizic, dar nu suport să mă atingă după ce m-a insultat si m-a umilit toată ziua. Ne certăm întruna, ne enervăm reciproc atât de tare... Căsătoria asta a devenit un calvar! Nu mai pot să trăiesc cu el!

Cora o înţelesese mai bine decât credea Gail, pentru că avusese aceleaşi probleme cu George. Din fericire, el o iubise suficient de mult ca să-şi dorească să înveţe, dar Phillip? El se iubea cu adevărat numai pe sine! Cora îi vorbise de toleranţă şi răbdare, dar era furioasă pe bărbatul care nu fusese în stare să aprecieze femeia minunată cu care se însurase.

Phillip încercase toate căile de a lua legătura cu ea - îi telefonase, dar ea pusese receptorul în furcă; îi scrisese scrisori, dar ea i le trimisese înapoi nedeschise; o aşteptase la galerie, dar ea plecase pe uşa din spate; o aşteptase la gară, dar ea îl văzuse şi o luase pe un alt drum. Într-o zi, venise la Heatherley, dar George Miller, prieten de nădejde, nu-l lăsase să intre.

Toţi o protejau, dar ea ştia că nu se putea ascunde la nesfârşit. În cele urmă, curiozitatea o făcuse să deschidă un plic cu un scris necunoscut. Scrisoarea era semnată de doamna Briggs, iar în plic erau şi câteva rânduri scrise chiar de Phillip.

„Dragă doamnă,

Cred că trebuie să vă anunţ că domnul Westing este foarte bolnav si că ar trebui să veniţi acasă. Vă trimit si o scrisoare din partea domnului Westing, cu speranţa că o veţi citi.

Cu respect,

Sarah Briggs”.

Gail citise acele rânduri, scrise cu creionul şi cu o mână tremurând'. Pe scurt, fără cuvinte mari, îi spunea că îşi recunoştea vina şi că îndrăznise să-i scrie în speranţa că va putea să-l ierte, vreodată, pentru purtarea lui. Scrisoarea continua:

„Sunt foarte bolnav, draga mea. Cred că am fost bolnav de multă vreme fără să ştiu. Probabil că aceasta e explicaţia pentru purtarea mea îngrozitoare. Nu vreau să mă scuz, ci doar să-ţi explic. Mi s-a făcut rău la serviciu, iar doctorul m-a trimis la un specialist, la un cabinet de pe strada Harley. A fost foarte direct si mi-a spus că mă aşteaptă cel mult doi ani de viaţă activă. E vorba de artită reumatoidă. Mi-a recomandat o viaţă liniştită, regim strict şi îngrijire permanentă.

Nu îndrăznesc să te rog să te întorci la mine, Gail. Mi-am făcut curaj să-ţi scriu de dragul copiilor. Nu îi face pe ei să plătească pentru greşelile mele! Ei te iubesc şi nu vor să te piardă. Si eu te iubesc, dar eu merit să te pierd. Nu pot decât să-ţi spun că decizia îţi aparţine.

Soţul tău iubitor şi devotat,

Phillip”.

Reciti scrisoarea până când o învăţă pe de rost, după care o încuie în valiză.

Ce să facă? Toată fiinţa ei o îndemna să nu se întoarcă în casa în care fusese atât de nefericită, dar nu putea să nege faptul că era soţia lui si avea anumite responsabilităţi. Viitorul i se prezenta în culori sumbre. Era căsătorită de numai sase luni si, în cel mult doi ani, va fi pusă în situaţia

de a avea grijă de un bărbat invalid si de doi copii minori.

Trebuia să se întoarcă. Simţul datoriei o împiedica să ia altă decizie.

-Mă întorc acasă, o anunţă ea pe Cora, fără să-i arate scrisoarea care, în ciuda voinţei ei, o impresionase. Phillip e bolnav... foarte bolnav si trebuie să mă întorc.

Cora observă că ceva o măcina pe tânăra femeie, dar nu încercă s-o reţină. Ştia că locul unei soţii era lângă bărbatul ei si nu-si pierduse speranţa că, într-o zi, Gail si Phillip vor fi fericiţi.

Nu-i trimise nici un mesaj lui Phillip, ci preferă să se ducă acasă pe neanunţate. Îi găsi pe copii în camera de zi, făcându-si temele, în timp ce tatăl lor stătea lângă foc. Era puţin palid, dar părea în putere si n-avea nevoie să stea în pat, asa cum ar fi crezut ea.

- Sper că te simţi mai bine, Phillip, îi spuse ea, foarte calmă.

- Mulţumesc, mulţumesc! Acum, că te-ai întors, totul o să fie bine!

Respiră usurat si o luă în braţe, sărutând-o, fără să ţină cont de privirile uimite ale copiilor.

- Gail, scumpa mea! Te-ai întors la mine...

Ea acceptă îmbrăţisările si sărutările, dar nu-i răspunse ca altădată. Inima, mintea si corpul ei nu mai asteptau cu nerăbdare atingerile soţului ei si se surprinse luând parte la această scenă cu detasare, ca un spectator. Dar stia că decizia de a se întoarce acasă însemna că-si doreste ca relaţia lor să funcţioneze, asa că se strădui să-i zâmbească si-l sărută pe obraz. Noaptea pecetlui împăcarea lor, dar Gail simţea că ceva fusese iremediabil pierdut.

La micul dejun, Gail aduse în discuţie starea sănătăţii lui.

- Mă bucur că te simţi mai bine decât aş fi crezut, remarcă ea, privindu-l în timp ce mânca o masă foarte consistentă.

Încă nu-şi reluase serviciul, pentru că primise un certificat medical care-l scutea de acest lucru.

- Medicul specialist ţi-a dat certificatul? întrebă ea.

- Nu. Mi-a fost atât de rău într-o dimineaţă, încât doamna Briggs l-a chemat pe doctorul Fenning. El mi-a dat certificatul, dar i-am spus că nu e nevoie să mai treacă pe aici. La ce bun? {tiu verdictul, iar doctorul Lockson mi-a prescris şi un regim. Adică, mi-a spus ce am voie să mănânc şi ce nu. O să găseşti lista pe undeva prin bucătărie... I-am dat-o doamnei Briggs.

Înainte să plece la serviciu, Gail discută cu menajera despre regimul lui Phillip.

- Nu ştiu ce fel de specialist e, dar cred că nu s-a ocupat niciodată de o gospodărie, îi spuse aceasta.

Doamna Briggs nu se arătase surprinsă de întoarcerea ei, iar Gail îi era extrem de recunoscătoare pentru acest lucru.

- Poate că pe el nu-l interesează banii, dar eu nu ştiu cum o să mă descurc.

Gail se strâmbă când văzu lista - pui, somon, limbă de mare, scoici, ouă, fructe, smântână.

- A uitat să treacă şampania, comentă sarcastic Gail.

Cum să-şi permită să cumpere asemenea alimente pentru Phillip? {i, mai ales, pentru ce perioadă?

- Am comandat un pui astăzi, doamnă. Numai pentru domnul Westing, pentru că eu şi copiii o să mâncăm tocană de vită cu legume. Dumneavoastră doriţi pui?

- În nici un caz, doamnă Briggs! Cât a costat?

- Aproape o liră. Îmi pare rău, dar n-am găsit mai ieftin. Iar domnul Westing mi-a spus să iau un pui mai mare, pentru că nu vrea ca a doua zi să mănânce resturile.

- O să ne descurcăm, spuse ea.

Plecă la galerie, dar în cursul serii decise să discute cu Phillip despre alimentaţia lui.

- Regimul acesta e foarte scump.

- Ştiu. Îmi pare rău, dar n-am ce face.

- O să am nevoie de ajutorul tău, spuse ea răspicat, stiind cum se terminau întotdeauna discuţiile pe teme financiare.

-Draga mea, mă simt neputincios! Sunt gata să-ţi dau tot ce am, dar nu pot să-ţi dau mai mult decât am.

Gail auzise această frază de atâtea ori, încât se săturase.

-În cazul acesta, o să-i cerem domnului Templar să ne amâne puţin cu plata ratelor.

- Nu se poate! interveni el, rapid. Casa aceasta reprezintă garanţia ta, în cazul în care mi se întâmplă ceva, asa că trebuie să fac tot posibilul să termin de plătit acel împrumut.

- Dar există asigurarea de viaţă, îi aminti ea, stânjenită că trebuia să discute despre dispariţia lui.

El zâmbi si ridică din umeri.

- Îmi pare rău, draga mea...

Ea se încruntă.

- Ai încheiat poliţa aceea, nu-i asa? I-ai promis domnului Templar că o să faci acest lucru înainte să ne căsătorim.

- Adevărul este că n-am încheiat-o. N-am putut, pentru că am cheltuit prea mult cu renovarea casei.

- Dar eu am plătit jumătate!

- Asa ai crezut, pentru că nu ţi-am spus niciodată cât a costat totul cu adevărat.

Gail se gândi că nu-i stătea în fire să procedeze asa, dar nu insistă.

-Ar fi trebuit să faci asigurarea la început, când aveai bani. Cu renovarea casei ne-am fi descurcat.

-Lui Templar îi este usor să vorbească despre asigurări, poliţe de viaţă si altele... El e bogat si n-are copii!

-Aşadar, dacă tu ai muri, eu şi copiii n-am rămâne cu nimic?

-Nu, spuse el, morocănos.

Ea nu mai comentă, dar mulţumi în gând pentru faptul că ratele la casă erau plătite la zi. În caz contrar, puteau rămâne cu toţii fără un acoperiş deasupra capului de vreme ce, în cel mult doi ani, Phillip va fi în imposibilitate de a munci.

-Discutam despre regimul tău, îi aminti ea. Dacă nu poţi să mă ajuţi, ce-o să facem? Dacă trebuie să mănânci numai pui, somon, fructe şi toate celelalte nebunii, noi ce-o să facem? După cum ştii, salariul meu a scăzut considerabil, şi mai trebuie s-o plătesc şi pe doamna Briggs.

El o bătu pe mână.

-Nu-ţi mai face griji. Rupe lista aia! O să mănânc la fel ca şi voi, şi cu asta basta!

-Dar, Phillip, doctorul a spus...

-{tiu, draga mea, dar e clar că nu se poate. Si, la urma urmei, ce mai contează, de vreme ce nu putem evita finalul? Ce mai contează doi ani? Iar dacă viaţa ta este mai grea pentru că trebuie să mă îngrijeşti pe mine...

Vocea i se frânse, iar Gail veni lângă el.

-Phillip, pot să te ajut cu ceva?

-Nu, draga mea, cu nimic. O să-mi revin imediat.

Gail nu mai discută despre acest subiect, dar în seara următoare îi servi limbă de mare, în timp ce ea mâncă

pâine cu unt şi brânză. Phillip observă acest lucru, dar nu comentă.

În ansamblu, lucrurile mergeau destul de bine între ei. Gail nu făcu nici o referire la trecut şi nu mai invită pe nimeni acasă, iar Phillip făcea eforturi să fie mai distractiv, mai amuzant. Vorbea cu ea despre subiecte altădată tabu, cum ar fi politica şi armata. Îi dădu chiar şi amănunte despre perioada în care-şi efectuase serviciul militar, subliniind întotdeauna că nici o misiune n-ar fi fost dusă la bun sfârsit fără contribuţia lui. Vorbea cu atâta lejeritate despre oamenii lui si despre tovarăsii lui, încât Gail îl întrebă ce grad avusese în armată.

El ezită si tusi, simţind privirea lui Joyce aţintită asupra lui.

-Am făcut munca unui sergent major, dar n-am fost decât caporal.

Fetiţa se încruntă, enervându-l pe tatăl ei.

- Du-te la culcare, Joyce! îi ceru el, pe un ton tăios.

Ea zâmbi semnificativ, ca si când ar mai fi auzit acele povesti, si urcă în camera ei.

-N-am fost niciodată apreciat la adevărata mea valoare, se scuză el când rămaseră singuri.

Gail începu să râdă.

- Doamne! Nu mă interesează dacă ai fost general sau un simplu soldat. Ce mai contează?

Dar îsi dădu seama că, în realitate, conta, de vreme ce soţul ei o minţea în legătură cu acest subiect.

În următoarele zile, văzu că Phillip se simţea mai bine, asa că se întrebă dacă mai era nevoie de un regim atât de strict. Copiii cresteau pe zi ce trecea si aveau nevoie de hrană consistentă. Vrând să evite o scenă neplăcută, decise să vorbească direct cu doctorul Lockson, despre care Phillip îi spusese că avea cabinetul pe strada Harley.

- Nu vă caut în calitate de pacient, îi spuse ea la telefon. Soţul meu a venit la dumneavoastră acum câteva luni si as vrea să vorbim despre starea sănătăţii lui, dacă se poate. Din păcate, nu pot să vă plătesc consultaţia. As putea să vin la dumneavoastră fără să plătesc?

Doctorul, care considera că pacientul era mai important decât banii, aprecie sinceritatea ei.

- Vă astept, doamnă. Cum aţi spus că vă numiţi?

Ea îi spuse numele pe litere si adăugă:

- Soţul meu a venit la dumneavoastră în ianuarie, dar nu stiu data exactă.

- O să caut fişa până veniţi.

Dar la cabinet o aştepta o mare surpriză.

- Cred că e o greşeală, doamnă Westing, îi spuse cu blândeţe doctorul. Nu am nici o fişă cu numele soţului dumneavoastră şi sunt sigur că nu l-am consultat.

Ea făcu ochii mari, uimită peste măsură.

- Dar... Sunt sigură că mi-a spus numele dumneavoastră. Altfel, de unde aş fi ştiut să vin aici? I s-a făcut rău la serviciu, iar doctorul care i-a acordat primul ajutor l-a trimis la dumneavoastră.

- Si care a fost diagnosticul?

- Artrită reumatoidă. Sunteţi specialist în această boală?

- Da, spuse el, nedumerit. La ce firmă lucrează?

- „Bradey şi Fii", pe strada Lithower.

Doctorul îşi consultă din nou agenda şi găsi o carte de vizită.

- Da, am consultat pe cineva de la acea firmă în ianuarie. O femeie de serviciu a avut un accident şi a fost suspectă de artrită, aşa că mi s-a cerut părerea. Sunt sigur că n-a fost vorba de un bărbat!

- Mi-a spus că i-aţi recomandat un regim alimentar strict şi că i-aţi spus că va mai avea cel mult doi ani de viaţă activă.

Gail scoase din geantă lista cu alimente şi i-o înmână. Doctorul o citi atent şi i-o înapoie zâmbind.

- Îmi pare rău, doamnă Westing. Stiţi ce cred? Că soţul dumneavoastră a făcut o glumă, o farsă... Duceţi-vă acasă şi spuneţi-i că aţi descoperit totul.

Gail ieşi din cabinetul doctorului complet confuză. Care era explicaţia? Era posibil? Nu... nu se putea s-o păcălească încă o dată! Oare inventase totul ca s-o facă să se întoarcă la el? Îşi aminti de seara în care se prefăcuse că leşină, precum şi comentariile copiilor. Iar mai târziu, pretinsese că vorbea în somn, numai ca să-i demonstreze că problema banilor nu-l lăsa să se odihnească.

Acum, fusese nevoit să pună la cale un plan mai complex, menit s-o facă să se întoarcă acasă. Câte probleme îşi făcuse cât aflase că exista riscul să rămână invalid! Cât de mult se chinuise să facă rost de alimentele scumpe, în timp ce ea si copiii mâncau numai pâine cu unt, brânză si ceai. În unele seri, se culcaseră flămânzi, dar acceptaseră acest sacrificiu pentru ca el să se însănătosească.

Ce usor fusese păcălită! Când o văzuse înapoi, se bucurase pentru că planul lui reusise.

Gail se duse acasă, hotărâtă să se răzbune pe el.

Înainte să plece, doamna Briggs pregătise friptură de pui pentru Phillip si macaroane cu brânză pentru Gail si copii. Dar ea luă numai friptura de pui, o aseză pe masă si începu s-o porţioneze, desi, de obicei, Phillip făcea singur acest lucru.

- Să aduc macaroanele? întrebă Gail.

-Nu, draga mea. În seara asta o să mâncăm cu toţii pui. Îmi pare rău că nu avem destule legume, dar am făcut cartofi pai si sper să vă placă.

Phillip o privi uimit, dar nu obiectă.

- Foarte bine! Să sărbătorim! O să mâncam toţi din

friptura mea? Gail, văd că tai tu...

- Da.

Şi asa făcu, împărţind în patru părţi egale tot puiul din farfurie.

- Dar n-a mai rămas nimic pentru mâine! observă Joyce. Ce-o să facă tata?

-Ai dreptate. Astăzi el ne-a oferit din mâncarea lui, iar mâine o să-i oferim noi din mâncarea noastră. Asa e corect, nu?

Nimeni nu răspunse, iar masa se desfăsură într-o tăcere apăsătoare.

După ce copiii se duseră la culcare, Gail îi dădu soţului ei sansa de a-i spune adevărul, pentru că spera să-l audă spunând că totul fusese o glumă.

- Phillip, cum îl chema pe doctorul de pe strada Harley? Cel care ţi-a pus diagnosticul si ţi-a dat regimul.

- Lockson, răspunse el. Harwood Lockson.

- Esti sigur?

El se îmbujoră si o privi indignat.

- Sigur că da! Crezi că sunt atât de prost? Dar care e rostul acetsui interogatoriu?

Ea îl privi fix câteva secunde, apoi se întoarse şi plecă din cameră, simţind că i se face rău de la stomac. Din acel moment, regimul cu alimente scumpe încetă. Phillip nu puse nici o întrebare, iar Gail nu-i oferi vreo explicaţie.

***

La puţină vreme după acest episod, Gail descoperi că era însărcinată. O vizită la doctor îi confirmă bănuielile, dar amână momentul în care urma să-i spună lui Phillip. Se temea de reacţia lui, pentru că, la începutul căsătoriei lor, avuseseră o discuţie pe această temă.

- Vreau un copil, îi spusese ea atunci.

Acest lucru i se păruse de la sine înţeles, aşa că răspunsul lui o luase prin surprindere.

- Nu vor mai fi alţi copii, Gail.

- Cum adică, alţi copii? Eu n-am nici unul!

- Nu, dar eu am doi şi sunt de-ajuns.

- Ţin foarte mult la copiii tăi, dar nu sunt sânge din sângele meu. Vreau să am un copil al meu şi sper să nu aştept prea mult pentru asta.

- Mă tem c-o să fii foarte dezamăgită, îi spusese el, lăsând impresia că nu acceptă să fie contrazis. Îmi spui mereu că trebuie să fac mai multe pentru copii, că au nevoie de haine, de jucării, de o educaţie mai bună. Cum sugerezi să facem faţă cheltuielilor unui al treilea copil?

În cele din urmă, Phillip adusese un argument dureros, iar Gail îl primi ca pe o insultă îngrozitoare:

- Crezi că vreau să fiu tatăl nepotului lui Jeremy Marlin? Al acelui hoţ şi escroc care n-a avut curajul să-şi primească pedeapsa?

Gail nu-l iertase niciodată pentru acele cuvinte, deşi fusese nevoită să-i ierte multe alte răutăţi şi insulte.

De aceea, păstră secretul zile, săptămâni si luni în sir si-i spuse soţului ei numai atunci când devenise imposibil să se mai ascundă.

Înainte să-i spună lui, îl anunţă pe Jeffrey Templar, pentru că era sigură că avea să se bucure pentru ea. În plus, într-un colţ al minţii ei încă exista temerea că Phillip nu-i spusese adevărul în legătură cu plata ratelor pentru casă.

Din fericire, de această dată nu avea motive de îngrijorare, deoarece plăţile fuseseră făcuse cu regularitate, lună de lună.

- Ar fi trebuit să treci casa pe numele tău, îi spuse Templar. Desi Westing a făcut plăţile în fiecare lună, în realitate banii sunt ai tăi. Fără tine, toţi banii lui ar fi fost cheltuiţi pentru gospodărie si întreţinerea casei. I-am spus chiar si lui într-o zi, când începuse să-mi vorbească despre

casa lui. E a ta, Gail! Sau asa ar fi trebuit să fie... Nu-ţi ascund că, dacă ar fi fost pe numele tău, nu ţi-as mai fi cerut banii înapoi. Dar lui Westing nu vreau să-i dau nimic!

Ea zâmbi cu amărăciune. Ar fi fost minunat să aibă o casă a ei, mai ales acum, când stia că trebuia să renunţe la slujba de la galeria Hannam.

-Asa vorbeste Phillip, dar stie cum stau lucrurile. E constient că n-ar fi putut să plătească trei lire pe săptămână, dacă eu n-as fi preluat toate celelalte cheltuieli ale casei. Dar vom fi nevoiţi să facem alte aranjamente, pentru că, în curând, nu va mai putea să plătească cele trei lire pe săptămână. O să renunţ la slujba de la Hannam, pentru că... O să am un copil, Jeffrey.

Cuvintele acestea simple ascundeau visele, speranţele, bucuria si teama pe care fiecare femeie îsi dorea să le trăiască măcar o dată în viaţă.

Privirea lui Jeffrey se îmbună, iar un zâmbet cald îi apăru pe buze.

-Draga mea, sunt foarte fericit pentru tine. Nu puteai să-mi dai o veste mai bună! Când o să nasti?

-În decembrie. Poate o să fie un cadou de Crăciun...

-Mă bucur. Acum o să trebuiască să ai mai mare grijă de tine.

-Încă nu i-am spus lui Phillip. Când o să vină aici, ca să discute cu tine despre un nou plan de restituire a împrumutului, nu-i spune că ai aflat înaintea lui, bine?

-Sigur că nu, aprobă el.

După plecarea ei, Jeffrey regretă că fusese primul care aflase. Cel căruia ar fi trebuit să-i spună era soţul ei, iar dacă n-o făcuse, însemna că lucrurile nu mergeau bine între ei.

Phillip nu reacţionă atât de rău pe cât crezuse Gail.

- N-o să pretind că sunt încântat, spuse el. Dar, dacă asta e situaţia, o s-o accept. Nu ştiu cum s-a întâmplat...

Bănuiesc că astfel de accidente pot să apară în toate familiile.

Câteva zile mai târziu, Phillip o anunţă pe doamna Briggs că nu mai era nevoie de serviciile sale, deoarece Gail urma să renunţe la slujba de la galerie. Cu toate acestea, nu era dispus să-i acorde soţiei lui suma pe care i-o plătea fostei menajere, cu toate că, în scurtă vreme, urma să apară un alt membru al familiei.

- Nu am bani, i-o reteză el scurt, când Gail îi ceru bani să cumpere lână şi material pentru scutece. Fă şi tu ca alte femei - economiseşte din chletuielile zilnice.

- Dar nu se poate, Phillip! Abia îmi ajung banii! Factura de gaz e mai mare în fiecare lună...

-Atunci, consumă mai puţin! Eu n-am nevoie!

- Ba dai drumul la foc în fiecare dimineaţă, când te îmbraci!

- Doar n-o să îngheţ pentru ca tu să poţi cumpăra diferite prostii, zise el, îndepărtându-se.

Ea renunţă, pentru că nu voia să se certe cu el. Stia că, spre binele copilului, trebuia să fie calmă, liniştită. Acest copil avea s-o recompenseze pentru toate lucrurile pe care nu le avusese în viaţă. Era copilul ei, numai ai ei! Nu era al lui Phillip, pentru că el nu se arăta deloc interesat de el. Îi demonstră foarte clar acest lucru într-o seară când Gail îi povesti, foarte încântată, cum evolua sarcina şi prin ce stări trecea.

-Ai zice că eşti prima femeie din lume care naşte, o repezi el, încruntat.

- E primul meu copil!

- Pentru mine nu e o noutate, îi spuse el tăios.

Gail nu-i mai vorbi niciodată despre copil, păstrând doar pentru ea visele, speranţele, planurile ei de viitor. Într-adevăr, acest copil era doar al ei!

Mai avea ceva bani din ceea ce-i dăduse Kip şi, chiar

dacă nu voia să apeleze la ei, ştia că numai aşa putea să cumpere tot ce-i trebuia pentru copil.

Nu-l mai văzuse pe Kip de când se căsătorise, cu toate că, în momentele cele mai grele, avusese intenţia de a merge la teatru ca să-l vadă. Atunci îşi stăpânise impulsul, dar într-o zi, când se plimba prin magazinele pentru bebeluşi, ajunse lângă teatru şi se uită câteva minute la avizierul unde se anunţa o nouă premieră a lui Kip Delaney. Rămase pierdută în faţa fotografiei lui şi-şi dădu seama că bărbatul pe care-l iubise atât de mult va rămâne toată viaţa în inima ei. Oricât ar fi încercat să-l iubească pe Phillip, comportamentul egoist al acestuia o îndemnase să se gândească din nou la Kip.

Se întoarse încet şi vru să se depărteze, când se lovi de cineva. Ridică privirea şi se pomeni faţă în faţă cu Kip.

- Gail! exclamă el. Gail!

În vocea lui se simţea bucuria.

- Kip!

Simţea că lumea întreagă se învârteşte cu ea.

- Hai să bem un ceai, Gail. Nu putem să stăm aici.

O luă de cot cu un gest familiar, care o tulbură pe Gail.

- Dar nu aici, bine? Nu vreau să fiu văzută...

Privirea lui îi cercetă silueta şi pricepu motivul cuvintelor ei. Se încruntă uşor, iar Gail înţelese ce gândea.

Oconduse la maşină şi o ajută să intre, iar Gail se pomeni gândindu-se, fără să vrea, la comportamentul lipsit de atenţie şi de respect al lui Phillip - mergea înaintea ei pe stradă, urca înaintea ei în autobuz şi o lăsa să-şi caute singură un loc liber.

Kip alese o masă retrasă într-un restaurant, ca să poată vorbi fără să fie întrerupţi. Dar, după ce se asezară si comandară, rămaseră fără cuvinte, nestiind ce să-si spună.

- Draga mea Gail, spuse el în cele din urmă, fără să-si ia

ochii de la ea.

Sarcina îi dăduse o strălucire în privire, pe care n-o avusese înainte. Gail înflorise, dar nu pentru el.

- Draga mea Gail...

- Ştii, Kip?

- O să ai un copil, nu-i asa?

I se părea normal să-i vorbească direct, cu sinceritate, menţionând de la bun început cel mai important lucru din viaţa ei.

- Da.

- Esti bucuroasă, nu-i asa?

- Extrem de bucuroasă, Kip. De Crăciun.

- Acum suntem în septembrie. O, Gail...

- Ştiu, dragul meu.

Da, stia ce ar fi vrut să spună el si stia că fericirea ei ar fi fost completă dacă acel copil ar fi fost al lui Kip, nu al lui Phillip.

Dar nu voia să se gândească la soţul ei, pentru că acea oră era a lui Kip.

- Povesteste-mi despre tine, îi ceru ea.

Kip zâmbi.

- Am si eu copiii mei, chiar dacă nu sunt atât de preţiosi ca al tău. „Caruselul” se joacă încă, am avut premiera cu „George”, cu Palmer în rolul principal, si încă o premieră la teatrul Irving, „Sticla fragilă”, în care joc chiar eu.

- Am citit cronicile în ziar. Au fost bune, spuse Gail.

- Asa si asa. Criticii au fost îngăduitori cu mine, dar mai sper să scriu încă o piesă la fel de bună precum „Caruselul”. Priscilla mi-a spus că nu vrea să mai joace, pentru că vrea să aibă grijă de copii. Voi, femeile!

Gail izbucni în râs. Vorbiră despre Priscilla şi cei doi copii ai săi, despre familia Miller şi despre alte lucruri mai mult sau mai puţin importante... Toate astea, ca să nu

vorbească despre ei doi.

Înainte să plece, el o prinse de mână.

- Eşti fericită, Gail? Fericită cu adevărat?

Ea zâmbi şi dădu din cap, hotărâtă să nu-i mărturisească adevărul dintre ea şi Phillip.

- Da, Kip.

El acceptă răspunsul şi nu insistă.

- Bine, dar nu uita că am spus o dată că, dacă Phillip n-o să se poarte frumos cu tine, o să-l omor. E încă valabil!

- Nu trebuie s-o faci, răspunse ea râzând.

Îi ceru s-o lase să plece singură, de teamă că nu-şi va putea ascunde multă vreme lacrimile.

El rămase multă vreme privind pe fereastră în urma ei, cu pumnii strânşi, încruntat, fără să-şi poată alunga senzaţia că ceva nu era în regulă cu el.

- Gail, iubita mea... Dacă aş fi putut să fiu eu tatăl copilului tău...

Capitolul 10

-Vii să ne plimbăm, Gail?

Era foarte obosită. Pentru cineva care nu era obisnuită cu o astfel de muncă, curăţenia casei era extrem de epuizantă. De câteva luni, Gail mătura, stergea praful, lustruia, spăla vase si rufe, făcea toate treburile necesare într-o casă, chiar asa mică precum era a lor. Nu avea nici un ajutor si, desi starea de sănătate era bună si sarcina nu-i punea probleme, îi era foarte greu.

Acum, duminică seara, nu-si dorea decât să stea întinsă în pat. Dar Phillip, care se trezise la prânz si citise ziarul în timp ce ea pregătise masa si apoi spălase vasele, se plictisise si voia să iasă din casă.

-Poate vor să meargă copiii, încercă ea să refuze. Eu sunt cam obosită.

- Prostii! spuse el pe un ton poruncitor. Nu vreau să merg nicăieri cu copiii. În plus, ai stat toată ziua în casă, asa că puţină miscare o să-ţi facă bine.

Miscare! Era atât de obosită, că abia putea să mai meargă, dar Phillip nu cunostea compasiunea. Gail era soţia lui, asa că trebuia să meargă oriunde voia el - aceasta era logica lui.

Păşea cu grijă, cu paşi mici, pentru că simţea durerea săgetând-o. În faţa ei, Phillip mergea, fără să observe că soţia lui rămăsese în urmă. Pentru el, plimbarea nu însemna şi conversaţie. În ultimele zile, nu-şi dăduse osteneala să stea de vorbă cu ea şi stătuse acasă retras, încruntat mai tot timpul.

Când văzu că Gail întârzie prea mult, se întoarse şi o găsi sprijinindu-se de un gard.

-Ce ai? întrebă el, cu grosolănie.

Adesea, Gail se întrebase dacă o ura sau, pur şi simplu,

îi era prea greu să fie politicos cu ea.

-Mi-e rău.

-Probabil că ai mâncat prea mult, mormăi el, deşi nu-l interesa niciodată dacă ea mâncase sau nu.

Ea nu luă în seamă cuvintele lui.

-Aş vrea să ne întoarcem.

El se răsuci pe călcâie şi porni spre casă, fără s-o ajute, lăsând-o să-şi târască picioarele cu mare greutate. Gail se simţea rău şi se temea să nu leşine pe stradă. În acea seară răcoroasă de octombrie, nu era nimeni pe stradă şi se înfiora la gândul că vor trece câteva ore până o va găsi cineva. În mod evident, Phillip era decis s-o ignore, supărat că îşi întrerupsese plimbarea.

Reuşi să ajungă acasă şi văzu că el îi lăsese uşa de la intrare deschisă. Urcă în camera lor şi se prăbuşi pe pat îmbrăcată, prea slăbită să-şi scoată pardesiul. Pierdu noţiunea timpului şi-i auzi la un moment dat pe copii ducându-se la culcare.

În cele din urmă, Phillip intră în dormitor, aprinse lumina şi o privi cu uimire.

-Am crezut că te-ai culcat, îi spuse el, încruntat.

Gail înţelese că era supărat pentru că fusese lăsat singur atâta timp, dar îşi spuse că ar fi putut să urce să vadă cum se simte sau dacă are nevoie de ceva.

- Mi-e foarte rău, sopti ea.

El mormăi ceva, drept răspuns, după care începu să se dezbrace, fără să-i mai acorde atenţie. Înţelegând că n-avea de gând s-o ajute, Gail se ridică din pat si se chinui să se dezbrace. Îi era frig si ar fi avut nevoie de o sticlă cu apă caldă, dar nu îndrăznea să-i ceară asta. Nimeni nu-i cerea astfel de lucruri lui Phillip Westing, cu atât mai puţin soţia

lui.

Reusi să adoarmă, dar se trezi de câteva ori în timpul nopţii, chinuită de durere. Cel mai mult o îngrijora faptul că nu înţelegea cauza acestei dureri. Spre dimineaţă, durerea deveni atât de puternică, încât Gail îl trezi pe Phillip.

- Îmi pare rău, dar nu mă simt bine...

El se ridică, se uită nedumerit în jur, apoi aruncă o privire la ceas. Văzând că mai era o oră până la momentul când ar fi trebuit să se trezească, se întoarse cu spatele la ea si se culcă la loc.

Gail aşteptă câteva minute, după care se ridică cu greu din pat si se duse în camera lui Joyce.

- Draga mea, nu mă simt bine. Vrei să pregătesti tu micul dejun astăzi? Şi să încălzesti apa pentru tatăl tău? Eu mă duc înapoi în pat.

Când Joyce intră în cameră să-l trezească pe tatăl ei, acesta se uită mirat către Gail.

- N-ai de gând să te ridici din pat?

- Nu. Ti-am spus asta mai devreme, când te-am trezit. Mi-e foarte rău.

El privi spre chipul ei palid, apoi pufni nemulţumit.

- Ştii ce ţi se întâmplă, nu-i asa? Ai intrat în travaliu.

Gail înghiţi cu greu si făcu ochii mari. Nu-i trecuse prin cap această idee, pentru că mai erau două luni până la momentul când ar fi trebuit să nască.

- Dar e prea devreme, sopti ea.

- Înseamnă că o să pierzi sarcina, spuse el pe un ton neutru. După ce mă îmbrac, o să mă duc să-i telefonez doctorului.

Dar îsi dădu seama că nu mai putea întârzia, asa că o trimise pe Joyce la vecini, ca să-l cheme pe doctor.

Cu câteva luni în urmă, Phillip spusese că Gail nu are nevoie să se interneze în spital ca să nască şi putea foarte bine să rămână acasă, în patul ei, ajutată doar de o moaşă.

Dar ea, pentru prima oară, pusese piciorul în prag şi insistase să meargă la spital, dorind să scape câteva zile de grijile casei.

Doctorul sosi foarte repede şi, după ce o consultă, îi spuse că trebuia să meargă de urgenţă la spital, pentru că apăruseră complicaţii.

Ea îl prinse de mână.

- Doctore Fenning, n-o să-mi pierd copilul, nu?

- Nu, draga mea. E în ordine, o să am grijă de tine.

În timp ce era dusă la ambulanţă, doctorul îi spuse lui Phillip că situaţia era foarte gravă şi că era posibil să-l piardă pe unul dintre ei, dacă nu pe amândoi.

- O să fac tot ce-mi stă în puteri, domnule Westing.

- Faceţi ce vreţi! fu răspunsul lui.

La spital, o asistentă îl invită pe Phillip să aştepte într-o rezervă mică, neocupată.

- Nu vă faceşi griji, domnule Westing, îi spuse ea pe un ton liniştitor. Soţia dumneavoastră e pe mâini bune. E tânără şi puternică... Sigur, pot apărea complicaţii, dar doctorul va face tot posibilul.

- Cât credeţi că o să dureze? întrebă el.

- Cam o oră. Dacă se întâmplă ceva... O să vă anunţăm.

În următoarea oră, doctorul şi asistentele se chinuiră să-i salveze pe Gail şi pe copilul ei, dar nu reuşiră acest lucru. În final, numai mama fu salvată.

- Du-te şi anunţă-l pe soţul ei, îi spuse doctorul unei asistente. Stia că e o situaţie delicată, dar o să fie mulţumit când o să afle că soţia lui a fost salvată. Cred că e îngrozitor de agitat!

Dar asistenta găsi rezerva goală. O altă soră îi spuse că Phillip Westing plecase la numai cinci minute după ce soţia lui fusese dusă în sala de naşteri.

Într-adevăr, Phillip plecase acasă, mâncase un mic dejun sănătos, după care plecase la serviciu. Se oprise la

cineva de la care trebuia să ia niste acte, asa că cei de la spital avură nevoie de câteva ore ca să-l găsească si să-l anunţe că soţia lui trăia, dar copilul lor, nu.

Acesta era cel de-al doilea lucru pentru care Gail nu avea să-l ierte niciodată. Indiferenţa faţă de ea în momentul în care se zbătea între viaţă si moarte, faţă de copilul lor, spunea totul despre adevăratul lui caracter. În sfârsit, Gail înţelese cât de importantă era în mintea si în inima celui care jurase să-i fie alături pentru totdeauna.

Primul ei vizitator fu Priscilla. În ambulanţă, Gail îi ceruse lui Phillip să-i spună unde era si ce i se întâmplase, dar nu crezuse că avea să facă acest lucru. N-ar fi trebuit să primească vizitatori, dar asistentele erau atât de socate de indiferenţa manifestată de soţul ei, încât îi permiseră Priscillei să intre pentru câteva minute. Aceasta îi adusese un buchet de garoafe roz pe care le puse lângă pat.

-Mulţumesc, sopti Gail.

Închise ochii si nu mai spuse altceva, iar Priscilla îsi dădu seama că era mai bine s-o lase singură. Durerea pricinuită de pierderea copilului era mult prea mare; în plus, vederea Priscillei îi amintea că aceasta avea doi copii si un soţ iubitor, în timp ce ea n-avea nimic. Nici măcar amintiri fericite...

Phillip veni la ea spre seară. Rămase stingher lângă patul ei, iar Gail nu stia si nici nu-i păsa ce simţea ori ce gândea. Privi florile care umpluseră salonul - garoafele roz de la Priscilla, crizantemele rosii care aveau cartea de vizită a lui Jeffrey Templar si un buchet de trandafiri albi. N-avea carte de vizită, dar Gail stia că era din partea lui Kip. Probabil că Priscilla îi anunţase pe cei doi, iar primul lor gând fusese acela de a-si arăta sprijinul si afecţiunea.

Phillip, în schimb, venise cu mâna goală.

-Îmi pare rău că nu ţi-am adus flori, draga mea. Am fost la două florării, dar nu mai aveau nimic de vânzare.

Gail zâmbi slab, fără să-l privească. Stia că, peste drum de biroul lui, era o florărie foarte mare, unde era imposibil să se epuizeze toate tipurile de flori. Nu comentă, pentru că era bucuroasă că nu-i adusese nimic. Dată fiind situaţia, i s-ar fi părut
o insultă.

După câteva minute, când Phillip îi spuse că ar fi mai bine să plece, Gail nu se mai putu abţine şi-l întrebă:

- Te bucuri că bebeluşul meu a murit, nu-i aşa, Phillip? întrebă ea, cu o voce dură.

- Poate că e mai bine aşa...

Era mai liniştit văzând că ea deschisese acest subiect, pentru că arăta că nu suferea atât de tare.

- O să-ţi revii foarte repede, ai să vezi.

- Nu mai vreau un alt copil, spuse ea. Nu mai pot să trec prin aşa ceva.

El înţelese că se referea la travaliu şi la durerile cumplite ale naşterii, dar Gail ar fi făcut faţă oricăror dureri fizice. Ceea ce nu mai putea suporta era indiferenţa şi răceala lui. Nici un copil nu merita să fie adus pe lume într-o asemenea familie.

Phillip acceptă decizia ei cu zâmbetul pe buze.

Ce darnic era destinul cu el, se gândi Gail. Totul ieşea aşa cum îşi dorea el!

- Mă bucur că ai ajuns la concluzia că nu merită, spuse el. La urma urmei, avem deja doi copii. E suficient, în zilele astea! Fă-te bine repede şi vino acasă.

Dar ea ştia că îşi dorea acest lucru pentru că se gândea la confortul lui, şi nu la starea ei de sănătate.

Peste două zile, Gail primi vizita lui Jeffrey Templar. Bunătatea şi amabilitatea lui o făcură pe tânăra femeie să

plângă, pentru prima dată de la pierderea copilului ei.

Îi luă mâna şi, fără să-şi dea seama, i-o trase lângă obrazul ei.

- Draga mea! Îmi pare atât de rău...

Ea nu-şi reţinu lacrimile în faţa acestui bărbat puternic şi cumsecade, care-i sărise întotdeauna în ajutor. Practic ca intotdeauna, el se asigură că nu avea nevoie de ceva.

- Nu, Jeffrey, mulţumesc. Ca întotdeauna, eşti foarte bun cu mine.

- Exagerezi!

Stiind că-i avea alături pe Priscilla şi pe Jeffrey, Gail nu se mai simţea singură pe lume.

Îşi reveni destul de repede, aşa că în trei săptămâni se întoarse în casa pe care o considera acum închisoarea ei. După o scurtă perioadă în care păruse mai amabil, Phillip reveni la comportamentul lui obişnuit.

Una din meschinăriile lui foarte greu de suportat era micşorarea continuă a banilor pentru cheltuielile casei. La sfârşit de săptămână, îi făcea socoteala pentru fiecare bănuţ cheltuit şi-i reproşa cheltuielile pe care le considera inutile, astfel că în săptămâna următoare micşora suma. Curând, Gail se trezi în faţa unui coşmar căruia nu ştia cum să-i mai facă faţă şi încercă să-şi recapete slujba de la galeria Hannam.

- Îmi pare rău, domnişoară Marlin, îi spuse domnul Hannam, care i se adresa aşa chiar şi după căsătorie. Afacerea nu merge prea bine şi nu-mi permit să plătesc încă un salariu. Se pare că oamenii nu mai sunt interesaţi de antichităţi. Dar dacă ai accepta să lucrezi pe bază de comision, mi-ar plăcea foarte mult să revii la noi.

- Sunt gata să fac orice, spuse ea, recunoscătoare.

Descoperi foarte repede că banii pe care îi câştiga, chiar dacă nu

reprezentau un venit regulat, o ajutau să le cumpere haine copiilor şi să se descurce în săptămânile dificile.

Dar Phillip află că îşi recăpătase slujba. Cel care îi spuse era un partener de afaceri.

- Cred că o cunosc pe soţia ta, Westing. Nu lucrează pentru Hannam? Săptămâna trecută, un prieten de-al meu a cumpărat de la ea niste tipărituri pe care le căuta de multă vreme, iar ea a fost recunoscătoare pentru comisionul primit.

Phillip nu comentă, dar, în aceeasi seară, Gail văzu semnele care prevesteau furtuna si trimise copiii mai devreme la culcare.

Şi avu dreptate, pentru că nu trecu mult până când Phillip o acuză de tot ce-i trecu prin minte - înselătorie, hoţie, subminarea autorităţii lui în faţa copiilor, neglijarea căminului. O acuză chiar si că avea o aventură cu domnul Hannam, în ciuda faptului că acesta trecuse de saizeci de ani si era bunic.

Gail încercă în zadar să-i explice, să se dezvinovăţească, dar el nu era dispus să asculte.

- Mă întreb dacă stii cât de mult te urăsc! strigă ea, furioasă.

- Da, stiu. Mi-ai arătat foarte clar! Stai cu mine numai pentru că sunt obligat să te întreţin! Ai prefera să fii văduva si nu soţia mea, nu-i asa? Femeie ticăloasă ce esti! De ce nu scapi de mine? Uite, ia cuţitul ăla! Hai, să văd dacă ai curaj!

Împinse cuţitul către ea, însă Gail se feri.

- Aha! N-ai curaj! Preferi să mă înseli pe la spate, nu?

Cearta dură încă o oră, timp în care o acuză si o enervă intenţionat, stiind că era iute la mânie. La un moment dat, Gail îsi dădu seama îngrozită că era în stare să facă ceea ce o îndemna el, asa că iesi în fugă din cameră si din casă. Nu

voia decât să fie cât mai departe de el, să nu-i mai vadă chipul dur si zâmbetul batjocoritor.

Fără haină si încălţată cu pantofi subţiri, Gail hoinări ore în sir prin ploaie, pe străzile întunecate, după care se întoarse acasă cu inima cât un purice, crezând că-l va găsi treaz si gata de o nouă ceartă.

Dar el n-o asteptase. Fără să-i pese unde era si în ce stare se găsea, se culcase si dormea foarte linistit.

Dimineaţa, Gail avea temperatură si frisoane, dar se ridică din pat ca de obicei. Pregăti micul dejun pentru copii si-i trimise la scoală, după care îi făcu si lui de mâncare. Phillip nu mânca o dată cu copiii, pentru că voia să stea în pat cât mai mult. Gail îi atrăsese atenţia că se consuma prea mult gaz pentru că pregătea micul dejun de două ori, însă el nu voise s-o asculte.

El nu-i spuse nimic, dar îi aruncă o privire triumfătoare, ca şi când ar fi vrut să-i demonstreze că el avusese dreptate.

A doua zi, era atât de răcită, încât nu era în stare să se ridice din pat. Phillip se văzu pus în situaţia de a-şi pregăti singur micul dejun ori de a mânca ceea ce-i lăsase Joyce. Fetiţa îi adusese o cană de ceai lui Gail, dar Phillip nu se obosi s-o întrebe dacă avea nevoie de ceva.

În acea seară, când se întoarse acasă, Phillip spuse că nu se simţea bine şi tuşea ostentativ ori de câte ori de apropia de dormitorul în care stătea Gail. Ea oftă, ştiind ce avea să urmeze.

Phillip nu se ridică din pat în dmineaţa următoare şi spuse că era răcit. Pentru că nu se putea ca amândoi să stea în pat, Joyce se oferi să rămână acasă, dar Gail ştia că fetiţa învăţa din greu ca să obţină o bursă, aşa că o trimise la şcoală. Se ridică din pat, în ciuda faptul că era foarte slăbită, şi făcu treburile zilnice prin casă. El se plânse de

„boala lui gravă”, dornic să fie compătimit, dar Gail nu-i mai făcu pe plac.

Partea bună a faptului că sursa ei de venit fusese descoperită era aceea că nu mai trebuia să se ascundă. Accceptă toate slujbele care
i se propuseră şi începu să lucreze şi cu unul din muzeele importante, bucurându-se că venea în contact cu oameni plăcuţi şi educaţi.

Îl ignoră din ce în ce mai mult pe Phillip, nu-i mai păsa dacă îi dădea tot mai puţini bani pentru cheltuielile casei, dar îl dispreţuia pentru că nu voia să-şi asume responsabilităţile unui cămin. În timp ce ea plătea pentru aproape tot, el îşi punea banii deoparte şi cheltuia numai pentru haine şi ţigări. Îi spusese o dată că, atunci când se ducea cu băieţii la bar, pleca înainte să-i vină rândul să plătească. Atunci nu-l crezuse, dar acum era sigură că aşa proceda.

Casa lor, considerată, nu cu mult timp în urmă, un lux faţă de vechea locuinţă insalubră a lui Phillip, deveni curând nesatisfăcătoare - era prea mică, prea înghesuită, prea departe de drumul principal. Hotărât să se mute, Phillip aduse un argument foarte rezistent: acum putea să participe si ea la cheltuielile casei, iar o menajeră ar scuti-o de o mare parte a treburilor zilnice.

În timpul negocierilor pentru noua casă, Jeffrey Templar se convinse că prima lui părere despre Phillip fusese corectă. Westing susţinea că el plătise singur ratele către Templar si avea chitanţe care dovedeau acest lucru; ca atare, Gail n-avea nici un drept de proprietate asupra acelei casei si nici asupra celei care urma să fie cumpărată.

Ea nu-l contrazise si, din nou, Phillip avu câstig de cauză, dar îsi pierdu orice urmă de respect faţă de el.

Pentru noua casă, era nevoie de un avans mai mare, asa că, într-o seară, Phillip o invită pe Gail la o cină

romantică. Fusese plăcut surprinsă, dar îsi dădu seama că totul avea un motiv foarte clar - soţul ei voia să împrumute de la ea două sute de lire.

Aceasta era suma pe care ea reusise s-o economisească, pentru un scop pe care nu voia să-l recunoască nici măcar faţă de ea însăsi, si stia că el aflase acest lucru pentru că umblase prin actele ei.

-Am simţit de mult că această casă nu e destul de bună pentru tine, draga mea.

Oare chiar îsi închipuie că-l cred? se întrebă în gând Gail.

- Dar e o problemă. Trebuie să achităm în întregime împrumutul faţă de Jeffrey Templar. Nu-mi place deloc bărbatul ăsta! Nu stiu ce are cu mine si nu-mi place cum se poartă cu tine...

Gail sări în apărarea lui Jeffrey.

- Nu vorbi prostii, Phillip. Domnul Templar mă consideră ca si fiica lui!

El nu credea tot ce-i spunea ei, dar o făcea adesea pentru a o enerva si a-i arăta că era nemulţumit de ea. Adevărul era că ura faptul că era atât de eficientă si se temea de succesul ei.

-Prefer să am datorie la o bancă, decât la Jeffrey Templar, spuse el, iar Gail nu mai comentă.

Se mutară în casa nouă, iar ea avu impresia că lucrurile se schimbă în bine. Phillip era mulţumit de camerele mari, îi plăcea faptul că aveau o poziţie mai bună şi începu să se mândrească în faţa tuturor cu noua lor locuinţă.

Perioadele de tăcere erau din ce în ce mai scurte şi mai rare. Critica guvernul pentru orice acţiune sau decizie, iar când îi povestea despre comportamentul său de la serviciu, Gail îşi dădea seama că atât colegii, cât şi conducerea firmei îl urau.

- Dacă eu aş fi atât de nepoliticoasă cu şefii mei, nu m-

aş mira să fiu concediată, îi spuse ea într-o seară, când el îi spuse cum îi răspunsese domnului Bradey.

El pufni.

- Tu eşti preş în faţa şefilor, îi spuse el. Ai uitat câte ore suplimentare ai muncit pentru ticălosul ăla de Delaney, fără să fii plătită?

Gail luase decizia de a nu se mai certa cu el, mai ales din pricina lui Kip.

De-a lungul anilor, se întrebase adesea de ce rămăsese alături de el atâta timp, de ce suportase insultele, răutăţile şi umilinţele, de ce îi permisese s-o domine în cei mai frumoşi ani ai tinereţii ei. Răspunsul stătea în cei doi copii şi în dragostea pe care o simţea pentru ei. Joyce creştea văzând cu ochii, trasformându-se într-o adolescentă înaltă şi subţire. Pentru că nu semăna deloc cu Phillip, Gail era sigură că tânăra o moştenise pe mama ei. Era inteligentă şi părea să prefere căminul unei profesii; îşi dorea să se mărite tânără şi să aibă copii. O considera pe Gail modelul ei, lucru care o obliga pe mama ei vitregă să fie foarte atentă la comportamentul său.

Hugh era complet diferit - dur, agresiv, înalt şi puternic.

Dar aveau şi perioade vesele şi chiar fericite, datorită lui Gail. Uneori, nu foarte des, mergeau la câte un spectacol. Pentru că ştia că soţia lui îşi dorea să aibă locuri bune, Phillip găsise o soluţie foarte avantajoasă - el îşi plătea biletul, în timp ce Gail le plătea pe celelalte trei. El spunea că astfel „plăteau nemţeşte”.

Capitolul 11

- La revedere, Gail. La revedere, draga mea, si mulţumesc pentru tot.

Gail o strânse usor de mână pe fiica ei vitregă, astăzi mireasă.

- La revedere, scumpo. Să fii fericită! du-te, nu-l face pe soţul tău să te astepte!

Joyce râse si se depărtă.

- Ce frumoasă e astăzi, îi spuse Gail bărbatului încruntat de lângă ea.

Phillip mormăi ceva în chip de răspuns, dar ea nu-l luă în seamă. Încetase de mult să mai ţină cont de părerile sau dorinţele lui si nu voia să lase nimic să umbrească ziua nunţii lui Joyce.

Gail, acum în vârstă de treizeci si unu de ani, arăta minunat. Era zveltă, foarte elegantă si, în ciuda experienţei căpătate în ultimii ani, nu părea îmbătrânită. Privind-o, oricine observa că era o femeie care avea multe de dăruit, dar care învăţase că avea dreptul să primească la fel de mult, la rându-i.

După ce o conduse pe sora lui la masină, Hugh reveni la Gail. Nu era la fel de înalt ca Joyce; era brunet, bine făcut si semăna în multe privinţe cu tatăl său. Gail încercase să-l schimbe şi reuşise să-l facă să fie mai vesel şi chiar să râdă de sine, lucru de neconceput pentru Phillip Westing.

Hugh o luă de braţ.

- Frumoasă ceremonie!

-Joyce a fost foarte frumoasă, nu-i aşa? Cred că o să fie fericită cu Ray.

Chiar dacă se bucura pentru Joyce, în vocea ei era o undă de tristeţe, aşa cum se întâmplă tuturor părinţilor în ziua în care copiii lor se căsătoresc.

Se plimbară prin grădină. Oaspeţii urmau să plece

curând, iar Gail avea multă treabă, aşa că profita de aceste minute de relaxare.

- Eşti obosită? o întrebă Hugh.

- Nu, dar dacă tot m-ai întrebat... Voiam să-ţi spun că am de gând să plec într-o excursie.

- Merge şi tata?

- Nu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, mai semnificativă decât orice cuvinte.

- Hugh, te simţi bine la Dickenson?

- Da, foarte bine. Bătrânul Dickenson a venit ieri şi i-am arătat ultimul meu proiect. I-a plăcut şi cred că o să se fabrice pe scară largă.

- Bravo! Cred că o să-ţi meargă foarte bine acolo. Mă bucur pentru tine şi pot să plec liniştită.

- Unde vrei să pleci?

- Nu ştiu. Oriunde! O să-mi iau şi haine elegante, şi haine sport, ca să fiu pregătită pentru orice se va ivi. Plec unde voi vedea cu ochii: Elveţia, Germania, Italia. Nu ştiu exact...

- Se pare că o să fie o excursie lungă.

- Posibil. Mă gândesc de mult la această călătorie, dar am vrut să aştept pentru că... Până când tu vei fi pe picioarele tale, iar Joyce se va căsători. Tatăl tău nu l-a plăcut niciodată pe Ray.

- El nu place pe nimeni, comentă el zâmbind.

Înţelesese exact ce spusese Gail. Dacă ar fi plecat si ar fi lăsat-o pe Joyce cu tatăl ei, necăsătorită, Phillip ar fi stricat relaţia fiicei sale. În plus, Phillip nu voia ca Hugh să lucreze la Dickenson si se certase adesea cu fiul său pe această temă. El ar fi dorit ca Hugh să aleagă Bradey, acolo unde chiar el îi găsise un post; salariul ar fi fost mai mare si ar fi putut să aducă bani în casă. La Dickenson, însă, salariul era mai mic si abia dacă-i ajungea pentru banii de

buzunar. Perspectivele, însă, erau mult mai bune, asa că Gail acceptase să plătească totul pentru băiat.

Ea nu comentase si nici nu criticase comportamentul egoist al lui Phillip. Renunţase de mult să-l protejeze pe soţul ei de copiii lui; dacă acestia îl vedeau asa cum era în realitate, era vina lui, nu a ei.

- Crezi că Dickenson o să te avanseze, Hugh?

El aprobă cu o miscare a capului.

-Jukes asa spune.

Băiatul era mândru de munca lui, iar Gail zâmbi mulţumită.

- Bob Hasting si soţia lui se mută într-o casă nou si m-au întrebat dacă vreau să locuiesc cu ei. E mai aproape de serviciu... Le-am spus că s-ar putea.

Gail înţelese că Hugh avea nevoie de aprobarea ei, avea nevoie să audă că era pe picioarele lui si era în stare să se descurce singur.

- Îmi place Bob, iar Janet e foarte drăguţă.

El stiu că Gail înţelesese.

- Te-ai purtat minunat cu noi, Gail.

- Şi voi cu mine, zâmbi ea.

- Gail...

Făcu o pauză, căutându-si cu atenţie cuvintele.

- M-am întrebat adesea de ce te-ai măritat cu tata.

-Eram tânără, plină de vise... Nu puteam să-l am pe bărbatul pe care-l doream, asa că l-am acceptat pe cel care părea să mă dorească.

- Si te-ai ales cu mine şi cu Joyce!

- Mda...

- Eşti încă tânără, Gail.

Ea izbucni în râs.

- Crezi că sunt tânără la treizeci şi unu de ani? îl tachină ea.

- Destul de tânără, da.

Gail văzu că o parte din musafiri se pregăteau să plece, aşa că se duse către ei zâmbind, ca o gazdă perfectă.

Mai târziu, când ea şi menajera terminară curăţenia, Gail se ocupă de treburile ei.

Se mutaseră din cea de-a doua casă în urmă cu doi sau trei ani, pentru că Phillip se considerase prea important ca să mai locuiască acolo. Aleseseră o casă modernă, cu grădină, iar Gail plătise o mare parte din preţul locuinţei. Era un loc plăcut, dar pentru ea nu fusese niciodată un cămin adevărat.

Phillip stătea în camera de zi, într-o fotoliu foarte confortabil şi citea. Nu-i plăcea să fie întrerupt din lectură, aşa că se strâmbă nemulţumit când Gail i se adresă:

- Phillip, poţi să-mi acorzi câteva minute?

- Cred că da, zise el, fără să lase cartea din mână.

- Vreau să te anunţ că plec.

El se încruntă.

- Tocmai acum? Acum, când Joyce a plecat, iar Hugh nu mai stă aproape deloc acasă? Stii că nu-mi place să stau singur.

- Mă tem că va trebui să te obişnuieşti, spuse ea răspicat. Te părăsesc, Phillip.

De această dată, el îi acordă întreaga atenţie şi puse cartea deoparte.

- Ce vrei să spui? şuieră el printre dinţi.

- Vreau să spun că mi-am terminat treaba aici şi pot să-mi văd mai departe de viaţa mea.

- Cum adică? Esti încă soţia mea!

- Legal, da, însă nu ne mai leagă nimic, spuse ea, perfect calmă. După cum stii, sunt ani buni de când nu mai sunt soţia ta în adevăratul sens al cuvântului.

- Nu e vina mea! se răsti el.

- Ştiu. Sunt gata să admit că eu am pus punct acelui capitol. Era imposibil să continuăm să avem o relaţie fizică, atâta vreme cât drumurile noastre erau complet separate.

- Nu poţi să mă părăsesti. Nu permit asa ceva! În ochii lumii, esti soţia mea si asa o să rămâi!

Ea zâmbi.

- Nu, Phillip. Nu poţi să mă ţii aici si stii asta. A trecut acea perioadă în care ai fi putut să mă ţii legată de pat sau să nu mă lasi să mănânc zile în sir. Nu îţi aparţin! Eu îmi aparţin mie însămi! Acum, când Joyce s-a căsătorit, iar Hugh are o slujbă bună si care îi place, a venit momentul să mă ocup de propria mea persoană. Nu ţi-a trecut prin minte că si eu am dreptul la fericire, nu-i asa?

- Vorbesti numai prostii, spuse el. Fericire? Dar esti foarte fericită... Ai servitori care fac treaba în locul tău si...

- Eu muncesc, îl întrerupse Gail.

- Muncesti? Ce faci tu e muncă? întrebă el, dispreţuitor. În plus, n-ai nevoie să muncesti. Dacă preferi s-o faci, în ciuda faptului că eu îţi asigur un cămin, nu e vina mea.

- Cred că n-ai înţeles cum stau lucrurile, Phillip. Singurul lucru care m-a determinat să-mi caut un serviciu pentru a câstiga bani este faptul că tu ai refuzat să-ţi asumi responsabilităţile de cap de familie. Da, muncesc si am avut succes! Nu vreau să continuăm această discuţie si nici nu vreau să mă cert cu tine, oricât de mult ţi-ar plăcea ţie asta. Nu eram obligată să-ţi spun că te părăsesc. Puteam foarte bine să plec si să te las pe tine să descoperi acest lucru. Totusi, am preferat să-ţi spun si sunt foarte hotărâtă s-o fac.

- Cine e bărbatul? întrebă el, amenintător.

Ea făcu un pas înapoi.

- Nu face o scenă, Phillip. Nu suntem singuri în casă, iar mie nu mi-e frică de tine. Nu-mi mai e frică! Cât despre

întrebarea ta, eram sigură că aşa vei gândi... Nici nu merită să-ţi răspund.

- Aşadar, nu negi că e vorba de un bărbat? Cine e? Hai, spune
tot!

- Prostule! spuse Gail, dispreţuitoare. Orgoliul tău nu-ţi permite să accepţi că o femeie vrea să stea singură, decât să fie cu tine! Nu există nici un alt bărbat.

- Nu te cred, strigă el, furios. Ascultă bine! N-o să divorţez niciodată! N-o să-ţi redau libertatea ca să-i oferi unui alt bărbat ceea ce-mi refuzi mie! Ai înţeles? Indiferent ce mi-ai spune, n-o să-ţi acord divorţul!

- Eşti un mare prost! Dacă n-ai fi fost, ai fi înţeles cum trebuie să te porţi şi ai fi făcut totul ca să mă ţii lângă tine. Ai numai de pierdut dacă plec! Dar m-am hotărât. Am să plec mâine dimineaţă şi n-am să mă mai întorc niciodată!

Ieşi din cameră şi urcă în dormitorul ei, unde începu să-şi facă bagajele. În această casă, ea şi Phillip aveau dormitoare separate. El acceptase acest lucru fără să comenteze, dar încercase adesea uşa ei. Întotdeauna o găsise încuiată, deoarece, pentru ea, acel capitol era închis definitiv. Credea că-i este infidel, dar nu-l întrebase niciodată pentru că n-o interesa.

Dimineaţă, totul era pregătit - valiza cu cele mai bune rochii şi pantofi, cutia cu pălării, încă o valiză în care avea costumele groase şi un trenci de ploaie.

Se uită în oglindă şi-i zâmbi femeii elegante, îmbrăcate în costum de călătorie, cu pantofi şi geantă din piele de şarpe. Era îmbujorată şi ochii îi străluceau. Trase adânc aer în piept - era liberă!

O bătaie în uşă o făcu să tresară.

- Doamnă, domnul vrea să discute ceva cu

dumneavoastră, îi spuse menajera, cu o privire îngrijorată.

- Unde e, Florence?

- În camera dumnealui, doamnă. Cred că s-a întâmplat ceva.

Gail străbătu holul si deschise usa camerei lui Phillip. Îl găsi pe
jos, sprijinit de pat si ţinându-si capul în mâini.

Ea rămase în cadrul usii, amintindu-si de toate celelalte ocazii când recursese la acelasi tertip. Se prefăcea din nou că era bolnav, sau chiar avea o criză?

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe un ton rece.

- Închide usa, îi ceru el, abia reusind să vorbească.

Gail o închise si se apropie de el.

- Gail... N-am suportat gândul că vei pleca si... Am băut otravă... Voiam să fii liberă si... am făcut-o pentru tine.

De data asta, exagerase. Ultimele cuvinte distruseseră orice efect, asa că Gail se duse către masa de toaletă, unde găsi o substanţă albă. Îsi umezi degetul si gustă acea substanţă, după care căută în dulăpiorul cu medicamente si găsi o cutie mică, albă.

Ţinând-o în mână, se apropie de Phillip.

- Ridică-te!

El se strădui din răsputeri să se aseze pe marginea patului.

- Mă arde! sopti el. Mă arde!

- Exagerezi, Phillip! spuse ea, amuzată si scârbită în acelasi timp. Bicarbonatul nu te arde, să stii.

El făcu ochii mari.

- Bicarbonat? Cine a luat bicarbonat?

Ea se uită fix la cutie, ca si când ar fi încercat să-si amintească ceva.

- Ştii, Phillip... Nu reusesc să-mi amintesc. Mi se pare că

am aruncat praful de aici si am pus în loc praful pe care veterniarul ni l-a dat pentru puricii lui Tombo. Ne-a atras atenţia să nu-i dăm să mănânce, pentru că e otrăvitor. Phillip, cred că asa am făcut! Dar ce s-a întâmplat?

El se ridică iute si veni la ea, luându-i cutia din mână.

- Doamne, Gail! strigă el, îngrozit. Nu se poate! M-ai otrăvit! Sună la doctor! Cheamă-l aici, imediat! M-ai otrăvit! M-ai omorât!

Dar Gail începu să râdă.

- Chiar ai luat bicarbonat? Nu-ţi face griji, praful pentru Tombo nu e aici. N-ai mâncat nimic, nu-i aşa? În locul tău m-aş îmbrăca şi m-aş duce în bucătărie. Bicarbonatul n-o să-ţi facă nici un rău, dar se ia de obicei după masă, nu înainte.

El o prinse de mână.

- Nu pleca, Gail. Nu mă părăsi! N-am luat otravă, dar am vrut s-o fac. Nu pot să trăiesc fără tine. Sunt bolnav... Nu ţi-am spus, dar doctorul mi-a spus că inima mea...

Ea îşi trase mâna şi-l privi serioasă. Ar fi rămas lângă el dacă şi-ar fi păstrat demnitatea, dar aşa...

- Phillip, ajunge. Purtarea ta ne umileşte pe amândoi. Am mai trecut prin asta, îţi aminteşti? Artită reumatoidă, pneumonie, cancer, acum boală de inimă! Nu mai ţine, Phillip! Fii bărbat şi înfruntă-ţi destinul. Nu eşti bătrân! La patruzeci şi cinci de ani, ai toată viaţa înainte. Cu o singură condiţie - să fii bărbat!

- Nu pleca, Gail!

Încercă să se agaţe de ea, însă Gail se feri, ieşi din cameră şi închise uşa după ea.

- Totul e în regulă, îi spuse menajerei, care aştepta pe hol. Domnul va coborî foarte curând la micul dejun. A sosit taxiul?

- Da, doamnă. Călătorie plăcută!

Plecă fără să se uite înapoi şi, după o oră, era în trenul

către Folkestone.

Capitolul 12

- Mai doriţi ceva, madame?

- Nimic, André. Mulţumesc.

- Poate *Paris Soir?* întrebă chelnerul, înmânându-i ziarul.

Ea zâmbi si-l luă.

- Mulţumesc, André.

Zăbovi câteva minute pe terasa apartamentului ei dintr-un hotel foarte elegant, cu ziarul în mână, întrebându-se ce să facă. Oare nu trebuia să se întoarcă acasă? Avusese o vacanţă minunată, se distrase, vizitase locuri foarte frumoase, îsi făcuse prieteni noi, dar poate că venise vremea să se întoarcă acasă.

Acasă? Dar unde si cum era locul pe care îl putea numi „acasă”? Nu stia exact, dar îsi dorea să aibă grădină, ceea ce excludea din start un apartament în Londra. Poate ar fi bine să aibă un apartament în oras si o căsuţă la ţară, unde să meargă la sfârşit de săptămână. Putea angaja o femeie care să aibă grijă de casă si s-o întâmpine atunci când venea. Putea să-si permită acest lucru, cu condiţia să n-aibă pretenţii prea mari.

În anii când asteptase ca Joyce si Hugh să crească, îsi întărise poziţia la galeriile Hannam si, în cele din urmă, inevitabilul se produsese: bătrânul Erasmus Hannam murise, lăsându-i ei o afacere care nu mai mergea bine de mult. Acest lucru se întâmplase în urmă cu trei ani, timp în care Gail muncise ca o sclavă ca să revigoreze galeria. Avusese noroc la început, pentru că găsise în magazie niste obiecte foarte vechi, despre care nici domnul Hannam nu stiuse că erau acolo. Exista deja un colecţionar care le căuta, asa că Gail le vânduse la un preţ exorbitant, care o ajutase să schimbe cu totul afacerea. Pusese în fruntea magazinului un bărbat cinstit si foarte priceput si ea începuse se ocupa de vânzări, negocieri, precum si de alte

colaborări, pentru că erau mulţi cei care îi apreciau talentul de designer.

De aceea, îsi permitea să trăiască foarte confortabil, mai ales că era singură.

În hotelul din Paris, Gail se simţea oarecum dezamăgită si n-avea tragere de inimă pentru o viaţă nouă pe care stia că trebuie să si-o asume. Cândva, singurătatea n-o speria, dar trecuseră zece ani de când nu mai era singură. Ştia că avea să-i fie dor de copii si chiar de Phillip, oricât de dificilă ar fi fost prezenţa lui.

Deschise ziarul si-l răsfoi până la pagina de limbă engleză. Un nume, pe care ani în sir încercase să-l uite, îi atrase atenţia. Ce ciudat să-l vadă tocmai acum! se gândi ea. Domnul Kipling Delaney, celebrul actor si dramaturg englez, sosise la hotelul *Guillaume*, unde urma să rămână câteva zile.

Kip la Paris! Se uită de-a lungul bulevardului, pentru că stia că acel hotel era foarte aproape de locul unde locuia ea. Atât de aproape... Întinse mâna spre telefon, apoi îsi dădu seama ce era să facă si se opri. Era mai bine să lase lucrurile asa cum erau. Ajunsese să se împace cu situaţia si putea să se gândească la el fără durere în suflet.

Trecuseră nouă ani de la ultima lor întâlnire, iar în ultimii patru ani Gail nu-l mai văzuse absolut deloc, pentru că renunţase la actorie în favoarea posturii de scriitor si producător. În urmă cu doi ani, Gilda murise. Gail văzuse anunţul în ziar, dar nu luase legătura cu el. Viaţa ei intrase pe un drum liniştit şi n-avea nevoie de complicaţii.

Puse deoparte ziarul şi se îmbrăcă pentru a ieşi în oraş. Urma să meargă la operă, la spectacolul *Samson si Dalila,* pentru că acesta era unul din motivele pentru care venise la Paris. Trebuia să se îmbrace elegant, pentru că avea un

loc foarte bun în sală, aşa că alese o rochie pe care o cumpărase din Bruxelles şi o capă de zibelină. Era o imitaţie, dar o purta cu aerul unui cunoscător în blănuri şi-i venea atât de bine, încât nimeni nu îndrăznea s-o întrebe dacă era veritabilă. Ea, însă, ştia şi o deranja această înşelătorie, dar nu-şi permitea o blană adevărată. În plus, nu avea unde s-o poarte.

Avea un loc într-o lojă centrală şi se aşeză, rugându-se în gând ca locul de lângă ea să rămână liber. Roti privirea prin sală şi dintr-o dată îl văzu.

Kip!

Era singur, îmbrăcat în smoching şi avea aerul că aşteaptă pe cineva. Plasatoarea veni şi-l întrebă dacă putea să-l conducă sau mai aşteaptă pe cineva, iar el spuse, destul de tare, că era singur.

Gail nu rezistă impulsului când văzu că tânăra se opri şi-i indică lui Kip un loc foarte aproape de al ei.

-Kip!

El se întoarse rapid şi o privi surprins.

-Gail!

Plasatoarea se retrase, crezând că cei doi erau împreună. Gail şi Kip se priviră câteva secunde fără să spună nimic, apoi el rupse tăcerea.

-Eşti singură? întrebă el, făcând semn către scaunul liber de lângă ea.

-Da.

-Mă duc să văd dacă stă cineva lângă tine. Dacă nu e liber, o să găsesc altele.

După ani întregi în care suportase ineficienţa si chiar teama lui Phillip de a acţiona, siguranţa lui Kip era extrem de bine venită.

El se întoarse repede si deschise usa lojei ei.

- Vino, Gail.

- Locul acesta e ocupat?

- Nu stiu, n-am întrebat. Am cerut o lojă privată.

Cei doi intrară într-o lojă mică, în care erau numai două locuri. Kip plecă din nou si se întoarse cu un program al spectacolului si o cutie mare de bomboane de ciocolată.

- Cât de mult mă bucur să te văd, Gail! sopti el.

- Şi eu mă bucur, Kip!

Când luminile se stinseră, Kip îsi împleti degetele cu ale ei. Ascultară spectacolul, tulburaţi de sunetele vrăjite, de prezenţa persoanei iubite.

Din când în când, vorbeau în soaptă.

- Esti singur la Paris, Kip?

- Da. Tu?

- Moi aussi.

Nu aveau nevoie de altceva. Aveau toată noaptea înainte si nu trebuia să dea socoteală nimănui.

- Unde stai, Gail?

- La Ambassadors. Tu stai la Guillaume.

- De unde stii?

- Scria în Paris Soir.

- Şi nu m-ai căutat?

- N-am stiut dacă pot s-o fac.

- O, Gail!

Incredibila voce a celui care-l interpreta pe Samson îi făcu să tacă.

„Mon coeur s’ouvre a ta voix”.

Kip îi înconjură umerii cu braţul.

- Si inima mea s-a deschis la vocea ta, iubito.

Gail înţelese că nimic nu se schimbase între ei. Totul părea la fel şi totuşi...

După ce sunetul aplauzelor se stinse, Kip o privi zâmbind.

- Să mergem să vorbim undeva, iubito. Noaptea în Paris alături de tine... Ce binecuvântare!

Gail îl luă de braţ, fericită că putea să fie lângă el, să-l atingă, să-l asculte.

- Stiu locul potrivit! spuse el.

Merseră într-un restaurant în aer liber, plin de flori, din care se vedea o panoramă minunată a Parisului. Kip comandă cina şi ceru şampanie. Gail îi povesti totul despre ea - despre - succesele şi eşecurile ei, despre Joyce, Ray şi luna lor de miere din Scoţia, despre Hugh şi aeroplanele lui. Kip îi vorbi despre piesele lui şi, încet-încet, ajunseră şi la subiectul cu adevărat important.

- Si Phillip? întrebă Kip, când ea îi spuse că se plimbase prin Europa singură.

Ea îl privi în ochi, curajoasă.

- L-am părăsit, Kip.

El trase aer în piept.

- Ce-aş putea să spun, Gail? Că-mi pare rău? Stii că nu e adevărat. Mă bucur atât de mult! Dar îmi pare rău că ai fost nevoită să treci prin aşa ceva. Atâţia ani am suferit alături de tine! Stiam că n-ai o căsătorie fericită.

- Priscilla? întrebă Gail.

- Da. Si Cora mi-a spus câte ceva, dar ea a fost mult mai reţinută. Pentru mine, a fost un coşmar să ştiu că eşti nefericită. Tocmai tu, dintre toate femeile! Si eram neputincios... Ce aş fi putut face? Priscilla mi-a spus mereu că nu pot face nimic, dar mi se părea îngrozitor că nu puteam să te ajut.

- N-aveai cum să mă ajuţi, Kip. Nimeni n-ar fi putut.

- Şi acum? Te întorci la el?

- Nu, spuse ea foarte clar. N-am să fac asta niciodată.

- Asadar... Putem să ne facem planuri împreună, Gail?

Ea aprobă cu o miscare a capului, zâmbind. Era atât de usor să zâmbească atunci când în faţa ei era chipul drag al lui Kip!

- Ai aflat de Gilda?

- Da, Kip. Am citit în ziar.

- Dar nu mi-ai scris...

- Nu. Era mult prea greu. Copiii depindeau de mine si... Nu stiam ce părere aveai tu despre toată situaţia asta. Trebuia să fiu liberă, Kip, si voiam ca si tu să fii liber.

- Eu? Eu am fost subjugat din prima clipă în care te-am văzut. Dar a trebuit să astept momentul în care puteai să vii la mine. Ai venit, iubito?

- Dacă mă vrei, Kip...

El sări în picioare si o luă în braţe.

- Dacă te vreau? Dacă te vreau?! Gail, draga mea, iubita mea! Atâţia ani am asteptat momentul acesta!

- Phillip...

- Trebuie să vorbim despre el? Ce mai contează?

- N-o să-mi acorde divorţul, Kip. Mi-a spus-o foarte clar.

- Înţeleg ce fel de om este. A făcut tot posibilul să-ţi distrugă viaţa si nu vrea să te lase să fii fericită. Ştie despre mine?

- Nu. E măcinat de gelozie si m-a acuzat de nenumărate aventuri, dar nu s-a gândit niciodată la singurul bărbat pe care l-am iubit si-l voi iubi. Nu i-am spus nimic nici atunci când l-am părăsit. Nici nu stiam dacă noi doi ne vom mai întâlni vreodată.

O strânse în braţe si o sărută cu pasiune.

- Dar ne-am întâlnit! Te iubesc atât de mult! La bine si la rău... As vrea să fie numai „la bine”, iar tot răul să rămână în trecut!

- Sunt a ta, Kip! Numai a ta! Mi-am dorit ca mariajul meu să meargă, dar n-am încetat nici o clipă să te iubesc. Sărută-mă, iubitule! Sunt a ta, pentru totdeauna.

Pentru câteva clipe, timpul stătu în loc, iar trecutul şi viitorul se pierdură în neant.

-Iubito, vrei să vii cu mine? Nu mai vreau să ne mai ascundem!

-Vin cu tine oricând şi oriunde.

- Fii binecuvântată, dragostea mea. Atunci... Nu vreau să fie aici, în Paris, pentru că nu vreau să pară că profităm de o întâlnire întâmplătoare. Trebuie să mă întorc acasă şi să rezolv câteva probleme, după care o să fiu liber câteva săptămâni. O să plec mâine şi o să-ţi trimit o telegramă, ca să-ţi spun unde şi când ne întâlnim. Vrei să mergem undeva împreună?

- Si la capătul pământului, răspunse ea simplu.

- E drumul prea lung, zâmbi el. O să mă gândesc la un plan, după care o să ne întâlnim. Peste o săptămână, e bine?

Ea aprobă în tăcere, cu ochii plini de lacrimi.

-Am să te aştept, Kip.

- O să stai în Paris?

- Da, la Ambassadors.

-În regulă. Am să-ţi telegrafiez. O să te descurci dacă trebuie să ne întâlnim în altă parte a Europei?

-Am să te găsesc oriunde, Kip, râse ea. Si apoi, nu uita că mă descurc singură de zece ani.

El râse, dar era furios pe Phillip pentru că-i furase aceşti

zece
ani.

O pereche de îndrăgostiţi se aşează la o masă de alături, iar Gail îi privi cu melancolie.

-Am fost şi noi la fel de tineri...

Kip o trase mai aproape, refuzând s-o asculte.

- Nu vorbi aşa! Încă suntem tineri! Inimile noastre sunt tinere pemtru că sunt pline de dragoste. Viitorul ne aparţine şi o să avem toată fericirea pe care o meritǎm pe deplin. Nu-mi doresc nimic altceva decât să îmbătrânim împreună.

Gail se ghemui la pieptul lui.

- Atâţia oameni ar putea să ne condamne, dacă ar şti adevărul despre noi. Dar, în sinea mea, ştiu că nu facem nimic rău. Nu greşim cu nimic dacă ne iubim! Kip, sunt atât de bucuroasă că ne-am întâlnit!

O conduse la hotel şi stabiliră să se întâlnească peste o săptămână.

A doua zi, Gail îi trimise o telegramă lui Jeffrey Templar:

„Rog trimite o sută de lire. Ambassadors, Paris. Gail”.

Avea bani în cont, dar nu voia să-şi dea adresa la bancă. În sinea ei, încă se temea că Phillip o putea urmări şi nu voia s-o găsească.

Jeffrey zâmbi amuzat când citi telegrama. Îl văzuse pe Phillip în oraş în urmă cu două zile, ceea ce însemna că Gail era singură la Paris. Oare ce mai punea la cale? Îi trimise banii într-un plic, cu un bilet pe care scrise:

„Dacă vrei să-ţi cumperi pălării, nu uita să mi le arăţi atunci când te întorci acasă. J”.

Dragul Jeffrey! spuse ea când citi biletul. N-ar fi întrebat niciodată pentru ce avea nevoie de bani şi nu s-ar fi supărat dacă nu i-ar fi înapoiat. Cu toate acestea, Gail n-ar

fi conceput să nu-i restituie banii.

Zâmbind tot timpul, plecă la cumpărături. Alese două costume elegante, două rochii de seară, bluze de mătase, pantofi şi ciorapi; singurul raion la care nu făcu economie era cel de lenjerie intimă. Când se întoarse la hotel, descoperi că cheltuise foarte mulţi bani, dar îi rămăseseră destui ca să poată ajunge la întâlnirea cu Kip, oriunde ar fi fost aceasta.

Telegrama de la el sosi peste cinci zile: „Ne vedem în gara de la Innsbrusck, pe 15, la 4.30”.

Ea plecă imediat si ajunse la Innsbrusck cu o zi mai devreme. Făcuse o rezervare la hotelul Tyrol si-si petrecu timpul liber vizitând micul oras austriac.

Ajunse în gară cu mult înainte de ora stabilită, emoţionată pentru că avea să-l întâlnească pe bărbatul visurilor ei, care venea în acel orăsel doar pentru ea. Şi ca să rămână cu ea!

Când îl văzu, avu impresia că numai ei doi există pe lume. Veni în fugă la ea si-i luă mâinile în ale lui.

- Gail!

- Iubitule!

- Mă simt murdar si nu-mi doresc decât să fac o baie. Hai să mergem la „Tyrol” si pe urmă mai vedem. Ţi-ai împachetat lucrurile?

- Da, spuse ea veselă. Am stat la Tyrol aseară, asa că bagajele mele sunt acolo.

El o privi cu atenţie.

- Ce bine arăţi! Îţi stă minunat în albastru.

- Am cumpărat costumul acesta special pentru tine, spuse ea, mulţumită că avusese efectul scontat.

Hamalul le duse bagajele la hotel, iar directorul le iesi în întâmpinare, gata să le pună tot hotelul la dispoziţie.

- Apartamentul este pregătit, domnule.

- Apartamentul? râse Kip. Acum nu mă interesează decât baia. Apa e fierbine?

- Bineînţeles, domnule.

- Vii cu mine? îi ceru el lui Gail. Poţi să mă astepţi până mă spăl ca să pot să te sărut asa cum îmi doresc?

Intrară împreună în apartamentul elegant care, culmea ironiei, avea două băi.

- Ospitalitate la cote înalte, comentă zâmbind Kip.

Gail veni lângă el.

- Chiar trebuie să fii atât de curat?

El o luă în braţe, dar se depărtă destul de repede, atunci când camerista îl anunţă că baia era pregătită. Când iesi, o găsi pe Gail în camera de zi, asteptându-l.

- Vrei să mai stăm aici câteva zile? o întrebă el.

- Care era planul tău?

Îi puse mâinile pe umeri si o împinse usor către fereastra de unde puteau vedea întreaga vale si munţii maiestuosi.

-Acolo, pe culmea aia, e un cabană pe care am descoperit-o acum mulţi ani. Poate e o prostie, dar atunci mi-am promis că o voi duce acolo pe femeia pe care o iubesc. De aceea ţi-am spus să ne întâlnim la Innsbruck. O să închiriem o masină si o să fim singuri. Am rezervat deja o cameră, dar... Poate vrei să mai rămânem aici, măcar o seară?

Gail se uită câteva clipe la munţi, apoi îsi roti privirea prin cameră.

- Hai să mergem la munte, Kip.

El răsuflă usurat si o trase mai aproape.

- Speram să spui asta. Şi eu îmi doresc acelasi lucru. O să mâncăm aici, după care o să plecăm.

- Trebuie să mă schimb pentru cină.

El privi cu regret costumul albastru care-i venea atât de bine.

- Da, cred că ai dreptate. Am putea mânca aici, dar mi-ar plăcea ca prima noastră cină să fie elegantă. În plus, vreau ca toţi bărbaţii care ne văd împreună să mă invidieze!

Ce bine era să simtă că un bărbat era mândru de ea! După atâţia ani în care Phillip o tratase ca pe un obiect, era plăcut să simtă din nou că era iubită, dorită, admirată. Se îmbrăcă elegant si nu îsi puse nici o bijuterie. Primi, în schimb, de la Kip, un sirag perfect de perle.

- Kip!

- Draga mea, n-am să-ţi dăruiesc multe bijuterii. Sunt sigur că înţelegi. În mintea mea, bijuteriile nu sunt asociate cu dragostea sau cu fericirea. Dar vreau să primeşti aceste perle. Le-am cumpărat acum zece ani. Zece ani de dragoste, de durere şi dorinţă, de lacrimi şi suferinţă, zece ani care nu se vor mai întoarce!

Ea luă colierul ce degete tremurânde.

- Mulţumesc, Kip. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine în toţi aceşti ani şi pentru că, în sfârşit, suntem împreună.

O luă în braţe şi o sărută, apoi îi zâmbi.

- Hai să mergem, draga mea. În seara asta, eşti o regină, iar eu sunt regele tău.

După o cină elegantă, plecară din Innsbrusck şi ajunseră la Rigourden după o călătorie de o oră şi jumătate, când luna era deja pe cer. În timp ce el plătea şoferul şi aranja ca bagajele să fie aduse în cameră, Gail se apropie de fereastră, admirând culmile înzăpezite ale munţilor.

Kip veni lângă ea şi o mângâie uşor pe păr.

- Gail, vreau să ştii că, de când te-am cunoscut, pentru

mine n-a mai existat altcineva. Mă bucur că te-am aşteptat şi că acum eşti în braţele mele.

Phillip reveni în gândurile ei, întunecându-i fericirea.

- Mie îmi pare rău... pentru Phillip.

- Să nu-ţi pară rău pentru nimic, draga mea. Tot viitorul nostru se construieşte pe faptele şi pe suferinţele noastre din trecut. Acum, suntem mai maturi şi putem fi mult mai fericiţi decât am fi fost acum zece ani. Am învăţat să preţuim fericirea!

Ea se răsuci în braţele lui, cu inima plină de dragoste.

- Kip, ştii cât de mult te iubesc?

Sărutul lui ţinu loc de răspuns. O luă în braţe şi o duse în pat, pentru o noapte pe care o aşteptaseră zece ani.

Urmară câteva săptămâni minunate. Rămaseră la Rigourden o săptămână, după care colindară Austria. Mâncară în cele mai elegante restaurante, Kip îi cumpără tot ce-i poftea inima, dar cel mai mult preţuiră locurile izolate, liniştite, în care puteau fi singuri.

Kip îi arătase cât de frumoasă şi satisfăcătoare putea fi relaţia fizică dintre un bărbat şi o femeie. După comportamentul egoist al lui Phillip, Gail se topea de fericire ori de câte ori Kip îi arăta cât de mult o admira şi o iubea. Dragostea lui era totală, completă şi-i iubea în egală măsură inteligenţa, ca şi trupul. Rănile ei adânci începeau să se vindece.

Într-o zi, vorbiră de partea financiară a relaţiei lor. Într-un restaurant din Viena, văzură o tânără foarte frumoasă alături de un bătrân care, în mod evident, era foarte bogat.

- Groaznic! se încruntă Gail. Cum se poate aşa ceva?

- Banii...

- Banii sunt îngrozitori!

Apoi începu să râdă, pentru că îşi petrecuseră toată ziua prin magazine şi nu protestase când Kip îi cumpărase

tot ce dorise.

Se aplecă uşor peste masă şi-l privi serioasă.

- Dragul meu, accept să cheltuieşti atât de mulţi bani pentru mine pentru că ştiu că vrei să faci asta şi pentru că e un lucru foarte nou pentru mine. Dar să ştii că mă bucur că am o slujbă şi nu trebuie să depind financiar de tine. Vreau să-ţi spun ceva! Mă bucur că putem să facem atâtea lucruri minunate care n-ar fi posibile fără bani, dar te-aş iubi la fel dacă ai fi sărac şi nu mi-ai putea dărui nimic. Aş fi în stare să muncesc toată ziua şi să nu primesc în schimb decât dragostea ta. Stii asta, nu?

-Da, draga mea. Stiu şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! Dar sunt gata să-ţi ofer tot ceea ce-ţi doreşti. Aproape tot... Gail, ce n-aş da să mă pot căsători cu tine!

Ea ştia că Kip îşi doreşte acest lucru, nu pentru că s-ar fi îndoit de sentimentele ei, ci pentru că dorea să alunge orice urmă de ruşine sau umilinţă din relaţia lor.

-Iubitule, n-am putea fi mai fericiţi decât suntem acum. N-avem nevoie de biserică sau de primărie ca să ştim că suntem făcuţi unul pentru altul. Ce, am nevoie de cineva care să-mi spună că trebuie să te primesc oricând în patul meu?

Pentru ea, singurul regret care apărea din faptul că nu erau căsătoriţi era acela că nu putea să aibă un copil. Discutaseră deschis despre acest subiect, asa cum făceau întotdeauna.

- Nu se poate, dragostea mea, spusese el. Zeii ne-au dat foarte mule si nu mai putem să le cerem nimic.

-Ai dreptate, acceptase ea.

După o îndelungată reflecţie, Kip ajunse la concluzia că nu va avea de suferit dacă numele lui va fi implicat într-un proces de divorţ, iar Gail prinse curaj si se hotărî să depună actele.

Întâi de toate, vru să discute cu copiii, asa că le ceru acestora să se întâlnească în apartamentul lui Joyce si al lui Ray. Toţi trei observară cât de bine arăta - era strălucitoare, fericită.

- Întineresti pe zi ce trece, râse Joyce. Hai, mărturiseste! Ce-ai făcut în ultime vreme?

Ea se uită atentă la ei, dar văzu privirile lor pline de dragoste si se linisti.

- Dragii mei, am să vă spun adevărul. Sunt o femeie păcătoasă, pentru că am un iubit si...

Râsetele celor trei tineri o siliră să se oprească.

- Asta e tot?! întrebă Joyce. Crezi că nu stiam?

- Dar... cum să stiţi? De unde? Am fost foarte atenţi!

- Asa crezi tu! Nimic nu le scapă copiilor tăi, chicoti Ray.

- Eu i-am spus lui Ray că, dacă l-as fi cunoscut înaintea lui, m-as fi măritat cu el, adăugă râzând Joyce.

Hugh nu spuse nimic, dar Gail îsi dădu seama că si el este de acord. Mirată, îsi mută privirea de la unul la altul.

- Ştiţi tot? Chiar si cine este?

- Domnul Kipling Delaney. V-am văzut împreună la o premieră de-a lui. Nu era nevoie să ne spui nimic, pentru că te cunoastem foarte bine. Suntem foarte bucurosi pentru tine, îi spuse Joyce, îmbrăţisând-o.

- Nu-mi vine cred! spuse Gail, cu ochii în lacrimi, mişcată de dragostea lor. Cine mai ştie? Tatăl vostru? Acesta este motivul pentru care am vrut să vorbesc cu voi. Vreau să mă căsătoresc cu Kip şi am să-i cer din nou divorţul tatălui vostru. Când l-am părăsit, mi-a spus că nu va accepta niciodată.

- Tipic pentru el, ticălosul! interveni Hugh. Nu poţi să-l sileşti?

Gail zâmbi amar.

- Poate cineva să-l silească să facă ceea ce nu vrea?

- Dar cu siguranţă ştie că n-o să te mai întorci la el. Ar fi culmea, după ce l-ai cunoscut pe Kip Delaney! comentă Joyce. Si chiar dacă nu l-ai fi cunoscut! Ne-a chinuit pe toţi, iar pentru tine a fost cel mai rău. De ce ai stat atât de mult cu el?

- Stii foarte bine de ce, spuse Hugh, înainte ca Gail să poată răspunde. Pentru noi, nu-i aşa?

Ea aprobă cu o mişcare a capului, tulburată. Întinse mâna către el, iar el i-o sărută, apoi se aşeză pe braţul fotoliului ei şi-i înconjură umerii cu braţul. Joyce îl imită pe fratele ei, iar Gail înţelese că lacrimile şi suferinţele ei nu fuseseră în zadar. Cei doi copii deveniseră oameni adevăraţi, de încredere, cinstiţi şi demni, gata să-şi urmeze destinul.

Ray se oferi s-o conducă, dar ea refuză.

- Mulţumesc, dragul meu, dar mă întâlnesc cu Kip.

Ce bine era să vorbească deschis şi fără teamă despre el! Ultimele şase luni fuseseră o continuă vacanţă. După întoarcerea din vacanţa prelungită, Gail îşi cumpărase o căsuţă la marginea Londrei. Era un loc pe care-l transformase într-un colţ de paradis şi unde Kip venea adesea, dar nu rămânea niciodată peste noapte.

Prefera, în schimb, să-i trimită telegrame la care ea se supunea fără să comenteze, aşa cum ar fi făcut orice femeie îndrăgostită.

„Ne vedem la Basel, pe 18, la 3.00”.

„Ne vedem la Milano, pe 12, la 3.15”.

„Ne vedem la Florenţa, pe 23, la prânz”.

„Ne vedem la Paris, pe 5, la 4.30”.

Gail păstra toate aceste telegrame, gândindu-se că, atunci când va fi bătrână, îsi va aminti toate clipele petrecute alături de el în acele orase minunate.

Dar această relaţie discontinuă nu-i mai mulţumea. Amândoi îsi doreau o familie si un cămin.

Phillip locuia încă în casa cumpărată cu banii ei, dar Joyce îi spuse lui Gail că nu mai avea servitori si nici măcar o menajeră care să vină zilnic să-i gătească si să-i facă ordine în casă. Şocată de modul cum arăta casa si vrând să-l ajute pe tatăl ei, Joyce se dusese câteva duminici la rând să-l ajute. Într-o zi, el se prefăcuse că are o criză si-i ceruse să o cheme pe Gail. Joyce se enervase, îi strigase să înceteze cu aceste înselătorii si renunţase la aceste vizite.

Kip o convinsese pe Gail să-l lase pe Jeffrey Templar să se ocupe de divorţ, asa că bătrânul ei prieten îi trimise o scrisoare lui Phillip. Îi spuse foarte clar că soţia lui dorea să divorţeze, motivul fiind Kipling Delaney.

Răspunsul era tipic pentru Phillip:

„Dragă Templar, n-am nici cea mai mică intenţie să divorţez de soţia mea. O aştept să se întoarcă acasă şi sunt sigur că va face acest lucru curând.

Al tău,

P. Westing”.

- Asa cum ne-am asteptat, spuse Jeffrey, arătându-i scrisoarea lui Gail.

- Nu putem face nimic?

- Legal, nu. În ţara asta, divorţul e văzut ca o pedeapsă, nu ca o recompensă! Ai putea să-l acuzi de cruzime psihică, dar e foarte greu de dovedit si depinde foarte mult de judecător. Mă tem că n-ai ce face, Gail. Ca prieten, te sfătuiesc ca, dacă vrei să rămâi alături de Kip, să vă asumaţi relaţia si să nu vă mai ascundeţi. Poţi să iei numele lui, e foarte simplu.

- Dar eu nu vreau aşa, Jeffrey. Vreau să fiu soţia lui şi să avem o familie. Aşa cum se cuvine!

- Îmi pare rău, draga mea.

Totuşi, peste două zile, Jeffrey stabili o întâlnire cu Kip şi-i spuse acestuia, într-o discreţie absolută, că găsise o soluţie la problema lor. Putea s-o cumpere pe Gail! Kip era un bărbat bogat şi putea să facă acest lucru, chiar dacă nu-i plăcea ideea şi ar fi preferat ca Gail să nu afle niciodată.

Chiar dacă era o soluţie complet ilegală, Kip găsi o cale să-l întâlnească pe Phillip.

- Nu mă aşteptam să vă întâlnesc chiar pe dumneavoastră, domnule Westing, se prefăcu el mirat. Sper că putem să discutăm afaceri, nu-i aşa? Când am spus că vreau să cumpăr compania *Bradey si Fii* şi am cerut să verific situaţia financiară cu contabilul lor, habar n-am avut că este vorba de dumneavoastră.

Phillip nu se lăsă păcălit, dar nu comentă. Stia de multă vreme că firma era într-o situaţie foarte proastă şi exista chiar riscul să dea faliment; el era îngrijorat, pentru că nu era contabil autorizat şi i-ar fi fost foarte greu să-şi găsească un alt serviciu, la fel de bun.

După cercetarea actelor, Kip anunţă că ar putea plăti până la cinci mii de lire.

- Sunteţi pregătit să plătiţi cinci mii de lire pentru această afacere? întrebă Phillip, brusc interesat.

- Pentru afacere, da. Bănuiesc că şi dumneavoastră v-aţi gândit s-o cumpăraţi, nu-i aşa?

Firma era destul de învechită şi era nevoie de o sumă considerabilă pentru aparate şi echipamente noi, dar Phillip ştia că n-avea de gând s-o cumpere cu cinci mii de lire. Dacă avea de gând s-o cumpere...

- Aş putea să-mi măresc oferta la... zece mii, spuse Kip privindu-l în ochi pe Phillip. Asta depinde, evident, de cine este proprietarul în momentul în care se face tranzacţia -

Bradey sau dumneavoastră. Sunteţi un bărbat inteligent, domnule Westing, si eu doresc s-o cumpăr de la un bărbat de cuvânt, de la un gentleman. Pot să vă ofer o mie de lire ca s-o cumpăraţi si apoi încă nouă mii, în momentul în care o voi lua de la dumneavoastră.

Phillip înţelese exact această propunere - va primi cele nouă mii de lire în momentul în care va divorţa de Gail. Îsi feri privirea, simţindu-se destul de rusinat. Dar, dacă avea bani, de ce să nu plătească pentru ea? Ştia foarte bine că Gail nu avea să se mai întoarcă niciodată la el, iar acum nici n-o mai voia. Îi va fi mai bine fără ea! Poate că se va căsători din nou... Dar va alege o femeie simplă, de casă, nu o ticăloasă care era în stare să câstige mai mult decât el!

La puţină vreme după această discuţie, Phillip angajă o firmă de avocatură si ceru divorţul, pe motiv că soţia lui comisese adulter. Câstigă procesul, dar Gail fu socată de suma pe care o ceruse si o primise ca despăgubire. Judecătorul decise că Phillip nu pierduse numai o soţie, ci si o persoană care câstiga foarte bine; stabiliseră împreună un standard de viaţă, dar el nu-l putea respecta de vreme ce rămăsese singur.

- Nu-i nimic, draga mea, spuse Kip, bucuros că nu aflase preţul adevărat al acestei tranzacţii. Tu valorezi mult mai mult! Hai să mergem! Vreau să-ţi cumpăr un diamant cât un ou de porumbel!

Sfârşit